STĂPÂNUL
INIMII MELE
MARY JO
PUTNEY

Mary Jo Putney

Stăpânul inimii mele

Once a Laird
Mary Jo Putney
Copyright © 2021 Mary Jo Putney

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Stăpânul inimii mele
Mary Jo Putney
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Florica Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Putney, Mary Jo
Stăpânul inimii mele / Mary Jo Putney
trad. din lb. engleză: Cristina Radu –
Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–8186–7
I. Radu, Cristina (trad.)
821.111

Mary Jo Putney

Stăpânul inimii mele

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

LITERA
Bucureşti

Pentru tot personalul din prima linie care a contribuit la bunul mers al civilizaţiei în vremurile acestea foarte grele.

Vă mulţumesc!

capitolul 1

Constantinopol, Ambasada Marii Britanii

Scrisoarea era murdară şi mototolită, dar nu era de mirare, având în vedere cât de departe ajunsese. Ramsay ezită să rupă sigiliul pentru că avea o puternică bănuială legată de conţinut. Avea dreptate.

Scrisoarea îi era adresată lui Kai Douglas Ramsay şi spunea concis:

Kai,

E vremea să încetezi cu joaca şi să vii acasă, băiete! Bunicul tău e pe moarte. E posibil să se îmbete deja cu bere pe tărâmul celălalt până când ajungi tu aici. Ştii ce preţ ai promis că plăteşti pentru a putea umbla liber prin lume. Acum a venit timpul să plăteşti.

Signy Matheson
Skellig House
Mainland, Thorsay
Scoţia

Bineînţeles că Signy era cea ce îi scrisese. Doar insularii pe care îi cunoştea de copil l-ar fi numit Kai. Signy devenise mâna dreaptă a bunicului său, dar şi directoarea şcolii din insule. Ramsay zâmbi puţin, amintindu-şi-o ca pe o fată cu genunchi noduroşi şi cu o limbă ce putea jupui o

balenă când era prost dispusă. Era sora mai mică a Giselei, prima şi unica lui dragoste.

Zâmbetul lui se stinse. După ce puse scrisoarea pe birou, se duse la fereastră şi privi cupolele şi minaretele din Constantinopol care se vedeau dincolo de zidurile ce înconjurau Ambasada Marii Britanii. Petrecuse cinci ani acolo, cea mai lungă perioadă în care rămăsese într-un singur loc în anii lui de peregrinări.

Poziţia lui oficială era de subsecretar pentru proiecte speciale, o titulatură suficient de vagă pentru a-i justifica activitatea infamă. Cu toată istoria bogată din Constantinopol, putea trăi toată viaţa acolo şi abia dacă ar fi ajuns să vadă toate minunile acelui oraş şi ale acelei ţări.

Era greu de imaginat un loc mai diferit de insulele din nordul îndepărtat al ţinutului său natal, dar Ramsay ştiuse dintotdeauna că timpul petrecut acolo era limitat. Poate că ar fi rămas în Thorsay dacă Gisela n-ar fi murit subit de febră când el îşi termina studiile la Universitatea din Edinburgh. Durerea fusese atât de paralizantă încât fusese incapabil să suporte gândul întoarcerii în insule.

Bunicul lui, bătrânul diavol viclean, ştiuse ce va simţi Ramsay. După ce îi dăduse vestea despre moartea Giselei, bărbatul îi spusese că Ramsay putea să dea frâu liber dorului de ducă până când el murea ori era pe moarte. Atunci trebuia să revină acasă pentru a-şi asuma responsabilităţile ca stăpân la Thorsay.

Ramsay acceptase târgul propus pentru că nu-şi putea imagina cum ar fi fost să se întoarcă la

Thorsay odată ce Gisela nu mai era şi pentru că tânjea să viziteze tărâmuri îndepărtate şi să studieze ruine antice. Gustase din acea libertate timp de doisprezece ani şi reuşise să nu fie omorât, deşi scăpase de multe ori ca prin urechile acului.

Asta îl făcu să se gândească la un anumit beci din Portugalia în care fusese ţinut captiv împreună cu alţi patru bărbaţi. Băuseră un brandy prost şi aşteptaseră să fie executaţi în zori, dar reuşiseră toţi cinci să evadeze şi făcuseră un pact: să se întâlnească din nou după război dacă supravieţuiau. Acum Napoleon dispăruse pentru totdeauna, exilat pe o stâncă pustie din sudul Atlanticului să domnească peste păsările mării, iar întâlnirea ar fi fost posibilă.

Câţi dintre bărbaţii care fuseseră în acel beci mai trăiau? Toţi duceau o viaţă plină de riscuri. Când avea să treacă prin Londra în drum spre casă, Ramsay putea să verifice dacă erau scrisori la librăria Hatchard, locul ales de ei pentru a schimba informaţii.

Ramsay îşi sili mintea rătăcitoare să se întoarcă la chestiuni practice. Deşi îşi dorise ca ziua asta să nu vină niciodată, se pregătise sufleteşte. Era timpul să pornească în lunga călătorie pe Mediterană, spre vest pe lângă Peninsula Iberică, apoi spre nord prin Canalul Mânecii şi Marea Nordului până în Thorsay.

Cele trei grupuri de insule din nordul Scoţiei erau la vest de Norvegia, mai aproape de Oslo decât de Londra. Orkney abia era vizibilă de pe coasta cea mai nordică a Scoţiei. Thorsay era

dincolo de ea, iar îndepărtata Shetland era cea mai nordică. Toate cele trei arhipelaguri erau locuite de insulari aspri, încăpăţânaţi, a căror primă limbă era norn, un dialect scandinav. De-a lungul secolelor, pe insule se stabiliseră şi celţi vorbitori de galeză şi chiar câţiva englezi. Nu era de mirare că locuitorii insulei lui cunoşteau multe limbi străine.

Ramsay se întoarse spre pictura ce înfăţişa piramidele egiptene pe fundalul unui asfinţit de foc. Tabloul era înclinat într-o parte. El îl îndepărtă de pe perete, dezvăluind oglinda montată pe spate.

Ascunsese oglinda pentru a nu fi acuzat de vanitate. Adevăratul ei scop era ca el să îşi studieze înfăţişarea când se îmbrăca în haine de prin partea locului pentru a umbla prin oraşul plin de viaţă fără a fi recunoscut drept străin.

Îşi studie faţa. Anii petrecuţi în soare îl bronzaseră şi îi îmbătrâniseră chipul, aşa încât arăta mai mult ca un localnic din partea aceea de lume. Îşi vopsise părul într-un castaniu-închis ca să nu iasă în evidenţă drept un european nordic. Până când avea să ajungă în insulele britanice nu urma să se mai vopsească, iar părul lui castaniu-deschis avea timp să crească.

Se întoarse la birou ca să se uite peste însemnările împrăştiate din călătoriile făcute. Trebuiau strânse cu grijă pentru călătoria spre casă.

Ridică o oglindă din argint bogat decorată din Italia. Giselei i-ar fi plăcut. Dacă ar fi trăit, viaţa lui ar fi fost complet diferită, dar abia dacă îşi mai

putea aminti chipul ei. Fusese dulce, nostimă şi foarte-foarte drăguţă. S-ar fi întors din Edinburgh să se însoare cu ea şi probabil că până acum ar fi avut copii.

Ramsay n-ar fi văzut niciodată apusul soarelui în spatele piramidelor, dar n-ar fi trăit singurătatea anilor lui solitari. Oare viaţa lui ar fi fost mai bună sau mai rea dacă ea ar fi trăit? Imposibil de spus. Cu siguranţă ar fi fost cu totul alta.

Hotărât, ieşi din birou şi coborî un etaj ca să-l vadă pe ambasador. Nu exista niciun motiv să mai amâne prezentarea demisiei. Odată ce făcea asta, viaţa lui acolo avea să se sfârşească în mod oficial.

Se gândi că ar fi trebuit să-şi facă o programare, dar secretarul spuse:

— Sir Robert e disponibil, deci puteţi intra chiar acum.

Nu mai putea amâna. Ramsay bătu la uşă, apoi intră. Sir Robert Liston ridică privirea de la birou. Scoţian, studiase limbile străine la Universitatea din Edinburgh aşa cum făcuse şi Ramsay câteva decenii mai târziu. Ramsay se folosise de trecutul lor comun pentru a-l convinge pe ambasador să înfiinţeze pentru el acest post neobişnuit ca parte a delegaţiei britanice.

Sir Robert dădu să se ridice, apoi se aşeză la loc pe scaun, încruntându-se.

— A venit ziua cea nefastă?

Sir Robert era un bărbat perspicace. Ramsay răspunse:

— Tocmai am primit un mesaj prin care mi se cere să mă întorc în Thorsay.

Ambasadorul se încruntă şi mai tare.

— Te-ai gândit să refuzi solicitarea? Cu siguranţă sunt şi alţii care ar profita de ocazie să devină următorul proprietar, dar nu există altcineva care să poată face munca pe care o faci tu aici. Abilităţile tale sunt unice.

— Viclenia mea şi afinitatea mea cu ticăloşii infami, vreţi să spuneţi, zise Ramsay sec.

Sir Robert zâmbi.

— Exact. Mare parte din tinerii care intră în corpul diplomatic britanic sunt cu totul convenţionali. Buni la multe lucruri, dar nu la ce faci tu atât de bine.

Pentru o clipă, Ramsay îşi permise să se gândească la sugestia bătrânului. Dacă refuza solicitarea, avea să se găsească alt responsabil pentru domeniu, iar el putea să-şi continue cercetările şi explorările şi, foarte posibil, să moară într-un mod violent.

„Nu”. Promisese nu o dată, ci de două ori să se întoarcă şi să-şi preia responsabilităţile. Prima promisiune fusese făcută bunicului său, iar a doua – cu şapte ani în urmă în acel beci umed din Portugalia. El şi camarazii săi prizonieri petrecuseră o lungă noapte bând şi discutând despre ce ar fi făcut cu vieţile lor dacă printr-un oarecare miracol ar fi supravieţuit.

Toţi afirmaseră cu hotărâre că aveau să devină mai buni şi să-şi ispăşească păcatele trecutului. Ramsay îşi reînnoise în mod special promisiunea de a răspunde solicitării venite din Thorsay când avea să sosească momentul. Deşi nu mai făcuse

descoperiri nemaipomenite, adunase destule însemnări ca să-i ajungă tot restul vieţii pentru a scrie articole ştiinţifice despre ce observase în anii lui de peregrinări.

Gândul nu era prea atrăgător, dar cel puţin conştiinţa i-ar fi fost curată.

— Aceasta e o solicitare pe care n-o pot refuza, Sir Robert.

Ambasadorul clătină din cap cu regret.

— Problema bărbaţilor onorabili e că sunt onorabili. Când o să pleci?

— Cât de curând posibil. Scrisoarea pe care am primit-o a fost scrisă când bunicul încă era în viaţă. Poate că mai e.

Ramsay ar fi dorit să-şi ia rămas-bun dacă era posibil. El şi bătrânul se înfruntaseră ca două mâţe închise într-un sac, dar sub acel foc de artificii exista o afecţiune adevărată.

— Voi, insularii, sunteţi nişte indivizi duri. Sper să fie acolo ca să te înjure pentru ultima dată. Sir Robert descuie un sertar de jos şi scoase o sticlă de whisky scoţian bun şi două pahare. Un toast pentru bătrân, iar ţie mulţumiri pentru toate lucrurile necurate şi pentru cele folositoare pe care le-ai făcut pentru Marea Britanie! Turnă în pahare câteva degete de whisky, îi dădu unul lui Ramsay, iar pe al lui îl ridică pentru toast: Pentru vremurile trecute!

— Pentru vremurile trecute, repetă Ramsay înainte de a da paharul pe gât dintr-o singură înghiţitură ce-i arse gâtlejul. În Ajunul Anului Nou o să fiu în Scoţia.

— Te invidiez. Ambasadorul se aplecă în faţă şi mai turnă whisky în paharul lui Ramsay. Închină un pahar pentru mine, băiete!

— Aşa o să fac, promise Ramsay.

Dar, pentru Dumnezeu, cât de dor avea să îi fie de partea asta de lume!

capitolul 2

Călătoria lui Ramsay spre casă avu un vânt prielnic şi fu mai rapidă decât se aşteptase. Pe măsură ce înainta spre nord, lumina devenea mai albastră, iar vânturile erau mai reci. Când ajunsese în Londra, Constantinopolul rămăsese o îndepărtată amintire sub soare.

Rămase câteva zile în Londra, ocupându-se de afaceri, timp în care locui la Thorsay House, proprietatea stăpânului din Thorsay. Cei din familia Brown – cuplul care se ocupa de casă – nu auziseră ca bătrânul să fi murit, deci poate că bunicul lui Ramsay rezistase.

Thorsay House servea drept loc de popas pentru călătorii insulari. Ramsay află că tocmai ratase ocazia s-o vadă pe verişoara lui preferată, Kendra Douglas, care se refugiase în casă după un scandal devastator. În copilărie, fusese o fetiţă adorabilă şi plină de viaţă. El îi învăţase pe ea, pe Signy Matheson şi pe câţiva copii mai mici bazele scrimei.

Se opri la Hatchard şi găsi un teanc de scrisori de la Rebelii de Odinioară din beciul portughez. Era impresionant că toţi supravieţuiseră războiului. Cât

stătu în Londra, reuşi să cineze cu unul dintre bărbaţi pe nume Hawkins şi cu întreprinzătoarea lui soţie, Lady Rory. Apoi se îmbarcă din nou mai întâi spre Edinburgh şi, în sfârşit, pe un mic vas comercial de coastă pentru ultima parte a drumului spre Thorsay.

Ramsay petrecu ultima parte a lungii sale călătorii mai mult la prora navei, având senzaţia tulburătoare a întoarcerii acasă. Apele argintii ale mării şi insulele austere şi izolate păreau că ar fi înrădăcinate în adâncul fiinţei lui, în ciuda ezitării de a se întoarce.

Când în cele din urmă vasul acostă la debarcaderul aflat mai jos de Skellig House, Ramsay lăsă docherii să-i descarce bagajele. Avea puţine lucruri personale, dar o mulţime dintre cele mai valoroase artefacte pe care le găsise.

Nerăbdător, urcă dealul spre casa familiei Ramsay. Skellig House era o extinsă structură joasă din piatră, menită să reziste celor mai aprige vânturi dinspre Marea Nordului. Dincolo de ea, în depărtare, putea zări vag conturul unuia dintre monoliţii de piatră ridicaţi de vechii locuitori ai acestor insule.

Nu părea că se schimbase ceva în cei doisprezece ani în care lipsise. Iuţi pasul, întrebându-se dacă bunicul lui mai trăia.

În timp ce se apropia de intrarea în casă, uşa se deschise brusc şi cineva ieşi cu privirea îndreptată spre Ramsay. Nu, nu era un bărbat, ci o femeie înaltă – era limpede după felul în care vântul mula rochia cenuşie pe o siluetă

incontestabil feminină. Acelaşi vânt îi flutura părul roşcat-auriu ca pe un stindard de război.

Îşi dădu de pe faţă părul bătut de vânt şi spuse pe o voce mai rece decât orice vijelie arctică.

— De ce ţi-a trebuit atât să ajungi, Kai?

El se opri brusc şi se uită la ea. În anii de când plecase, mica şi uscăţiva Signy Matheson devenise o afurisită de zeiţă nordică!

Ca iubit al surorii ei mai mari, o văzuse de multe ori pe Signy. Fusese o fetiţă drăgălaşă, plină de energie, curioasă şi cu o limbă ascuţită şi iute. Bănui că amărăciunea ei de acum era provocată de moartea iminentă a stăpânului domeniului. Bătrânul o luase în Skellig House după ce murise Gisela şi fusese ca un tată pentru ea. Acum Signy era pe cale să-l piardă, aşa cum îşi pierduse şi restul familiei.

Ramsay spuse în engleză:

— Bine te-am găsit, Signy Matheson! Bunicul mai trăieşte?

Ea îşi îngustă ochii.

— Încă trăieşte, deşi abia mai rezistă. Noroc că ai ajuns la timp. Spera ca nepotul lui nestatornic să se întoarcă pentru a primi o ultimă dojană.

Signy răspunsese în norn, dialectul tradiţional din Thorsay. Judecând după luminiţa răutăcioasă din ochii ei, voia să vadă dacă el mai vorbea vechea limbă. Îi trebui o clipă ca să-i înţeleagă vorbele, dar dintotdeauna avusese darul vorbirii în orice limbă. Ramsay se relaxă puţin.

— Mă bucur să aud că încă e cu noi, răspunse în norn. Îl pot vedea?

— Cred că acum e treaz, dar e foarte slăbit. N-o să mai reziste mult.

— Atunci nu mai trebuie să pierd timpul.

Ramsay se întoarse spre scările ce duceau la camerele bunicului său, dar Signy îl opri cu un gest.

— I-am instalat un pat în bibliotecă.

Cu alte cuvinte, bunicul nu mai putea urca scările şi era mai uşor de îngrijit la parterul casei.

— Cred că asta a fost întotdeauna camera lui preferată.

— Unde să spun să ţi se ducă lucrurile? întrebă ea pe un ton plat.

Ramsay îşi dădu seama că ea îl întreba dacă voia să ocupe camerele de la etaj ale stăpânului. „Nu”. Nu câtă vreme bunicul trăia. Poate că niciodată.

— Dacă vechea mea cameră e disponibilă, ar fi în regulă. Dacă nu, mă mulţumesc cu orice cameră.

— Atunci, vechea ta cameră. A rămas goală de când ai plecat ultima dată la universitate.

Cu o expresie sumbră, Ramsay încuviinţă scurt din cap şi începu să se plimbe prin casă. Biblioteca era spaţioasă şi situată într-un colţ al casei, aşa încât erau ferestre pe două laturi. Rafturile se înălţau de la podea spre tavan. Mărimea şi valoarea bibliotecii fuseseră întotdeauna un motiv de mândrie pentru proprietarii de la Thorsay.

Dar masa de lucru lungă din stejar dispăruse şi în locul ei erau un pat şi o noptieră pe care se găseau medicamente, cărţi, o lampă şi o uriaşă

pisică cenuşie cu un singur ochi şi urechi ferfeniţite. În timp ce pisica îl privea, Ramsay încercă să-şi ascundă grimasa provocată de mirosul de medicamente şi al trupului ce se degrada. Duncan Ramsay fusese un bărbat înalt şi bine clădit, iar silueta osoasă şi dureros de slabă de sub pături de pe patul masiv era şocantă. Preţ de un moment îngrozitor, Ramsay se temu că bătrânul era deja mort.

Apoi bunicul lui îşi întoarse capul, iar ochii de un albastru-deschis clipiră.

— Deci ai reuşit să ajungi acasă, Kai, spuse el într-o şoaptă chinuită. Arăţi ca un scuipat de delfin.

— E cale lungă de la Constantinopol, iar pe ultima porţiune de la Dundee am dat dintr-o furtună în alta. Schiţând un zâmbet, Ramsay trase un scaun lângă pat şi se aşeză astfel încât să poată vedea faţa bunicului. Mă bucur că încă eşti aici. Ar fi fost păcat să vin de aşa de departe şi să nu fiu întâmpinat cu insulte.

Bătrânul râse, apoi începu să tuşească de parcă îi cedau plămânii. Ramsay îngheţă, întrebându-se dacă trebuia să cheme ajutoare, dar tusea se opri şi bunicul său spuse pe o voce răguşită:

— Toarnă-mi nişte whisky din acela!

— Ai voie? întrebă Ramsay, ridicându-se şi îndreptându-se spre masă ca să-i dea ascultare.

— De ce dracului să mă opresc? De teamă că mă va omorî?

— Cam greu să te contrazic. Ramsay se duse înspre masă să ia whisky-ul, iar pisica cenuşie îl

lovi enervată cu o labă. El îşi trase mâna zâmbind, gândindu-se că bunicului îi plăcuseră întotdeauna pisicile. Cine e prietenul tău chior?

— Odin, fireşte. Zeul cu un singur ochi al nordicilor. Bătrânul întinse o mână slabă şi scărpină gâtul pisicii, primind în schimb un tors zgomotos. Odin ăsta nu-i zeu, dar el face legea pentru toate pisicile din zonă.

Ramsay profită de pauza făcută de bunicul lui ca să ia sticla de whisky şi două pahare.

— Primeşte şi el whisky?

— Doar dacă e trecut prin smântână.

— Mă bucur să aflu că Skellig House îşi menţine faima cu excentricităţi admirabile.

Ramsay turnă două degete de whisky într-un pahar pentru el şi la fel în celălalt.

Bunicul lui primi băutura cu o mână tremurândă, dar nu vărsă nimic în timp ce bău o jumătate din conţinut cu o lungă sorbitură.

— Nu credeam că te mai întorci. Credeam că ai ales Constantinopol şi afurisitele tale pietre vechi.

Ramsay simţi un amalgam de emoţii – enervare, amuzament şi uşurare că bătrânul diavol încă era el însuşi, în ciuda trupului care se degrada.

— Când mi-am încălcat eu cuvântul?

— Niciodată, dar probabil ai fost tentat.

— Pentru foarte scurt timp. Ramsay sorbi din băutură cu prudenţă – unele feluri de alcool local puteau coroda fierul. Dar acela era Callan, cel mai bun de pe insulă – un whisky omogen, bine maturat, cu gust de fum şi turbă de Thorsay.

Gustul de acasă. Sorbi mai mult. Dar ştiam că bunica mă va bântui dacă nu mă voi întoarce.

— Mda, aşa ar face, spuse Duncan pufnind în râs. Caitlin mă aşteaptă pe lumea cealaltă, bătând nerăbdătoare din picior pentru că încă n-am ajuns lângă ea.

Ramsay zâmbi trist când îl auzi. După moartea părinţilor lui, fusese crescut de bunici. Bunica lui, Caitlin, fusese o adevărată insulară din Thorsay – puternică, frumoasă şi incredibil de independentă.

— Sunt sigur că ai dreptate şi că şi tu eşti nerăbdător s-o vezi.

Bunicul scoase un sunet ţâfnos, ce nu era nici afirmaţie, nici negaţie.

Gândindu-se că era timpul să schimbe subiectul, Ramsay spuse:

— Ţi-am adus un cadou.

Scoase dintr-un buzunar interior o monedă antică. Aurul luci sub raza subţire de soare în timp ce el o puse în mâna noduroasă a bunicului.

Duncan se uită cu ochii mijiţi la monedă.

— E greacă sau romană?

— Nu, e mult mai veche. Provine de la o civilizaţie despre care nu ştim multe. Oameni originari din estul Mediteranei numiţi cananeeni sau fenicieni.

— Ca în Biblie?

— Da, deşi nimeni nu e sigur ce sugerează numele. Se pare că e un termen general pentru diferite popoare din estul Mediteranei. Grecii îi numeau fenicieni. Erau marinari vestiţi. Rutele lor comerciale acopereau întreaga Mediterană şi chiar

mai departe. Dacă te uiţi cu atenţie la monedă, o să vezi că pe o parte apare o navă cu luptători înarmaţi şi un fel de fiară marină.

— Oh! făcu Duncan interesat. Ca strămoşii noştri vikingi.

— Exact. Şi, la fel ca vikingii, au clădit oraşe şi aşezări ce au devenit porturi comerciale.

— O talasocraţie, în cazul ăsta. Văzând expresia lui Ramsay, bunicul râse răguşit. Nu te aşteptai să-mi amintesc greaca, aşa-i? Oameni care s-au stabilit de-a lungul ţărmurilor, dar nu erau interesaţi să cucerească ţinutul. Întoarse moneda şi se uită cu ochii mijiţi la capul gravat pe partea aceea. Cine e bărbatul cu păr ondulat?

— Habar n-am, spuse vesel Ramsay. Probabil un rege, dar mai sunt necesare multe studii înainte de a şti astfel de lucruri. Există atât de multe civilizaţii antice despre care nu ştim aproape nimic! Am petrecut mult timp în anii mei de călătorii căutând urme ale acestor fenicieni. Din cauza asta, aproape că era să fiu omorât în Portugalia. Nu cred că ţi-am spus întreaga poveste.

Sprâncenele teribile ale bunicului se ridicară încruntate.

— S-a întâmplat cu câţiva ani în urmă. Ai scris că ai vizitat oraşul Porto ca să te uiţi la nişte ruine din apropiere, dar francezii au decis să invadeze locurile şi te-ai grăbit să pleci.

— E întru totul adevărat, dar a fost o vizită mult mai palpitantă. Ramsay se gândi ironic că *palpitant* însemna aproape mortal. Porto e pe malul de nord al estuarului râului Douro, cu mai

micul oraş Gaia pe malul stâng. Podurile de peste râu au fost distruse pentru a opri înaintarea francezilor, dar locuitorii din Porto erau disperaţi să fugă, aşa că au construit un pod provizoriu din mici bărci legate una de alta.

— Am citit despre asta, spuse Duncan cu o voce subţire, dar vădit interesată. Podul s-a rupt. Mulţi dintre cei care încercau să treacă podul s-au înecat, inclusiv femei şi copii.

Ramsay încuviinţă trist din cap.

— Nu se va şti niciodată cu exactitate câţi oameni au murit, dar era un haos pentru că oamenii de pe maluri încercau să salveze cât mai multe victime. Făceam parte dintr-un grup care scotea din apă călugăriţe şi pe micile lor eleve. Am reuşit, dar din întâmplare câţiva dintre ceilalţi bărbaţi erau tot englezi. Un colonel francez i-a capturat pe toţi cei consideraţi suspecţi şi ne-a băgat într-un beci pentru a fi împuşcaţi a doua zi dimineaţă ca spioni englezi. Erau patru englezi şi un regalist francez destul de ghinionist încât să cadă în plasă.

Sprâncenele stufoase se ridicară.

— Evident, tu n-ai murit.

— Unul din grup a găsit o cale de evadare. Împreună am reuşit să ieşim înaintea zorilor, îi explică Ramsay. A fost o noapte memorabilă. După ce am împărţit brandy-ul şi pericolul, într-un fel toţi cinci am păstrat legătura. În mod uimitor, se pare că toţi am reuşit să supravieţuim războaielor.

— Lucru pentru care sunt recunoscător, spuse Duncan pe o voce şuierătoare. Oamenii de aici au

nevoie de tine mai mult decât pietrele fără viaţă. Sunt multe lucruri de făcut în Thorsay.

— De mine e nevoie? Faptul că sunt nepotul tău nu mă face să fiu cea mai bună alegere pentru a deveni următorul stăpân, spuse pe şleau Ramsay. Am crescut aici, dar am fost plecat aproape jumătate din viaţă.

— Thorsay are nevoie de idei noi şi de energie nouă. Eşti un conducător înnăscut, eşti cea mai bună speranţă de viitor pentru Thorsay. Vocea lui Duncan abia se auzea. Treburile zilnice le poţi învăţa de la Signy. A fost mană cerească în aceşti ultimi ani.

— Ar trebui s-o numeşti pe ea stăpână, spuse Ramsay pe jumătate serios.

Pe faţa lui Duncan se ivi un zâmbet slab.

— M-am gândit şi eu. Dar nu e rudă de sânge apropiată. S-a născut în Norvegia. Şi e femeie.

— E adevărat, dar tot ar fi mai bună decât mine.

— Probabil. Duncan oftă şi ochii i se închiseră. Ar trebui să te însori cu ea.

Ramsay se uită fix, întrebându-se dacă era o sugestie serioasă. Sigur că nu, dar discuţia se terminase pentru că bunicul adormise. Cu chipul parcă neînsufleţit, arăta ca şi cum era gata să moară. În timp ce Ramsay se ridică obosit, Odin sări de pe masă pe pat şi se cuibări în dreapta bătrânului. După ce se mai uită o dată la Ramsay, închise ochii, îşi vârî botul sub coadă şi adormi.

Ramsay ieşi din camera bolnavului, simţind oboseala după lunga sa călătorie şi apăsarea

aşteptărilor celor din jur. Era recunoscător că nu mai fusese nimeni prezent. Brusc, având nevoie disperată de aer proaspăt, ieşi din casă şi se îndreptă spre sud pe drumul ce mergea pe lângă malurile abrupte. Vântul înviorător îi limpezi mintea şi picioarele apreciară ocazia de a se mişca.

Drumul ducea spre Clanwick, capitala şi cel mai mare oraş de pe Mainland, cea mai mare insulă din Thorsay. Clanwick era construit pe cel mai bun bazin portuar de pe insule, aşa că devenise centru de comerţ.

Thorsay consta dintr-o mulţime de insule, unele nu mai mult decât câteva stânci scăldate de valuri. Pe mare parte din insulele mai mari erau locuitori, de obicei câteva familii care cultivau pământul şi pescuiau. Când era copil, cunoştea toate insulele locuite ca pe propriul buzunar. Când crescuse, considerase Thorsay ca fiind destinul său. Acum se întreba cu ce dracului să-şi omoare timpul în toţi anii ce aveau să vină.

Drumul ducea dincolo de un golf puţin adânc pe stânga, era mărginit de o mică plajă plăcută, unde Ramsay şi ceilalţi copii obişnuiau să înoate. Plaja era locul preferat al focilor. El zâmbi spre cele şase foci care se întinseseră pe nisip ca nişte lacrimi blănoase şi negre. De regulă, focile şi înotătorii se ignorau reciproc. Oamenii trebuiau să fie în armonie cu natura pentru a supravieţui pe aceste insule din nordul îndepărtat.

Linia coastei urcă în timp ce el îşi continuă plimbarea, trecând de la o pantă lină la o stâncă ce străjuia Marea Nordului, în timp ce valurile se

spărgeau cu putere pe stâncile de dedesubt. În cel mai înalt punct, două bănci tocite de intemperii fuseseră puse acolo pentru trecătorii ce voiau să se odihnească şi să admire priveliştea.

Ignorând băncile, el se opri să privească peisajul. Spre dreapta putea vedea Clanwick la distanţă, catargele navelor în port şi turnul micii catedrale St. Magnus ce se ridica deasupra caselor şi magazinelor.

Chiar în faţa lui era o insuliţă compactă cu o jumătate de duzină de aflorimente răspândite în jurul ei. Fuseseră denumite balena şi fiicele ei.

Se afla la mare distanţă de deşerturile şi munţii din Asia Mică. Privirea îi căzu asupra valurilor ce se spărgeau la poalele stâncii. Se ştia că mulţi oameni disperaţi se aruncaseră de acolo ca să-şi curme rapid suferinţa.

— De ce nu sari? spuse din spatele lui o voce aspră de femeie. Ai scuti multă lume de o sumedenie de necazuri.

Uimit să descopere că nu era singur, se întoarse şi o văzu pe Signy Matheson uitându-se la el cu o privire arzătoare, părul şi şalul auriu fluturându-i în vânt.

— Îmi pare rău, nu am tendinţe de sinucigaş, spuse el blând. Eşti supărată pentru că o să moştenesc titlul, deşi tu eşti cea care a fost aici, ocupându-se de Thorsay? I-am sugerat bunicului să te numească pe tine noua stăpână, dar mi-a enumerat câteva motive pentru care nu e posibil. Mare păcat, pentru că ai face o treabă mai bună decât mine!

— Foarte probabil, spuse ea şi privirea i se mai îmblânzi. Dar nu e ăsta motivul pentru care vreau să dispari.

— Invidie că am putut să călătoresc şi tu, nu? spuse el încet.

Când era doar o fetiţă slăbănoagă, fusese fascinată de cărţile lui şi de hărţile cu tărâmuri îndepărtate.

Ea îşi îngustă ochii, izbucnind:

— Nu suport să te văd în faţa ochilor pentru că tu ai omorât-o pe sora mea!

capitolul 3

Signy nu voia să spună asta, dar anii de mânie reprimată îi aruncară cuvintele din gură fără a-şi fi dat seama. Voia ca el să sufere aşa cum suferise ea. Iar dacă nu arăta nici durere, nici vinovăţie, poate că avea să-l împingă ea însăşi de pe stâncă.

Şocat, Ramsay exclamă:

— Eram la sute de kilometri distanţă în Edinburgh, plănuind să mă întorc acasă şi să mă însor cu Gisela! N-am avut nicio legătură cu moartea ei!

— Greşeşti! spuse Signy cu înverşunare. N-a murit de febră. A murit din cauza unei pierderi de sarcină, sângerând până la moarte în braţele mele.

El se uită la ea uluit, cu firescul său calm spulberat.

— E imposibil!

— Vrei să spui că nu te-ai culcat niciodată cu ea? Să n-o faci pe sora mea mincinoasă! spuse Signy mânioasă.

— Doar o dată! N-am vrut, dar eu plecam pentru mult timp şi amândoi... ne-am pierdut controlul. Se opri, pălind. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că au fost... urmări, pentru că ea mi-a scris când m-am întors în Edinburgh şi mi-a spus să nu-mi fac griji.

— Te proteja! A fost şi mai proastă! Când era pe moarte, m-a pus să-i promit că o să ascund ce s-a întâmplat. Signy închise ochii, amintirile fiind mai reale decât acea după-amiază de pe insulă. Am promis şi n-am spus niciodată niciun cuvânt nimănui. Până acum.

Ea şi sora ei fuseseră mereu împreună. Veniseră cu mama lor în Thorsay după ce tatăl lor norvegian murise, pentru ca ea să predea la şcoala din Skellig. După ce crescuseră, deveniseră chiar ele profesoare.

Nimic – nimic – nu duruse atât de tare ca pierderea Giselei. Durerea şi furia adunate în toţi aceşti ani izbucniră cu o forţă zdrobitoare. Îşi îngropă faţa în mâini, începând să suspine necontrolat.

Se întoarse, disperată să-şi ascundă lacrimile umilitoare de bărbatul care-i adusese suferinţa. Se poticni şi aproape căzu, întrebându-se dacă avea să se rostogolească şi ea de pe stânci. Poate că ar fi fost cel mai bine...

Nişte braţe puternice o cuprinseră cu o forţă zdrobitoare. Ramsay o ţinu, vocea lui chinuită şoptind răguşit:

— N-am ştiut. *N-am ştiut!*

Signy voi să i se împotrivească, dar, cu tristeţe, recunoscu faptul că durerea lui era la fel de mare ca a ei. Ea şi Ramsay fuseseră cei ce o iubiseră cel mai mult pe Gisela, dar, din cauza acelei promisiuni, Signy jelise singură.

Copleşită de durere, ea simţi fiorii uşurării, ca şi cum dintr-o rană infectată ieşise puroiul. Până acum moartea surorii ei fusese îngropată în secrete, iar furia faţă de Ramsay o măcinase ani întregi. Agăţându-se de el, furia începu să se risipească, lăsând în urmă doar o adâncă tristeţe. Dacă ar fi putut să jelească împreună, ar fi existat mai puţină mânie.

El o îmbrăţişă minute în şir până când izvorul lacrimilor ei secă. În ciuda anilor în care îl urâse, exista o ciudată, dar bine-venită alinare în căldura braţelor lui. Cu părere de rău, se retrase, dându-şi părul încurcat de pe faţă şi studiindu-i expresia. Arăta la fel de emoţionat ca ea de această neaşteptată îmbrăţişare.

Pentru că urma să-l vadă destul de des, trebuia să-şi facă ordine în sentimente. Copil fiind, îl adorase pe pretendentul surorii ei. Pe atunci fusese mereu doar Kai şi un binevoitor frate mai mare pentru Signy. Îi plăcea că avea să devină un membru al familiei. Pierderea Giselei însemnase şi pierderea lui.

— Îmi pare rău că am izbucnit în faţa ta, spuse ea încet. Gisela nu a murit din vina ta. A avut întotdeauna o constituţie delicată. Nu se bucura de o sănătate de fier ca mine. N-ai fi putut face nimic, chiar dacă ai fi fost aici.

El clătină din cap, cu o expresie marcată de durere.

— Poate, dar, dacă mi-ar fi spus că era însărcinată, m-aş fi întors imediat. Te rog să mă crezi!

— Te cred. I-am spus Giselei că ar trebui să-ţi împărtăşească vestea, dar ea era hotărâtă să te lase să-ţi termini studiile. Signy oftă. Calculase că o să te întorci în Thorsay înainte ca sarcina să devină vizibilă.

— Aş fi putut şi ar fi trebuit să fiu cu ea, spuse el încordat. Tu şi eu am fi putut împărţi povara, ca să nu te las să te descurci singură. Câţi ani aveai, 15? Aproape un copil. Prea tânără să suporţi atâtea.

— Poate, dar n-am avut de ales. Signy nu se mai simţise tânără de când murise sora ei. N-ar fi trebuit să-i promit niciodată că o să păstrez tăcerea, dar am simţit că trebuia. Promisiunea mea era singurul lucru pe care i l-am putut da când era pe moarte.

— Înţeleg, dar mă bucur că azi ţi-ai încălcat promisiunea, pentru că asta ne-a permis să clarificăm lucrurile, spuse încet Ramsay. Dacă va fi să lucrăm împreună în viitorul apropiat, e mai bine să nu avem niciun secret întunecat între noi.

Ea încuviinţă din cap.

— Acesta e motivul pentru care am cedat şi ţi-am spus. Încă de când ţi-am scris că e timpul să vii acasă, bătrânul îmi tot spunea că va trebui să te învăţ tot ce trebuie făcut. Nu puteam face asta atâta vreme cât eram aşa de supărată.

— Ai noroc că tot ce mi-a sugerat el a fost să mă îndrumi şi să-mi spui cum merg treburile, răspunse Ramsay. Tocmai mi-a spus că ar trebui să mă însor cu tine.

Ea râse uimită.

— Mă bucur să aud că bătrânul diavol încă nu şi-a pierdut simţul umorului!

Ramsay îi aruncă un zâmbet trist.

— Este cam deranjant faptul că găseşti ideea aşa de comică.

Ea îi studie expresia. Scurta izbucnire de emoţie apărută când vorbiseră despre moartea Giselei dispăruse şi ochii cenuşii erau din nou la fel de reci şi enigmatici ca atunci când sosise la Skellig House. Tânăr fiind, arătase bine, iar anii şi viaţa îl transformaseră într-un bărbat chipeş cu o irezistibilă aură de autoritate. Asta avea să îi folosească în calitate de stăpân, deşi ea se îndoia că acum era la fel de plăcut ca pe vremea când era iubitul Giselei.

Teoretic era bun ca soţ, dar ea se gândise la el în primul rând ca la un frate, apoi ca la un frate pe care-l dispreţuia. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost să aibă sentimente romantice faţă de el, indiferent cât de atrăgător era.

— Nu vor lipsi fetele de pe insulă care să îşi dorească să-ţi devină soţie, iar mare parte din ele sunt mai stăpâne pe ele decât mine.

— Deci o să fii o profesoară groaznică. N-ai fi prima. Arătă spre bănci. E timpul pentru prima mea lecţie. Cum pot începe a învăţa să fiu un bun stăpân?

Surprinsă, ea spuse:

— Nu vrei să mergi în Clanwick?

— Nu azi. Am luat-o pe aici doar pentru că am vrut să respir aer proaspăt. Se aşează la capătul unei bănci, încruntându-se în vreme ce se uita la ţărmul dinspre Skellig House. Mi se pare sau ţărmul şi-a schimbat forma?

— Nu ţi se pare, răspunse ea aşezându-se la celălalt capăt al băncii şi trăgându-şi şalul s-o apere de vânt. Acolo întotdeauna era vântul mai puternic. În Thorsay au fost multe furtuni, dar foarte rar vreun uragan. Însă unul dintre ele ne-a lovit cu două veri în urmă. Bucăţi din ţărm au fost luate de valuri. În South Cronsay, o casă cu patru oameni în ea a fost târâtă în mare.

— Au supravieţuit? întrebă el încet.

Ea clătină din cap.

— Nimeni n-ar fi putut supravieţui puterii valurilor. S-au pierdut şi vitele, iar pentru că era perioada culesului, mare parte din recolta de orz a fost distrusă. La puţin timp după furtună, a circulat o febră violentă ce a bântuit prin Thorsay şi a ucis mult prea mulţi oameni. A fost un an rău, iar insulele încă nu şi-au revenit.

El se încruntă.

— N-am ştiut nimic din toate astea.

— Vei simţi povara cât de curând. Îl studie pe Ramsay, gândindu-se că nu fusese niciodată în Thorsay un bărbat mai bine îmbrăcat de când bătrânul încetase să se mai ducă la Londra. Ea presupuse că oficialii ambasadei trebuiau să arate impunător. Dar mă îndoiesc că ai nevoie de atât de multe îndrumări pe cât crede bătrânul. Ai crescut aici, la urma urmei, şi eşti suficient de inteligent. Ai avut la dispoziţie o lungă călătorie spre casă ca să te gândeşti la asta. Spune-mi care crezi că sunt îndatoririle tale când vei deveni stăpân!

— Chiar vrei să mă faci să muncesc. Îşi întinse picioarele lungi şi îşi încrucişă gleznele în vreme ce se gândea. Cred că prima îndatorire şi cel mai puţin interesantă e cea administrativă. Să am de-a face cu guvernul scoţian din Edinburgh şi câteodată cu cel central din Londra. Să menţin legăturile oficiale care fac ca Thorsay să fie parte dintr-o naţiune mai mare.

Ea nu se gândise la sarcinile guvernamentale în felul acela.

— Aş zice că o să fii bun la partea birocratică de vreme ce ai lucrat într-o ambasadă. Altceva?

— Să mă îngrijesc de toţi localnicii, spuse el încet. Thorsay nu e o insulă bogată, dar ar trebui să existe destule resurse pentru ca nimeni să nu sufere de foame şi toţi să aibă un acoperiş deasupra capului.

— Asta presupune să ai grijă şi de orfani, aşa cum Duncan şi Caitlin au făcut pentru noi amândoi, comentă ea. Localnicii se pricep să aibă grijă de

vecini, dar întotdeauna există cineva care are nevoie de un ajutor în plus. Ce mai trebuie să înveţi?

— Cum să supraveghez proprietăţile familiei. Oile. Vitele. Tăierea turbei. Bărcile de pescuit. Nu sunt nici fermier, nici marinar. Sunt sigur că bunicul are administratori competenţi, dar ar trebui să înţeleg ce trebuie făcut şi de ce.

— O ambiţie de admirat. Încercă să şi-l imagineze tăind turbă şi nu reuşi. Nu uita că una dintre îndatoririle de bază e aplicarea legii! Eşti singurul judecător din Thorsay.

El se încruntă.

— Îmi amintesc că în bibliotecă erau o carte groasă cu legile de pe insulă şi un volum mai mic ce cuprindea cutumele din Thorsay şi în special cazuri interesante. Trebuie să le studiez pentru a înţelege mai bine cum se aplică legea.

— Sigur ai participat la vreo şedinţă la tribunal când erai copil.

Signy participase şi fusese întotdeauna fascinată de cazurile întâlnite şi de felul cum erau soluţionate.

— Da, dar au trecut mulţi ani. Îmi aduc aminte că bunicul era de obicei indulgent faţă de delictele care nu implicau vătămări sau distrugeri grave ale proprietăţii.

Signy încuviinţă din cap.

— Bunica ta, Caitlin, mi-a spus odată că localnicii sunt puţini şi săraci, aşa că trebuie să ne purtăm bine unii cu alţii.

— E o filosofie bună. Ramsay se încruntă. Mă întreb dacă ar trebui să mai fie nişte magistraţi. Unul în Cronsay şi unul în Stromburgh, pentru că sunt cele mai mari insule după Mainland.

— Asta ar încălca tradiţia, dar e o idee interesantă, spuse ea gânditoare. Ţi-ar reduce munca şi ar fi mai sigur iarna, când marea e agitată şi e greu să călătoreşti dinspre insulele îndepărtate spre Mainland.

— Ai putea propune nişte persoane care ar fi buni magistraţi?

— Ian Maclean în Stromburgh şi Jane Olson în Cronsay. Îi aruncă o privire provocatoare. Asta dacă nu eşti de modă veche şi nu vrei să numeşti o femeie într-o astfel de poziţie importantă.

— Dacă tot încălcăm tradiţia, am putea să aprofundăm treaba asta, spuse el imperturbabil. Magistraţii sunt de obicei aleşi pentru că sunt maturi, înţelepţi, precum şi membri respectaţi ai comunităţii. Presupun că asta e valabil în cazul celor două persoane pe care le-ai propus.

— Da, deşi sigur o să vrei să tragi propriile concluzii, spuse ea absentă, distrasă de felul în care vântul se juca în părul lui. De ce ai părul închis la vârfuri?

— În Constantinopol, l-am vopsit castaniu-închis ca să arăt mai puţin european când ieşeam pe stradă, îi explică el. Nu-mi puteam schimba culoarea ochilor, dar cu părul întunecat, tenul bronzat şi haine din partea locului nu atrăgeam prea mult atenţia.

Ea ridică din sprâncene.

— Mulţi oficiali din ambasadă încearcă să se încadreze aşa de bine? Sau asta are de-a face cu faptul că erai secretar al ambasadorului însărcinat cu proiectele speciale?

— Varianta din urmă.

— Asta sugerează că erai spion pentru ambasadă, spuse ea gânditoare. Îţi va lipsi entuziasmul acelei ocupaţii?

— Am avut câteva misiuni interesante. Nu mă aştept la aşa ceva aici, recunoscu el.

— Trebuie să fie dificil să renunţi la călătorii şi la pasiunea ta pentru antichităţi.

El se încruntă.

— De fapt, speram ca bunicul să mai trăiască douăzeci sau treizeci de ani ca să mai pot călători şi studia. Îmi tot spun că ar trebui să fiu recunoscător că am beneficiat de atât timp până acum.

— Am citit articolele publicate de tine. Au fost interesante şi bine scrise. O să mai scrii?

— Mă bucur că ţi-au plăcut, răspunse el, arătând surprins ca ea citise ce scrisese el. Am de gând să mai scriu în nopţile lungi de iarnă. Am destul material pentru un număr de articole şi poate o întreagă carte despre fenicieni.

— Dacă îţi termini materialul despre Mediterana, n-o să duci lipsă de pietre vechi în Thorsay, sublinie ea.

Ochii lui sclipiră.

— E adevărat. Aşa mi-am descoperit interesul pentru constructorii din Antichitate şi pentru ce au lăsat în urmă. Se ridică de pe bancă. Cred că o să

fac o vizită la Ring of Skellig. Ţi-ar plăcea să mă însoţeşti?

Se ridică şi ea.

— Da. E frig să stai în bătaia vântului. Chiar dincolo de stânca aia e un drum ce duce într-acolo. E o plimbare plăcută. Şi sunt multe oi.

— Sigur că sunt oi. Ce-ar fi Thorsay fără oi? rosti el retoric în vreme ce mergeau unul lângă altul pe drumul de lângă stânci, apoi cotiră spre stânga pe cărarea ce ducea înspre centrul insulei.

— Mai săracă şi mai pustie, spuse ea pragmatic. Lâna din Thorsay e cea mai bună lână care se poate găsi, chiar mai bună decât lâna din Shetland, deşi, dacă spui asta în Shetland, stârneşti o ceartă.

— Şi să spui că suntem mai vikingi decât cei din Shetland sau Orkney ar putea stârni o ceartă în oricare din aceste locuri.

Ea chicoti.

— Văd că n-ai uitat totul despre insule!

capitolul 4

Ramsay se surprinse aruncându-i priviri furişe însoţitoarei lui în vreme ce se îndreptau spre vârful dealului unde se afla Ring of Skellig. Să încerce s-o înţeleagă pe Signy Matheson era ca şi cum ar fi încercat să traducă un text antic în care cuvintele aveau multiple înţelesuri. Cu paşi lungi şi legănaţi ca ai unei fecioare vikinge şi cu pletele bogate roşcate-aurii, frumuseţea ei mândră era suficient

să atragă atenţia oricărui bărbat, precum şi să-i intimideze pe cei mai mulţi dintre ei.

Dar sentimentele ei erau mai greu de citit. Dezvăluirea despre moartea Giselei fusese cutremurătoare pentru amândoi; deşi părea că îi alungase mânia înăbuşită de multă vreme şi poate ceva din suferinţa ei, în el trezise din nou o durere adâncă. El avea să-i supravieţuiască, aşa cum supravieţuise suferinţei de la bun început.

Cu toate astea, Signy încă era un mister pentru el. Văzu frânturi din copilul nerăbdător, energic care fusese, iubind lumea şi dorind să afle totul despre ea. El bănuia că ea îl invidia pentru oportunităţile pe care le avusese ca bărbat şi ca moştenitor al domeniului Thorsay.

N-o putea învinovăţi pentru asta. Avea o minte ascuţită, iscoditoare şi profitase la maximum de biblioteca bătrânului. Ea chiar îi scrisese de câteva ori când el fusese la universitate, punându-i întrebări legate de cursuri şi de locurile străine despre care studia. Dorise cu disperare să călătorească, deşi ştia că ea nu va avea ocazia să o facă.

— Înţeleg că ţi-ai petrecut timpul mai mult ajutându-l pe bunicul. Mai predai sau n-ai avut ocazia să faci asta?

— Le mai predau elevilor mai avansaţi, dar mulţi ani am lucrat cu doamna Wilson. Ţi-o aminteşti? E cea mai vârstnică profesoară din Thorsay. Împreună cu ea am gândit câteva programe de formare a profesorilor. Fiecare cătun şi sat din Thorsay are acum o şcoală gratuită care

să înveţe toţi copiii bazele cititului, scrisului şi socotitului. Mai sunt doi profesori pentru elevii mai mari care vor o educaţie avansată, iar cei mai buni merg la gimnaziul din Clanwick. Câţiva băieţi chiar au ajuns la universitate. Ea zâmbi cu o sinceră plăcere. Le mulţumesc scoţienilor şi insularilor pentru că au venerat întotdeauna educaţia. N-a fost greu să-l conving pe stăpân să sprijine extinderea şcolilor după ce eu şi doamna Wilson l-am convins că o populaţie mai bine educată va îmbogăţi insulele, ceea ce s-a dovedit a fi adevărat.

— Bravo! Mi-ar plăcea să-i fac o vizită.

— Locuieşte în casa în care am stat eu cu Gisela. Nu mai iese aşa de des, aşa că sunt sigură că o vizită i-ar face plăcere.

— Trebuie să fac turul insulelor ca să mă întâlnesc cu oamenii şi să ascult ce au de zis, spuse el gânditor.

— Majoritatea vor fi înclinaţi să-l accepte pe nepotul bătrânului, dar vor dori să te cunoască pentru a se asigura că nu te-ai schimbat în călătoriile tale.

Având în vedere că trăise o mare parte din viaţă departe de Thorsay, era de înţeles. Alungă acel gând pentru că ajunseseră la Ring of Skellig. Cincisprezece pietre dreptunghiulare neşlefuite erau înşirate longitudinal, cea mai înaltă având aproape şase metri înălţime. Câteva pietre căzuseră la pământ, lăsând spaţii goale în cerc. Poate că într-o zi avea să se îngrijească să fie din

nou ridicate. Ar fi fost un plan bun pentru oamenii care aveau nevoie de lucru în timpul iernii.

Se opri la cea mai apropiată piatră şi îşi puse palmele pe suprafaţa rece şi aspră, simţind pulsul timpurilor străvechi, dar şi sentimentul de întoarcere acasă mai puternic decât atunci când intrase în Skellig House.

— Întotdeauna am fost impresionat de cât de asemănătoare sunt pietrele între ele, având în vedere uneltele primitive ale celor care le-au ridicat.

— Ştii ce fel de unelte aveau sau bănuieşti? întrebă Signy.

— Bănuiesc, recunosc el. Deşi, dacă aş fi scris o lucrare academică, aş spune că e o teorie. Sună mai bine.

Comentariul ăsta surprinse un zâmbet neaşteptat şi destul de drăguţ din partea ei.

— Deci în articolele erudite vocabularul are aceeaşi importanţă precum informaţiile dezvăluite?

— Aşa e de obicei. Îşi luă mâinile de pe piatră şi începu să se plimbe în afara cercului.

Signy îşi potrivi paşii cu ai lui.

— Cât de vechi e cercul ăsta şi cine l-a construit?

— Nu ştiu, spuse el. 2000 de ani? 4000? Nu ştim nimic despre constructori. Ocoli câteva oi care păşteau liniştite iarba scurtă. Nu se duce lipsă de mistere în insulele noastre din nord.

— Poate că ar trebui să faci un inventar al tuturor structurilor antice din Thorsay, sugeră ea. Aşa nu o să mai tânjeşti după ruinele feniciene.

Cercurile de piatră, monoliţii, turnurile rotunde de apărare ale picţilor şi forturile în ruine... Nimeni nu ştie câte sunt.

Îşi ţinu răsuflarea o clipă, apoi se întoarse spre ea.

— E o idee strălucită! Le pot observa în timp ce călătoresc să cunosc oamenii.

Fu cuprins de emoţie gândindu-se la perspectiva asta. În copilărie fusese fascinat de aceste pietre străvechi. Acum venise vremea să afle mai multe despre ele.

— Începe cu o hartă a locului pe care poţi marca locurile în care se află vechile structuri, spuse ea. Există locuri interesante răspândite pe toate insulele.

— Ai dreptate. Sper că mă vei ajuta.

— Ar putea fi un proiect incitant. Se îndepărtă de pietre pentru a vedea Skellig House, aflată la malul mării. Trebuie să mă întorc.

— La fel şi eu. O ajunse din urmă. Ar trebui să-i fac cât de curând o vizită de curtoazie vărului Roald, de vreme ce presupun că e următorul moştenitor după mine.

Nu-l plăcuse niciodată pe Roald, care era cu doisprezece ani mai mare decât el. Era vărul tatălui său şi un fel de tiran. Poate că se schimbase în bine în anii din urmă, dar Ramsay se îndoia de asta.

— Va fi dezamăgit că m-am întors?

Signy pufni.

— Mă îndoiesc că vrea să fie moştenitor. Să fie nevoit să se îngrijească de oamenii de rând l-ar

împiedica să facă bani. Deţine cea mai mare exploatare de ardere a algelor din Thorsay, cu care a făcut o avere. Acum are o casă măreaţă în Clanwick şi ia parte la toate balurile mondene şi la evenimente.

Arderea algelor fusese mulţi ani o industrie importantă în Thorsay şi le oferea de lucru atât adulţilor, cât şi copiilor. Algele arse produceau sodă calcinată, un ingredient necesar pentru săpun şi sticlă. Era o afacere foarte profitabilă. Chiar şi aşa, el ridică din sprâncene a mirare.

— În Clanwick sunt evenimente mondene?

— Ultimii doi ani au fost dificili, dar în general oraşul a devenit mai prosper. Există un port de aprovizionare pentru navele care se îndreaptă spre Canada, în special cele ale companiei Hudson Bay, aşa încât Clanwick e mai mare decât îţi aminteşti tu.

— S-au schimbat multe de când am plecat, observă el.

Ea ridică din umeri.

— Multe lucruri s-au schimbat, altele, nu.

Pământul, marea şi monumentele vechi nu se schimbaseră. Cu oamenii era altă poveste. Se uită la profilul ei elegant şi hotărât, întrebându-se cât de mult avea să îi ia să se apropie de el şi dacă era posibil să se întâmple asta. Dacă lucrau împreună în mod regulat, cu siguranţă că în timp avea să fie mai relaxată în prezenţa lui.

Privirea i se îndreptă din nou spre Skellig House.

— Odin s-a autoproclamat paznicul bunicului? Nu a fost prea primitor.

Signy zâmbi.

— Pisica aia e de mulţi ani pe proprietate. Era găsită adesea în grajduri sau în bucătărie. De când bătrânul a fost ţintuit la pat, Odin petrece mare parte din timp în bibliotecă. Bunicului tău îi place compania lui.

— Are pisici şi whisky ca să-i ajungă până la final. Vocea lui Ramsay deveni serioasă. Cât timp crezi că mai are?

Ea se uită la el cu ochi trişti.

— Nu mult. Îi scad puterile pe zi ce trece. Cred că te aştepta să vii acasă. Acum, când eşti aici, poate pleca. Se poate să fie zile sau chiar ore. Curând.

Oarecum în glumă, el spuse:

— După ce va muri, să-i lansăm corpul pe o barcă în flăcări şi să-i oferim o înmormântare de viking?

— Probabil i-ar plăcea asta, spuse ea amuzată. Dar mă îndoiesc că biserica va fi de acord. O să aibă o înmormântare măreaţă în catedrala St. Magnus în prezenţa a jumătate din populaţia din Thorsay.

— Şi asta i-ar plăcea, încuviinţă Ramsay. Şi cu siguranţă va fi urmată de un ospăţ funerar pentru familie şi cei îndoliaţi.

— Asta s-a stabilit deja, spuse Signy. Ţi-o aminteşti pe doamna Donovan, menajera? A făcut planuri şi deja a ales viţelul care va fi fript.

— Mă bucur că bunicul a insistat mereu să aibă oameni capabili lângă el. Asta îmi simplifică viaţa. Altminteri, nu cred că aş putea să trăiesc la nivelul standardelor lui.

Când era doar un băiat, Ramsay nu simţise că putea să facă asta.

— Stăpânul nu are îndoieli în ce te priveşte. Era mândru de realizările tale. A spus că timpurile se schimbă şi că e bine că următorul moştenitor a călătorit în lumea largă. Signy îi aruncă o privire piezişă. Nu a greşit. Poate că îţi e greu să te acomodezi din nou aici, dar o să aduci în Thorsay noi posibilităţi.

— Sper să ai dreptate. Acomodarea va dura. Privirea lui Ramsay se plimbă pe dealuri spre o privelişte familiară şi îşi aminti cum scotea blocuri de turbă, uscându-le în grămezi şi, în cele din urmă, cărând combustibilul în căruţe pe două roţi. Adunatul turbei se pare că nu s-a schimbat.

— E o muncă istovitoare, dar turba a asigurat căldura insularilor de secole. Deşi, dacă poţi aduce un combustibil care să necesite mai puţină muncă, sunt sigură că nimeni n-ar obiecta, spuse ea.

— Nu mă pot gândi la o sursă de combustibil mai ieftină şi mai disponibilă. Turba colorează apele maro, dar mirosul ei când e arsă nu se compară cu nimic din lume.

— Pentru un localnic e mirosul vetrei de acasă. Ea trase adânc aer în piept. Dar ce simt în vânt acum e că vine furtuna. O furtună obişnuită, nu una uriaşă.

— Tu ai fost bună întotdeauna la prezicerea vremii, observă el, amintindu-şi. Chiar dacă va fi o furtună obişnuită, mă bucur că n-o să fiu pe mare în seara asta.

Ajunseră la treptele din faţa casei. Ramsay observă că se adăugaseră balustrade pe ambele părţi, probabil pentru a-l ajuta pe bătrân să urce şi să coboare. O idee bună pentru oricine, de fapt.

Nu fusese prea atent când sosise la Skellig House mai devreme, dar de data asta, când ajunse în holul de la intrare, observă că pe peretele din dreapta era o colecţie de picturi pe care nu le mai văzuse.

Atrăgându-i atenţia, se duse spre perete şi studie acuarelele. Erau mai degrabă peisaje abstracte şi natura surprinsă în tonuri de albastru, verde şi gri cum vedeai doar în Thorsay: valuri rostogolindu-se pe o plajă, culori ale apusurilor pe nisipul ud, o schiţă uşor neclară a navelor în portul Clanwick. Siluetele unei mame cu copilul ei adunând scoici erau doar nişte forme mici într-un peisaj marin mai amplu, dar tot era o tandreţe în felul în care siluetele erau întoarse una către cealaltă.

Picturile erau înrămate în lemn argintiu vechi şi în majoritatea desenelor erau păsări marine ce zburau spre cer sau pluteau aproape de apă. Nu erau decât nişte forme în V, însă aşa de reuşit schiţate încât el putu identifica diferite specii de păsări marine.

— Picturile astea sunt remarcabile, spuse el pe o voce blândă. Aş vrea să fi avut una în

Constantinopol să-mi amintească de unde am venit.

— Mulţumesc.

— E opera ta? întrebă el surprins.

Ea ridică din umeri.

— E doar o pasiune, dar îi plac bătrânului. O să le găseşti peste tot în casă pentru că nu e prea mult spaţiu unde să le agăţ în casa mea. Dacă vrei, pot să agăţ câteva în dormitorul tău.

— Mi-ar plăcea, spuse el sincer. Dar asta e mai mult decât o pasiune. Eşti o adevărată artistă! Te-ai gândit să le gravezi ca să le poţi vinde?

— Cine ar fi interesat? pufni ea.

— Galeriile din Londra, spuse el prompt. E o anumită galerie ce aparţine unuia dintre prietenii mei. Proprietarul, Richard Maxwell, este nepotul unui localnic, am fost împreună la şcoală. El expune şi vinde artă originală interesantă şi îi place să descopere noi talente. Cred că i-ar plăcea lucrările tale.

— Chiar crezi asta? spuse ea pe un ton indiferent, dar el văzu în ochii ei speranţa unei persoane creative tânjind după recunoaşterea artei sale.

— Chiar cred.

Abia reuşi să răspundă uitându-se la Signy cu o neaşteptată emoţie. Îi văzuse puterea şi frumuseţea, dar acum îi văzu vulnerabilitatea. Îl emoţionase în feluri pe care nu le simţise de la moartea Giselei. Voia să o cunoască în profunzime, să-i cunoască inima şi sufletul. Voia ca ea să se

uite la el mai degrabă cu tandreţe decât cu reţinere şi răceală.

Inspiră adânc, nesigur. Poate că bunicul avea dreptate şi trebuia să se însoare cu ea.

capitolul 5

Ramsay o privi pe Signy atât de intens încât ea îşi feri privirea. Părea că el o *vedea* ca nimeni altul şi era enervant. Dar şi flatant că unui gentleman ca el îi plăceau lucrările ei.

Schimbând subiectul, ea spuse:

— Mă duc să văd ce face stăpânul, apoi plec acasă.

— Am presupus că locuieşti în Skellig House, dar înţeleg că nu stai aici.

— Locuiesc în Sea Cottage. Ţi-o aminteşti? E la doar câteva minute de aici. Am vrut mai multă intimitate, aşa că l-am rugat pe bătrân să-mi permită să locuiesc acolo.

— Te conduc după ce văd ce face bunicul.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu e nevoie.

El o dezarmă cu un zâmbet.

— Adevărat, dar aş putea începe să mă familiarizez cu tot ce e pe insulă. Mi-ar plăcea să văd şi mai multe dintre lucrările tale.

— Poţi veni dacă vrei, dar mare parte din picturile mele sunt aici, în Skellig House. În ultima vreme, am fost prea ocupată să mai petrec timpul pictând.

El încuviinţă din cap în vreme ce mergeau spre camera bolnavului. Când Signy întredeschise uşa, îl văzu pe Robby Burnes, mai-marele oierilor, stând lângă pat. Burnes o văzu şi se ridică în picioare.

— E vremea să plec, domnule. Nu vreau să vă obosesc aşa de mult încât să nu mai puteţi vedea pe nimeni.

— Dacă nepotul meu e cel care pândeşte la uşă, trimite-l înăuntru!

Burnes ieşi şi îl salută pe Ramsay, înclinând mulţumit din cap.

— Mă bucur să te văd, băiete! Ai crescut.

Ramsay zâmbi şi îi întinse mâna.

— La fel şi tu.

Burnes râse şi se bătu peste burtă cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta îi strângea mâna lui Ramsay.

— Opera unei neveste care găteşte bine. Acum, după ce te-ai întors acasă, e vremea să te însori. Doar dacă nu ţi-ai găsit pe cineva pe meleaguri străine.

Ramsay se uită spre Signy, iar ea îi aruncă o privire ce spunea: „Ţi-am zis eu că toată lumea va fi interesată să te însoare!” În ochii lui apăru un licăr de amuzament înainte să-şi întoarcă privirea spre Burnes.

— N-am adus nicio nevastă străină. E nevoie de o femeie scoţiană ca să suporte un bărbat scoţian.

— Da, aşa e.

Salutând-o pe Signy, Burnes plecă.

Ea spuse încet:

— Au trecut să-l vadă mai mulţi prieteni vechi. Să-şi ia rămas-bun.

— Îşi iau rămas-bun şi de la o epocă şi un stil de viaţă, spuse Ramsay. Bătrânul va dispărea în curând, iar ei se vor alege cu un moştenitor aproape străin având o reputaţie îndoielnică şi cu o lume pe cale să se schimbe. Sunt sigur că există localnici care au servit în Marina Regală sau în armată, luptând împotriva lui Napoleon, iar câţiva s-au întors cu idei noi.

— Da, o să te întâlneşti cu câţiva veterani când o să mergem pe insule. Arătă spre uşă. Intră! Mângâie-l pe cap pe Odin pentru mine! Am câteva lucruri de făcut înainte să plec acasă.

El încuviinţă din cap şi intră în cameră. Signy trebuia să vorbească cu doamna Donovan, menajera, dar mai întâi voia să agaţe una dintre picturile ei în camera lui Ramsay. Care ar fi fost cea mai potrivită? Se gândi la lucrurile pe care el i le dezvăluise în timpul discuţiei lor din acea zi. Aha, ştia exact pe care s-o aleagă.

Ramsay merse cu paşi uşori spre pat, neştiind dacă bunicul adormise din nou. Odin stătea pe perna bătrânului, mişcând coada în semn de avertizare. Dar ochii de un albastru şters ai bătrânului se deschiseră şi îl priviră ferm în timp ce se apropia şi se aşeza pe scaunul de lângă pat.

— Cum te simţi, Duncan cel Bătrân?

— Obosit, Kai cel Tânăr. Bătrânul oftă. Cred că nu mai am mult.

— Nu te grăbi să pleci, spuse uşor Ramsay. Mai am multe de aflat.

— Nu-ţi face griji! Signy îţi poate spune ce e de făcut, iar dacă greşeşti, nu vei duce lipsă de oameni care să-ţi arate ce ai greşit.

Ramsay râse când auzi.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău! Straniu, spuse Duncan brusc. Aş fi vrut să ai ocazia să-l cunoşti mai bine pe Alastair.

Ramsay simţi o neaşteptată împunsătură de durere. Abia îşi amintea de părinţii lui, care erau rar pomeniţi în prezenţa lui. Tatăl lui murise cam la vârsta pe care o avea acum Ramsay. Mama lui era originară din Edinburgh, cu câţiva ani mai tânără. Se cunoscuseră când tatăl lui studia la universitate.

Avea doar frânturi de amintiri legate de ei. Tânărul Kai ţipând de plăcere când stătea pe umerii tatălui său. Îmbrăţişarea caldă a mamei şi un miros de lavandă. Plecaţi prea devreme. Cum fusese pentru Duncan şi Caitlin să-şi piardă singurul fiu? Sigur fusese o suferinţă ce depăşea imaginaţia lui Ramsay.

— Şi eu mi-aş fi dorit asta.

— Alastair ar fi fost aşa de mândru de tine! Atât de plecarea în căutarea de aventuri, cât şi de întoarcerea acasă. Duncan respiră greu. Mă aştept să-l văd destul de curând.

— Sper, spuse Ramsay. Nu avea o părere clară despre ce se întâmpla când murea cineva, dar ideea de a întâlni persoane dragi care muriseră era

atrăgătoare. Preferând să discute despre chestiuni mai practice, spuse: Signy o să mă însoţească în vizitele prin insule. Cătune, sate, biserici. Aşa încât să pot vedea şi să fiu văzut.

— E un plan bun. O să moşteneşti calul meu, Thor al V-lea. Cel mai bun cal pe care l-am avut.

Toţi caii lui fuseseră numiţi Thor.

— Abia aştept să-l văd. Caii noştri din Thorsay sunt o rasă rară.

— E moştenirea lor islandeză, spuse bătrânul cu o voce obosită. Hai, acum pleacă! Trebuie să mă odihnesc.

Ramsay se ridică.

— O să trec pe aici diseară. Pe mai târziu!

„Cât va mai rezista bunicul?” se întrebă el.

Uşa se deschise, iar Signy intră încet. După ce veni lângă pat, ea mângâie capul lui Odin, care începu să toarcă, apoi sărută obrazul aspru al stăpânului.

— O să vin mâine să te văd. Odihnă plăcută!

Bărbatul îi dărui un zâmbet afectuos înainte să închidă ochii. Ea se întoarse şi îi făcu semn lui Ramsay, apoi ieşiră amândoi din cameră. Afară, ea spuse:

— Acum plec acasă. Poate vrei să te duci la bucătărie să mănânci ceva până la cină. Ai avut o zi lungă.

— Tot vreau să vin să văd unde locuieşti, dacă nu te superi.

Ea ridică din umeri, punându-şi şalul.

— Cum vrei.

El chiar voia. Casele oamenilor dezvăluiau adesea multe despre ei, iar el voia să ştie mai multe despre Signy.

Signy îl conduse afară şi o luă la stânga pe un drum stâncos ce mergea în direcţia opusă oraşului Clanwick. Sea Cottage era la doar zece minute de mers. Skellig House şi anexele ei erau pe un teren solid, mult deasupra apei, dar casa ei era mai jos, pe o colină mică, la jumătatea drumului ce ducea până la apă.

Ea pusese o balustradă de-a lungul potecii ce se îndrepta în jos spre casă. Când băteau vânturile dinspre Marea Nordului, avea nevoie să se ţină de ceva solid când venea şi pleca. Mergând în faţă, trase aer în piept şi ştiu că în seara aceea avea să fie o furtună – o putea simţi. Nu una mare, dar destul de puternică.

Plaja se întindea în ambele direcţii sub casă. Ramsay observă:

— Văd că ai material pentru lucrările tale chiar în pragul uşii. Se uită la rândunicile-de-mare ce zburau deasupra, o evidentă inspiraţie pentru formele în V din tablourile ei. Ai avut inundaţii în timpul furtunilor?

— Nu, dar în trecut s-a întâmplat să fie. Riscul de inundaţii e unul dintre motivele pentru care tablourile mele nu stau aici. E mai sigur pe un teren înalt.

Poteca ducea la uşa din spate a casei. Era descuiată, ca la majoritatea caselor de pe insulă, iar în partea de jos a uşii era o uşiţă pentru câine.

Signy deschise uşa ce dădea în bucătărie şi fu întâmpinată de un hămăit vesel. Se aplecă să scarpine câinele pe gât, un ciobănesc de talie mică, negru cu puţin alb şi blana lăţoasă.

— Ce mai face Fiona? îi gânguri ea. Blana ta e caldă, ai dormit în soare, nu?

Fiona răspunse lingând-o pe mână. Apoi se întoarse spre Ramsay, privindu-l gânditoare, ca şi cum nu ştia dacă să-l întâmpine binevoitor ori să-l muşte.

Ramsay întinse mâna ca să-l miroasă.

— Bună, Fiona. Vrei să mă laşi în casa stăpânei tale?

Ea îl linse pe mână, apoi dădu din cap, arătându-i că voia să fie mângâiată pe urechi. El se conformă, mângâind-o pe ambele urechi. Câinele răspunse scoţând limba.

— Ai fost ciobănesc, bătrânico?

— Fiona cea lăţoasă a fost retrasă devreme pentru că s-a rănit la o labă şi a început să şchiopăteze, iar asta ar fi împiedicat-o să mai alerge. Signy zâmbi, punându-i o farfurie cu mâncare lângă un bol cu apă. Nu sunt chiar sigură cum a făcut-o, dar într-o zi mi-am dat seama că se mutase cu mine şi aştepta să-i dau de mâncare.

El chicoti.

— A ştiut pe cine să pună ochii.

Îndreptându-se de spate, văzu că împărţirea casei era simplă, cu bucătăria şi un dormitor pe o parte. Dormitorul era singurul spaţiu privat, pentru că bucătăria era deschisă spre camera din faţă, care era o combinaţie între salon şi atelier.

Datorită ţărmului curbat, casa era orientată spre sud şi ferestrele largi asigurau lumina şi o privelişte uluitoare asupra a valurilor ce se spărgeau de ţărm. Ferestrele ce dădeau spre sud nu ofereau lumina constantă a nordului considerată ideală pentru pictori, dar făceau casa luminoasă şi primitoare. Un vas cu flori sălbatice pe masa din bucătărie accentua frumuseţea calmă a casei.

— Am venit aici doar de câteva ori, dar am simţit întotdeauna că era un loc liniştit, observă Ramsay. Soarele, nisipul şi marea. Frumuseţe şi pace peste tot şi nenumărate subiecte pentru picturi.

— De aceea am vrut să locuiesc aici. Signy se uită gânditoare la valurile ce se rostogoleau. Sunetul mării e liniştitor. Întotdeauna dorm bine. Ai dori o ceaşcă de ceai?

— Mulţumesc, ar fi bine-venită.

El intră în camera din faţă, apoi înlemni când văzu mobilierul. Scaunele cu spătar gen capotă care îl protejau pe cel care se aşeza erau obişnuite în Thorsay şi Orkney, dar scaunul din faţa ferestrelor şi a valurilor era unul dublu rar, pe care două persoane puteau să stea una lângă cealaltă.

Ramsay construise scaunul dublu pentru ziua de naştere a Giselei, iar Gisela şi Signy ţesuseră împreună capişonul de iarbă-de-mare ce era prins de cadrul scaunului. Împletiseră fire de iarbă deschise şi închise la culoare într-un model simplu. Sub şezut era un sertar larg ce avea o păturică ce

putea fi pusă peste genunchii celor două persoane. Era plăcut chiar şi în cele mai reci nopţi.

Pe vremuri, Signy se afunda în alt scaun ca să se uite la Ramsay şi la Gisela cum vorbeau şi râdeau împreună. Fuseseră vremuri bune.

Ramsay îşi înghiţi nodul din gât şi se uită în altă parte.

— Nu m-am aşteptat să văd scaunele astea, dar e de înţeles că foloseşti mobilierul din vechea casă. Tăblia mesei pe care o foloseşti pentru materialele de pictat era în bucătărie, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap aţâţând focul, apoi mută vasul plin cu apă pe foc.

— Noi, cei din Thorsay, suntem oameni cumpătaţi. Ar fi o prostie să aruncăm mobila bună, mai ales că pe aici nu se găseşte prea mult lemn.

El se uită la culorile şterse ale covorului din fâşii, apoi la micul război de ţesut din colţ. Văzând unde se uita, Signy spuse:

— Nu mă pricep prea mult la ţesut, dar câteodată lucrez la război în nopţile lungi de iarnă. Lucruri simple cum ar fi şalul ăsta. E liniştitor.

El se uită din nou prin încăpere, studiind atât vechea mobilă, cât şi noile picturi agăţate pe pereţii văruiţi în alb.

— Simţi vreodată că mobila e bântuită de cei pe care i-am iubit?

— Dacă sora şi mama mea mă bântuie, sunt prezenţe prietenoase. Le găsesc alinătoare. Scoase frunze de ceai din borcan şi le aruncă în ceainicul de porţelan. Masa asta de bucătărie vine din podul

de la Skellig House şi nu are amintiri speciale. E doar o masă bună şi solidă.

În timp ce ea vorbea, Fiona termină de mâncat şi se duse în salon ca să se întindă în locul în care pătrundea lumina soarelui. Era un câine care aprecia lucrurile bune din viaţă.

Apa începu repede să fiarbă, iar Signy o turnă în ceainic. În vreme ce frunzele se infuzau, ea deschise o cutie de metal cu prăjituri şi puse pătrăţelele neregulate pe o farfurie mică.

— Va trebui să te obişnuieşti cu prezenţele foştilor locatari dacă stai în Skellig House. I-ai simţit când erai copil?

El ezită, parcă nedorind să spună adevărul. Dar acolo era nordul sălbatic al Scoţiei, unde oamenii credeau în clarviziune şi arătări cu picioare lungi ce apăreau în noapte.

— Când eram copil, am crezut ce se spunea despre casă. Dar vizitele la vechile ruine m-au învăţat să stau nemişcat şi să îmi deschid mintea la orice ar putea fi prezent. Trebuie să fac asta şi aici.

— Da, dar încet. Pentru că asta e casa ta, spiritele şi amintirile s-ar putea să aibă o putere mai mare decât vechile ruine ale altui neam.

Signy turnă două ceşti de ceai şi le puse lângă o cană de lapte şi un mic vas cu miere.

Ramsay studie cu interes cănile şi ceainicul rotund. Erau din ceramică, făcute din argilă roşie, care probabil fusese arsă la o temperatură ridicată. Cana şi micile farfurii se potriveau, fiind din acelaşi material şi lucrate în acelaşi stil.

— Studiind vechile artefacte, am avut în mână multe obiecte vechi din ceramică. Piesele astea nu sunt vechi, dar sunt nişte exemplare frumoase de argilă roşie. De unde provin?

— Sunt destul de noi şi făcute local, în Eastray, deci nu au nicio legătură cu timpurile trecute.

El încercă să îşi amintească.

— Dacă îmi aduc bine aminte, Eastray e insula locuită de clanul Jansen. Nu ştiam că au atelier de olărit.

— Ceramica Jansen e destul de nouă, îi explică ea. Unul dintre membrii tineri ai clanului, Hakon, a lucrat pentru un atelier din Midland şi a învăţat multe despre această meserie. Când s-a întors acasă, a aflat că e un zăcământ mare de argilă roşie de bună calitate pe pământul fermei bunicii lui, aşa că a construit un cuptor de ars şi a început să experimenteze. Pentru că nu mai sunt alte ateliere de olărit în Thorsay, s-a gândit că ar fi o piaţă locală bună şi a avut dreptate. Ceramica Jansen este de calitate foarte bună şi preţurile sunt rezonabile pentru că obiectele nu sunt importate.

Ramsay luă cana de lapte, admirând forma simplă şi elegantă.

— Vreau neapărat să-l cunosc pe Hakon. E genul de comerciant de care Thorsay are nevoie.

— De fapt, Hakon e talentat la olărie. Soţia lui, Inga, e cea care se ocupă de afacere – şi o face foarte bine. Îmi este prietenă. Am instruit-o să fie profesoară, dar, după ce s-a măritat cu Hakon, a început să lucreze cu el. A fost bucuros să-i predea contabilitatea, vânzările şi livrările. Signy ridică

una dintre cănile de argilă roşie. Astea au fost făcute special pentru mine pentru că îmi place ca într-o cană să încapă mult ceai. În cănile mici şi delicate de ceai nu intră o cantitate mare şi se răcesc mult prea repede.

— De acord. Ramsay îşi turnă lapte în ceaşcă, apoi amestecă o linguriţă cu miere. Va trebui să comand căni ca astea când o să-i vizitezi pe cei doi Jansen.

— Stilul ăsta s-a dovedit aşa de popular încât Inga l-a inclus în produsele lor obişnuite. Signy chicoti. Insularii sunt serioşi când vine vorba de ceai.

— Toţi britanicii sunt. Ramsay luă o bucată de prăjitură, apoi o înghiţi cu o gură de ceai aproape fierbinte. Ambrozie!

— Probabil îţi este tare foame dacă eşti aşa de impresionat de nişte simple prăjituri, chicoti ea.

— Îmi este. Tot ce am mâncat azi a fost o felie de pâine cu unt pe vas, iar asta a fost cu ore în urmă. Termină prima bucată de prăjitură şi mai luă una, apoi câteva felii de pâine cu brânză ce apărură pe masă. A fost o zi lungă şi ciudată.

— Şi încă nu s-a sfârşit. Signy puse două caiete de schiţe pe masă între ei înainte să se aşeze. Pentru că vorbeam de o listă a vechilor situri din Thorsay, poate că o să te intereseze astea.

El frunzări caietul deschis şi găsi un desen în creion ce înfăţişa un vechi turn din piatră a cărui formă circulară era pe jumătate prăbuşită. În jurul temeliei erau flori şi în spate era marea. Desenul

era făcut cu linii rapide, sigure, nu foarte detaliate, dar expresive.

— Ăsta e turnul de pe vârful cel mai nordic din Stromburgh, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu ştiu câte sunt cu totul, dar ăsta e unul dintre turnurile cel mai bine păstrate.

El se mai uită prin caiet, studiind schiţele: barăci vechi de pescari, şanţuri de-a lungul plajei folosite pentru a adăposti bărcile de pescuit când vremea era rea. Ruine de castele, de ferme vechi, o mică moară de apă.

— Eşti o artistă foarte talentată. Poate că ar trebui să lucrăm împreună ca să scoatem o carte despre vechile situri din Thorsay. Eu aş putea face cercetarea şi textul şi tu ai putea face ilustraţiile.

Ea ridică din sprâncene.

— Cine ar fi interesat de vechile pietre din Thorsay?

— Nu multă lume, recunoscu el. Dar asta nu înseamnă că nu merită făcută. Dacă mă familiarizez cu insulele, va fi o ocazie prielnică să consemnez toate ruinele, iar tu să faci schiţele.

Ea coborî privirea.

— Nu ştiu dacă am destul timp pentru asta.

— Va fi un proiect de lungă durată, spuse el împăciuitor. Dădu pagina şi găsi ceva ce arăta ca un turn nou-nouţ. Ăsta e un turn Martello, nu-i aşa? Construit să respingă trupele lui Napoleon dacă încercau să invadeze locul.

— Da, are doar cinci ani vechime. Clanwick trebuia protejat pentru că portul e important

pentru transportul maritim britanic, dar, din fericire, n-a fost niciodată folosit.

— Se poate vedea cum turnul ăsta e un urmaş direct al vechilor turnuri. Sunt fortăreţe de coastă rotunde, ideale pentru a rezista atacurilor.

— Construcţia de bază pentru apărare nu se schimbă. Signy mâncă o bucată de prăjitură din două înghiţituri. Mă întreb câte din vechile turnuri au fost folosite în vechime. Iar dacă au fost atacaţi, de care parte au fost strămoşii noştri?

— Probabil de ambele părţi. Întotdeauna a existat mult trafic între Norvegia şi insulele de nord. Ramsay îşi termină ceaiul şi se ridică de la masă. E vremea să mă întorc. Vii la Skellig House în seara asta?

— Mâine e îndeajuns de curând pentru următoarea ta lecţie ca să devii stăpân.

— Abia o aştept! zâmbi el.

În timp ce el porni pe poteca de lângă mare, fu surprins de nerăbdarea cu care aştepta să petreacă timp cu ea.

După ce plecă Ramsay, Signy îşi turnă ultima porţie de ceai în cană şi apoi o sorbi, uitându-se cum se rostogoleau valurile. Avea să-l vadă des pe Ramsay şi trebuia să înţeleagă ce simţea pentru el. Era aşa de sigur pe el şi ştia atât de multe despre lume! Foarte enervant.

Dar fusese recunoscătoare pentru înţelegerea de care dăduse dovadă când ea cedase şi vorbise despre moartea Giselei. Fusese surprinzător de înţelegător şi chiar vulnerabil.

Anii îl făcuseră mult prea atrăgător pentru liniştea sufletească a unei femei. Acum, după ce se întorsese, avea să fie înconjurat de tinere interesate să ocupe poziţia de soţie, iar Signy ura gloatele.

Trase carnetul de schiţe mai aproape şi luă un creion din cana de porţelan plină de creioane, tocuri şi un cuţitaş. Din câteva trăsături rapide de creion îi desenă faţa, dar se încruntă când văzu rezultatul. Trăsăturile lui erau prea regulate pentru a fi puse în valoare şi era greu să-i surprindă inteligenţa şi umorul din ochi.

Rupse hârtia şi o aruncă în foc. Dispăru într-o rapidă izbucnire de flăcări. Se părea că avea zeci de ani la dispoziţie ca să-l tot deseneze. Nu era sigură dacă trebuia să fie nervoasă sau mulţumită.

capitolul 6

Când Ramsay intră în Skellig House, fu întâmpinat de doamna Donovan, menajera.

— Iată-te, băiete! Avem o cină de bun venit pentru tine în seara asta şi mă temeam că va trebui să începem fără tine.

El clipi, dându-şi seama că ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Sper că nu una cu multă lume. A fost o zi lungă.

— Doar membrii gospodăriei şi cei care locuiesc în apropiere, îl asigură ea. Dar oamenii vor să vadă că, în sfârşit, eşti acasă. Să se asigure că eşti chiar tu.

— O să fie cimpoaie?

— Nu, nu vrem să-l deranjăm pe stăpân, spuse ea cu regret. Nici cina nu va dura prea mult. Dar nu puteam lăsa întoarcerea ta să treacă neobservată.

— Mă bucur că nu va dura mult. Vreau să stau cu bunicul. Când va începe cina? Nici măcar n-am ajuns până în camera mea.

— Ai cam o oră să te pregăteşti, îl asigură ea.

Când ea se întoarse şi se duse spre bucătărie, el se îndreptă spre camera bunicului. Bătu uşor la uşă, apoi intră şi găsi un căpitan de vas de pescuit stând lângă pat şi râzând împreună cu bătrânul. Căpitanul avea faţa bătută de vânt şi arăta familiar, dar Ramsay nu putea spune cu exactitate cine era. Din fericire, Duncan zise:

— Ei, băiete, ţi-l aminteşti pe Karl Innes, nu-i aşa? Cel mai bun căpitan de vas de pescuit din Thorsay.

— Spune asta tuturor căpitanilor, zise Innes, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Aşa cum un marinar spune astfel de lucruri tuturor fetelor.

Ramsay râse, strângând mâna căpitanului.

— Complimentele au efect chiar şi când ştim că e linguşeală.

— Da, iar bunicul tău ştie când să facă complimente şi când să-ţi dea un şut în fund.

— Ambele sunt nişte abilităţi utile, încuviinţă Ramsay.

Se uită spre Duncan, care arăta istovit, dar cu siguranţă se bucurase de vizita aceasta.

Innes întinse o mână spre Odin, care îi linse degetele cu interes.

— Îi place urma de miros de peşte de pe degetele mele, spuse Innes chicotind. Acum o să plec.

Innes se mai uită o dată lung spre bătrân, ca şi cum ştia că nu aveau să se mai vadă. Expresia lui era sumbră când ieşi din cameră.

Când căpitanul plecă, Ramsay se aşeză pe un scaun.

— Chiar întreţii un salon aici, cu oaspeţi de vază trecând să te salute şi poate să bea un strop de whisky. Privirea lui se îndreptă spre sticla ce stătea pe noptieră. Fusese aproape plină mai devreme, iar acum era pe jumătate goală. Din nou cel mai bun whisky Callan?

— Da. Sunt prea bătrân să beau poşircă. Bunicul îşi înăbuşi un căscat. Du-te la cina de bun venit a lui Jenny Donovan! Lumea vrea să vadă ce ai devenit.

— Ţi-ar plăcea să ni te alături? Pot să-ţi aduc scaunul cu rotile şi să te iau în câteva minute, se oferi Ramsay.

— Sunt destul de obosit şi fără a fi înconjurat de toţi ăştia care pălăvrăgesc ca nebunii, spuse acru. Dar vino înapoi după ce se termină cina şi povesteşte-mi cum a fost!

Ramsay se ridică şi atinse uşor mâna pătată de bătrâneţe a bunicului, simţindu-i oasele pe sub pielea subţire, şi mulţumi în sinea lui că ajunsese aşa de repede acasă. Ar fi putut lesne ajunge prea

târziu. Întinse mâna spre Odin şi primi o lovitură uşoară pentru efortul său.

— Probabil nu miros destul de tare a peşte.

— Odin e un motan cu personalitate, spuse bătrânul, închizând ochii. Dar până la urmă o să te accepte.

Frânt de oboseală, Ramsay ieşi din bibliotecă şi se duse spre vechea lui cameră. Era aproape la fel cum o lăsase în urmă cu atâţia ani, deşi proaspăt dereticată şi cu un vas cu flori sălbatice pe birou. Florile arătau precum cele din bucătăria lui Signy, ceea ce probabil nu era o coincidenţă.

Bagajele lui erau aranjate cu grijă lângă dulap. Se întoarse încet, cercetând locul familiar. Micul raft de cărţi era plin, aşa cum îl lăsase, dar şters de praf. Pe pervazul ferestrei, aliniase nişte pietre interesante şi scoici care încă erau acolo, şi ele şterse de praf.

Covorul, cuvertura de pat, fotoliul capitonat de lângă foc erau neschimbate. Familiare şi primitoare.

Apoi privirea îi fu atrasă de un lucru diferit: acuarela ce atârna deasupra biroului. Fără îndoială lucrarea lui Signy, tabloul era mai degrabă o reprezentare abstractă a soarelui care apunea pe mare, coborând pe cer şi aruncând o lungă umbră în spatele siluetei mici şi întunecate a unui bărbat care stătea pe mal şi se uita spre lumină.

Ramsay se apropie să studieze pictura. Marea era în nuanţe de albastru şi avea valurile uşor atinse de soare, în vreme ce ţărmul de sub picioarele bărbatului era realizat în tonuri calde de

bronz şi brun. Nu era sigur dacă pictura ilustra pace sau solitudine. Poate că pe ambele. Precum celelalte lucrări ale lui Signy, avea puterea ciudată de a i se băga pe sub piele.

Începu să despacheteze hainele, aşezându-le automat în acelaşi fel în care o făcea când era copil. Se întrebă în treacăt cum ar fi fost să se mute într-o zi în apartamentul spaţios al bunicului, apoi alungă gândul. Nu era pregătit.

Sunetul clopoţelului care anunţa masa încă îi era cunoscut. Pentru că adunarea era în cinstea lui, se schimbă în alte haine. Dacă ar fi putut alege, ar fi preferat o seară mai liniştită, dar avea să fie bine să vadă vechi prieteni.

La început fu privit cu o oarecare reţinere, dar saluturile lui prietenoase adresate vechilor cunoştinţe destinseră repede atmosfera. Erau acolo familiile Innes, Johannson, Olson, Brown şi Fielding. Aceste nume de familie se găseau pe toate insulele şi reflectau moştenirea mixtă din Thorsay: vikingi, celţi, englezi şi alte naţionalităţi. Ramsay crescuse presupunând că diversitatea de pe Thorsay era normală, dar de atunci învăţase că era neobişnuită pentru un astfel de loc izolat. Îi plăcea acel amestec unic.

Mai observă priviri contemplative din partea femeilor, în special a celor nemăritate. Signy avusese dreptate când spusese că toate erau interesate să-l vadă căsătorit. Acum avea statutul de moştenitor şi deja era iritant.

În timp ce mâncau peşte proaspăt şi îi urau bun venit fiului rătăcitor, începu furtuna prezisă de

Signy cu vânturi ce se înteţeau şi un miros de ploaie în aer. Insularii îşi dădeau repede seama cum se schimba vremea, aşa că oaspeţii se scuzară şi se îndreptară spre casele lor înainte ca furtuna să lovească cu putere.

După ce conduse ultimul oaspete şi le mulţumi lui Jenny Donovan şi personalului, Ramsay se întoarse în camera bunicului. Se aştepta ca bătrânul să doarmă, dar, când se apropie de pat, Duncan murmură fără a deschide ochii:

— Povesteşte-mi despre aventurile tale. Sunt sigur că ai destule să-mi spui până ce o să plec pe lumea cealaltă.

Zâmbind trist, Ramsay se aşeză lângă pat.

— Se întind pe ani la rând. Sper să rămâi aici destul ca să le auzi pe toate.

— Sprijină-mă pe nişte perne şi toarnă-mi din whisky-ul ăla.

Ramsay îşi ajută bunicul să se ridice în capul oaselor, apoi îi mai puse două perne la spate.

— Sper că mai ai o sticlă ascunsă pe undeva, pentru că asta se goleşte repede.

— Când o să se golească, mai e una pe raftul cu memorii de călătorie. Am destul ca să-mi ajungă o noapte. Toarnă-ţi şi tu! Whisky-ul Callan e cea mai bună băutură pentru orele târzii din noapte.

Ramsay găsi două pahare şi turnă whisky în fiecare. Bunicul lui apucă paharul cu o mână surprinzător de puternică. Îl ridică închinând:

— Pentru plecări şi întoarceri!

Ramsay ciocni paharul de al bunicului.

— Şi amândouă fie binecuvântate! Luă o înghiţitură, savurând gustul fin afumat. Avea nevoie de asta după ziua aceea fără sfârşit.

Când bătrânul se sprijini de perne cu paharul într-o mână şi cealaltă odihnindu-se pe blana cenuşie şi caldă a lui Odin, Ramsay începu să vorbească despre ţările din jurul Mării Mediterane pe care le vizitase şi despre călătoriile în deşert în căutarea oraşelor de mult îngropate în nisip. Povesti despre noaptea din Constantinopol când ajutase un căpitan de vas englez să întreprindă o operaţiune de salvare reuşită dintr-un palat de nepătruns. Compară vinurile din Portugalia, Spania, Italia şi Grecia. Vorbi până când răguşi şi furtuna se înteţi – vântul vuia, ploaia devenise torenţială şi din când în când se vedeau fulgere şi se auzeau tunete.

— Trage draperiile ca să pot vedea fulgerele! îi porunci bunicul.

Bătrânul iubise întotdeauna furtunile adevărate. La fel şi Ramsay, dar le prefera dinăuntrul unei case calde şi uscate. După ce trase draperiile, mai puse în foc câteva bucăţi de turbă. Fumul dulce vegetal era mirosul copilăriei lui.

Brusc, bunicul spuse:

— Du-mă afară!

Ramsay se uită la el.

— E rece şi umed, iar vântul dă o petrecere cu ploaia şi marea. De ce vrei să ieşi?

— N-am vrut niciodată să mor în patul meu. Ajută-mă să mă ridic, la naiba! Duncan îşi azvârli

picioarele pe marginea patului, clătinându-se, dar nu căzu.

Rugămintea lui era nebunească, dar de ce nu? Când moartea îţi bătea la uşă, riscurile dispăreau. Ramsay se apropie de bunic şi îl sprijini ca să stea pe marginea patului. Bătrânul nu avea nimic altceva pe el decât o cămaşă de noapte lungă, aşa că Ramsay spuse:

— O să aduc o mantie de ploaie din hol.

Casa era tăcută şi holul de la intrare era luminat doar de o lampă cu o lumină difuză. O uşă ascunsă într-un colţ se deschise, scoţând la iveală multe mantii de ploaie şi pelerine dimpreună cu pălării şi fulare atârnate în cuiere. Dedesubt erau ghete şi pantofi şi câteva umbrele ce n-ar fi rezistat niciodată unui vânt serios de pe insulă.

Îşi puse o mantie cu glugă şi decise că o pelerină ar fi fost mai uşor de purtat de bunicul său. După ce mai luă o pereche de ghete ce arătau de parcă ar fi fost ale bătrânului, se întoarse în dormitor şi îi băgă încet picioarele în ghete.

— Eşti nebun, spuse pe un ton de conversaţie în timp ce îi înfăşură pelerina în jurul siluetei slabe, închizând-o bine.

— Mulţumesc, spuse politicos bunicul său. Adu sticla de whisky!

Din nou, de ce nu? Ramsay băgă sticla în buzunarul încăpător din stânga, apoi îl luă pe bătrân de mijlocul subţire. Surprins, constată că era mai înalt decât bunicul. Când se întâmplase asta?

— Unde?

— Afară, apoi la stânga spre bancă, porunci Duncan.

Tăcut, Ramsay îi dădu ascultare, aproape purtându-l în braţe pe bunicul său. Odin se învârtea pe lângă ei. Imediat ce se deschise uşa din faţă, o pală de vânt o lovi şi o izbi de perete, dar sunetul fu înăbuşit de mugetul vântului şi de zgomotul valurilor. Banca era la doar câţiva paşi distanţă, aşezată într-o nişă din perete, fiind parţial protejată.

Ramsay închise uşa, îşi puse bunicul pe bancă şi se aşeză lângă el, cu braţul drept sprijinindu-l. Odin sări pe cealaltă parte a bătrânului şi i se lipi de coapsă. Pisica era mai mult decât credincioasă.

Duncan îşi ridică faţa spre vânt şi scoase un oftat de plăcere aproape imperceptibil.

— Nimic nu pune sângele în mişcare mai bine decât o furtună pe cinste!

— În cazul acesta, sângele tău aleargă de-a binelea.

Ramsay trebui să recunoască faptul că vântul şi valurile erau foarte revigorante pentru un bărbat care avusese o zi foarte lungă şi obositoare.

— Dă-mi sticla aia! ceru Duncan.

Tăcut, Ramsay scoase dopul şi i-o dădu. Bunicul înclină sticla şi sorbi lung, după care urmă un oftat de satisfacţie.

— Era o noapte cam ca asta când mama ta te-a adus la mine şi la Caitlin într-o şaretă udă leoarcă. Oftă. Părinţii tăi te luaseră la Edinburgh ca să facă o vizită familiei ei. Acolo s-au molipsit de o febră păcătoasă, care a apărut abia când s-au

întors în Thorsay. Alastair a murit sau era pe moarte când Jeannie a venit prin ploaie să te aducă aici. S-a prăbuşit după ce te-a dat bunicii tale şi a murit la câteva ore după aceea.

Şocat, Ramsay spuse:

— De ce n-am ştiut toate astea?

Duncan ridică din umeri.

— N-ai întrebat niciodată. Şi tu ai fost bolnav, dar nu grav. Păreai că nu-ţi mai aminteşti ce se întâmplase în acea noapte şi bănuiesc că nimeni n-a dorit să vorbească despre asta. A fost o noapte foarte grea pentru noi toţi. Mama ta era o fată de treabă, chiar dacă era de la oraş. Oftă din nou. S-a dus prea devreme. Amândoi s-au dus prea devreme. Mai luă o înghiţitură din sticla de whisky. Dar cel puţin te-au avut pe tine.

Ramsay luă sticla şi sorbi cu sete înainte de a i-o da înapoi. Bunicul avea dreptate – era o băutură bună pentru o noapte întunecată.

— Cu toate necazurile pe care ţi le-am adus, mă mir că nu m-ai aruncat în Marea Nordului.

Bunicul chicoti.

— N-o să spun că n-am fost ispitit, dar erai doar un băiat plin de viaţă, la fel ca tatăl tău. La fel ca mine. Nu exista niciun pic de răutate în tine.

Începu să tuşească groaznic, aplecându-se în faţă în timp ce se lupta să respire. Alarmat, Ramsay îl sprijini.

— E vremea să intrăm.

— Nu, naiba să te ia! tună bunicul său când îşi recăpăta suflul. Vocea i se stinse până la şoaptă.

Întotdeauna am vrut să mor ca un viking, înfruntând furtuna.

— Aş vrea să încetezi să mai vorbeşti despre moarte! izbucni Ramsay. Abia m-am întors.

— Nu mai am nevoie să zăbovesc acum, când eşti aici, spuse bătrânul pe o voce subţire. Sunt obosit, Kai. Aşa de obosit... Şi îţi las o grămadă de probleme de rezolvat.

Dorind să destindă atmosfera, Ramsay spuse:

— Eu şi Signy ne-am gândit că, dacă ai vrea o înmormântare de viking, am putea să te trimitem pe mare într-o barcă în flăcări.

Duncan scoase un râs răguşit.

— Mi-ar plăcea, dar mai bine fă-o creştineşte în catedrala St. Magnus, ca toată lumea să poată veni şi să spună ce bătrân distins am fost şi că Thorsay n-o să mai aibă unul la fel cu mine.

— E adevărat şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse Ramsay îndrăzneţ. Pentru numele Cerului, lasă-mă să te duc înăuntru!

Duncan clătină încăpăţânat din cap şi mai luă o gură de whisky.

— Ar trebui să te însori cu Signy. E o fată de treabă şi poate să se ocupe de treburi dacă tu o să pleci din nou spre alte ţări.

— N-o să plec, spuse Ramsay, cuvintele lui fiind ca un jurământ solemn. Şi mă îndoiesc că o s-o pot convinge pe Signy să se mărite cu mine, chiar dacă aş vrea s-o cer de soţie.

— Foloseşte ceva din afurisitul ăla de şarm pe care îl ai, băiete! Asta o s-o facă să se răzgândească. Duncan începu din nou să tuşească,

criza scuturându-i trupul subţire. O fată grozavă, repetă el într-o şoaptă slabă. Fata pe care mi-aş fi dorit s-o am. După o lungă tăcere, un fior puternic îl scutură pe bătrân. Apoi el şopti mirat: Caitlin? *Alistair?*

Sticla de whisky îi căzu la pământ, iar bărbatul se chirci cu o ultimă răsuflare sacadată.

Îngrozit, Ramsay îi luă pulsul, dar nu simţi nimic. Nimic. Odin se ridică, puse laba pe braţul bătrânului şi scoase un urlet sfâşietor de disperare. Apoi sări de pe bancă şi dispăru în noaptea furtunoasă.

Copleşit de durere, Ramsay se ridică şi îl luă pe bunicul său în braţe. Bătrânul era aşa de uşor, o umbră uscată a bărbatului puternic care fusese odinioară.

Apoi duse în casă trupul fragil al lui Duncan, bucuros că lacrimile de durere i se pierduseră în ploaie.

capitolul 7

Signy adormise în sunetele ploii şi ale valurilor ce se spărgeau la ţărmul aflat mai jos de casă. În Thorsay oamenii trăiau aproape de natură.

Fu trezită de bătăi puternice în uşa bucătăriei. Se trezi brusc, ştiind că niciun vizitator la ora aceasta târzie din noapte nu aducea veşti bune. Sărind din pat, îşi puse pe ea un halat gros şi îşi băgă picioarele în papucii căptuşiţi cu blană ce o protejau de aerul rece al nopţii. Fiona veni lângă ea, părând a fi vioaie.

Bucătăria era slab luminată de cărbunii din focul de turbă când uşa se deschise şi apăru Ramsay. Era ud leoarcă, apa şiroind pe faţa istovită de pe părul ud şi curgând de pe haina de ploaie.

— El… a murit, abia spuse Ramsay. Bătrânul stăpân a murit.

Privirea lui Signy se întunecă, apoi ea se clătină, gata să se prăbuşească înainte ca braţele lui Ramsay s-o cuprindă. Trupul lui era rece, dar îmbrăţişarea era puternică. Ea se agăţă de el până când putu să se împace cu vestea. Ştiuse că sfârşitul era aproape, dar nu *acum,* ci într-un viitor mai îndepărtat.

Simţindu-i mâhnirea, Fiona îi linse mâna, oferindu-se alinare. Recunoscătoare, Signy mângâie câinele pe cap, apoi se desprinse din braţele lui Ramsay, spunând nesigură:

— Trebuie să încetăm să ne vedem aşa. E foarte necuviincios.

El zâmbi strâmb.

— Să nu jelim împreună moartea cuiva pe care l-am iubit amândoi?

Ea încuviinţă din cap, aplecându-se să mai pună turbă în foc şi să mute ceainicul de pe plită pe foc.

— Acum cu siguranţă avem nevoie de un ceai.

Ramsay îşi scoase haina de ploaie udă şi o agăţă într-un cuier la uşă înainte de a se lăsa greoi pe unul dintre scaunele din bucătărie.

— Nu pot să cred că m-am întors în Thorsay de mai puţin de o zi. Pare mult mai mult.

— Cu siguranţă ai avut o zi foarte plină. Amândoi avuseseră. Cel puţin ai reuşit să ajungi acasă la timp pentru a-ţi lua rămas-bun.

Cu vocea înăbuşită de palmele ce îi acopereau gura, Ramsay spuse:

— Cred că a rămas în viaţă până când am ajuns eu. Apoi, pur şi simplu… a renunţat.

Lui Signy nu-i era greu să creadă asta. Stăpânul se degradase tot mai mult în ultimele luni, iar ea simţise că se agăţa de viaţă doar printr-un mare efort.

— Cum s-a întâmplat şi de ce n-am fost chemată?

— Doamna Donovan mi-a organizat o cină de bun venit. Vremea rea a trimis devreme lumea acasă, iar eu am stat cu bunicul. Mi-a poruncit să-i torn cel mai bun whisky, Callan, şi să-i povestesc despre călătoriile mele. Şi asta am făcut. Apoi m-a rugat să-l duc afară ca să vadă furtuna. Ramsay răsuflă sacadat. A spus că vrea să moară ca un viking, înfruntând furtuna, dar am crezut că spune doar aşa… Nu părea a fi atât de slăbit. A vorbit despre trecut şi apoi… Apoi mi-a murit în braţe.

Aşa cum Gisela murise în braţele lui Signy. Astfel de amintiri erau în aceeaşi măsură de neşters şi dureroase.

— Se pare că n-a fost timp să fiu chemată.

— Nu, moartea lui a fost rapidă şi cumva neaşteptată. După o lungă tăcere, Ramsay spuse încet: Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus bunicul a fost că tu ai devenit fiica pe care n-a avut-o niciodată.

Ea înghiţi cu greutate, tăindu-i-se răsuflarea.

— Mi-a fost tată mai mult decât adevăratul meu tată.

— Aşa cum mi-a fost tată şi mie. Ramsay ridică privirea şi se uită spre ea cu ochii cenuşii expresivi. Dar mă bucur că tu şi eu nu suntem rude de sânge.

— De ce ar avea vreo importanţă?

Turnă apă fierbinte în ceainic, inhalând mireasma liniştitoare, în timp ce frunzele începură să se lase la fund.

— Bunicul a repetat că eşti o fată grozavă şi că ar trebui să mă însor cu tine. Când Signy îşi ridică brusc capul, Ramsay adăugă sec: Cred că voia să se asigure că există o mână forte la cârmă dacă într-o zi decid să mă întorc la expediţiile mele.

Ea se aşeză pe celălalt scaun, studiind ochii cenuşii şi reţinuţi ai lui Ramsay. Doar că acum nu erau reci. Ardeau de durere şi de încordare.

— O să pleci din nou?

El clătină din cap.

— Mi-am dat cuvântul că o să mă întorc când va fi nevoie de mine. Nu mă răzgândesc.

Ea îl crezu. Cu siguranţă Kai se schimbase mult odată cu trecerea anilor, dar se ţinuse întotdeauna de cuvânt, iar ea simţea că aşa avea să facă şi acum.

— Pentru că nu plănuieşti să pleci, nu-i grabă să-ţi găseşti o soţie. Sunt surprinsă că ai lua în considerare o sugestie de căsătorie din partea bunicului tău.

— Şi eu sunt surprins, spuse el cu o urmă de surâs. Dar Duncan era cât se poate de şiret şi te ştia foarte bine. Îţi ştia valoarea.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Aşadar, intenţionezi să te însori cu o asistentă permanentă. De ce ar vrea asta vreunul din noi?

— Nu ştiu ce ai putea vedea tu la mine, dar ştiu că nu te vei plictisi niciodată. Ochii lui luciră. Ca să nu mai spun că primul meu gând când te-am văzut ieri a fost că te-ai transformat dintr-o fetiţă slăbănoagă într-o zeiţă nordică. Sigur ştii că eşti destul de frumoasă ca să atragi atenţia oricărui bărbat, şi asta fără a menţiona inteligenţa, talentul şi cunoştinţele tale.

Ea simţi cum se înroşeşte, chiar mai puternic decât culoarea părului.

— Văd că în călătoriile tale ai învăţat cum să linguşeşti.

El clătină din cap.

— Nu e linguşire, ci adevărul. Eşti o femeie izbitor de frumoasă, Signy Matheson, atracţia e întotdeauna un avantaj într-o căsnicie. El oftă. Dar atracţia şi binecuvântarea bunicului nu sunt de ajuns ca să te facă să te căsătoreşti cu mine când tu mă dispreţuieşti.

Ea turnă ceai pentru amândoi, apoi scoase din nou cutia cu prăjituri. Discuţiile serioase n-ar fi trebuit purtate pe stomacul gol. Se aşeză şi îşi bău ceaiul în timp ce se gândea.

— Nu te dispreţuiesc, spuse ea în cele din urmă. Dar ai dreptate, există un trecut între noi. Poate prea mult.

— Au existat durere şi pierdere, dar şi prietenie, spuse el încet. Deşi îi făceam curte Giselei, mereu îmi făcea plăcere să te văd. Erai o fată încântătoare, care promitea lucruri mari şi ai crescut pentru a-ţi îndeplini promisiunea. Nu propun să ne grăbim să ne căsătorim. Dar, de vreme ce o să lucrăm împreună, ne putem gândi la viitoare posibilităţi?

Ea îşi înălţă capul şi îl studie. Când venise pe ţărm cu o zi în urmă, fusese intimidant de rece şi studiat, un domn sofisticat, care arăta nelalocul său acolo, la capătul lumii.

Acum era frânt de oboseală şi foarte real. Fusese îndrăgostită de el într-un fel nevinovat când o curta pe Gisela. Interesul ei nu mai era nevinovat. Încerca să nu se mai uite la el ca la un bărbat pe care-l ştiuse de-o viaţă, ci ca la un străin. Chipeş. Irezistibil. Vulnerabil. Şi, da, enervant de atractiv.

În clipa aceea, părea interesat de ea. Avea să dureze? Sau era atât de tulburat de tot ceea ce îl aştepta încât o vedea doar ca pe o fată cunoscută într-o furtună? Imposibil de spus, dar cu o bruscă înverşunare voia să vadă dacă puteau avea un viitor împreună.

Păstrându-şi vocea calmă, ea spuse:

— Eu îi intimidez pe majoritatea bărbaţilor, dar sunt dispusă să fiu deschisă la posibilităţi dacă vrei şi tu. O să vedem.

— Mă bucur, spuse el cu un zâmbet vag. Apoi închise ochii şi se frecă la tâmplă. Ce zi a fost! Deschise ochii şi se ridică nesigur. Ar trebui să plec.

Se clătină şi păru gata să se prăbuşească, ca şi cum ar fi ajuns la capătul puterilor. O nouă rafală de vânt zgâlţâi ferestrele.

— N-ar trebui să ieşi acum, spuse hotărâtă Signy. Ai cădea peste malul abrupt şi te-ai îneca. Trebuie să rămâi aici şi să te odihneşti.

— Probabil ai dreptate, mormăi el, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Unde?

Ea se gândi repede. Podeaua era rece, dură şi trăgea curentul. Nu voia ca noul stăpân să se îmbolnăvească de plămâni înainte de a-şi fi acceptat moştenirea. Singurul loc potrivit să se culce era patul ei. Era larg şi destul de lung pentru înălţimea lui.

— Vino, Kai!

Se duse lângă el şi îi puse braţul pe umerii ei ca să-l poată ajuta. Nu trebuia să meargă mult, ci doar prin încăperea largă din faţă şi la dreapta spre dormitor. Cuverturile rămăseseră adunate de când o trezise zgomotul făcut de el când ciocănise, aşa că le dădu deoparte cu mâna liberă. Apoi îl aşeză pe pat la marginea saltelei, îi scoase cizmele şi îl lăsă încet jos pe perne.

Era pe jumătate inconştient şi nu se opuse. Încordarea îi dispăru în timp ce adormi adânc. I se vedea o uşoară urmă de barbă castanie. Ramsay era departe de domnul spilcuit care intrase în

Skellig House cu o dimineaţă în urmă. Îi plăcea mai mult aşa.

Trase cuverturile peste trupul lui lung şi ocoli patul. Era aproape la fel de sfârşită ca Ramsay şi a naibii să fie dacă avea să doarmă pe podea! Din fericire, patul era destul de lat ca să încapă două persoane dacă nu se foiau. Era loc chiar şi pentru un câine cald care să stea la picioare pe saltea şi să sforăie uşor.

Se întinse pe partea ei şi se întoarse, aşa că stătea cu spatele la Ramsay. Trăgând pătura, se gândi că măcar nu avea să moară fără a fi dormit cu un bărbat în pat.

capitolul 8

Cerul ce se lumină îl trezi în zori pe Ramsay. Rămase nemişcat în vreme ce încercă să-şi dea seama unde era. Patul nu se mişca, deci nu era pe un vas, aşa cum fusese timp de săptămâni întregi.

Şi se întrebă de ce stătea întins pe o parte cu un trup cald ghemuit lângă el, cu spatele. Braţul lui era pe mijlocul ei. Deschise ochii şi îi studie părul roşcat-auriu ce îl gâdila pe faţă. Signy, moale şi ispititoare în somn, aşa cum nu era în timpul zilei.

Cu o durere adâncă, îşi aminti de moartea bunicului şi de drumul prin furtună ca să-i spună lui Signy. Înfruntase vântul şi ploaia pentru că avea dreptul să ştie cât mai curând posibil sau pentru că era atras de ea pentru a fi alinat? Ambele, bănuia.

Furtuna se domolise în cursul nopţii şi lumina ce intra în casă prin uşa deschisă a dormitorului

era caldă datorită soarelui ce răsărea. În curând, trebuia să se ridice şi să înfrunte toate complicaţiile morţii bătrânului, dar acum voia doar să stea întins în liniştea şi căldura patului lui Signy. Faptul că era atât de aproape de ea îi stârni o uşoară dorinţă, provocată de puţina vigoare pe care o mai simţea.

Ea se mişcă, apoi brusc înţepeni, trezindu-se.

— Nu-ţi face griji! murmură el. Sunt doar eu. Mulţumesc că mi-ai oferit patul tău cald. Când ea se întoarse pe spate şi îl studie cu ochii îngustaţi, el adăugă: N-o să mă port necuviincios. Ai un pumnal şi ştii cum să-l foloseşti, ştiu asta pentru că eu te-am învăţat.

Auzind asta, buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Ai fost un profesor bun. Preţ de o clipă, a fost surprinzător să te găsesc aici, dar nu-i vina ta de vreme ce eu însămi te-am pus în pat. Nu sunt nici pe departe atât de altruistă încât să mă culc pe podea şi nu aveam cum să te las să mergi înapoi la Skellig House prin furtună.

El îşi luă braţul de pe mijlocul ei şi se retrase cât de departe îi permitea patul, ceea ce nu era prea mult.

— Ai avut dreptate. Eram atât de obosit încât n-aş fi reuşit să merg tot drumul înapoi.

— Când ai ajuns aici, arătai… Ea căută cuvântul. Distrus.

El oftă.

— Mi-am dat seama cât de mult am ţinut la bătrânul stăpân abia când l-am pierdut. Ne-am

certat mereu în copilăria mea, dar acum recunosc că a fost sprijinul meu. Bărbatul cu care întotdeauna m-am comparat.

Ea clătină din cap, profund îndurerată.

— La fel a fost pentru mine. M-a văzut nu doar ca pe o simplă femeie şi mi-a oferit şansa să învăţ şi să fac tot ce eram capabilă. Obişnuia să spună că femeile scoţiene au fost întotdeauna egalele bărbaţilor lor. Ea îşi arcui sprâncenele. Eşti de acord cu el?

— Nu m-am gândit la asta, spuse el precaut. Ştii că femeile scoţiene sunt independente şi capabile, lucru valabil şi pentru femeile din Thorsay.

— Cât tact! Ea întinse mâna şi îşi trecu degetele peste barba lui nerasă. Îţi pierzi lustrul londonez foarte repede. Lasă-ţi barbă o săptămână şi o să arăţi ca un adevărat pescar de pe insulă!

Atingerea ei blândă schimbă atmosfera cu o bruscheţe şocantă. Era o intimitate profundă să împartă patul, aşa că potenţiala atracţie dintre ei se trezi la viaţă. El văzu în ochii ei aceeaşi surprindere simţită de el.

Dorinţa de a se apleca s-o sărute aproape că îl copleşea, dar ştia cu certitudine că ar fi făcut o greşeală dezastruoasă. În următoarele săptămâni, aveau să se întâmple prea multe pentru a începe să o curteze.

El se întoarse pe spate, fiind aproape să cadă din pat, cu mâinile încleştate sub pătură. Să o curteze? Chiar asta voia să zică? Da, asta voia. Dar nu acum. „Mai târziu”.

— Am de gând să mă bărbieresc când o să am ocazia, zise el legănându-şi picioarele pe marginea patului. Nu am nici măcar o zi întreagă de când sunt aici.

— Mai bine te-ai întoarce la Skellig House dacă vrei să ai timp să te bărbiereşti, spuse Signy cu răsuflarea întretăiată, ridicându-se, iar părul lucios şi împletit alunecându-i pe un umăr.

Se culcase îmbrăcată în halatul gros şi albastru, iar ţesătura i se înfăşură senzual în jurul trupului în timp ce îşi punea papucii de blană. O zeiţă nordică şi enervant de ispititoare.

Se îndepărtă de ea şi îşi trase cizmele în picioare, care erau lângă pat. Pielea era udă şi grea, dar hainele şifonate erau destul de uscate mulţumită hainei lungi pe care o avusese.

— Ai dreptate. Trebuie să mă întorc acasă înainte să înceapă să se întrebe ce mi s-a întâmplat.

Se ridică şi îşi întinse membrele înţepenite, gândindu-se că patul ei nu era destul de încăpător pentru doi oameni înalţi. De aceea fusese atât de confortabil…

Având nevoie să schimbe subiectul, el spuse:

— Odin a ieşit afară cu noi, iar când a murit bătrânul, a urlat şi a dispărut în furtună. Nu ştiu dacă va reveni. Era spiriduşul unei vrăjitoare? Era spiriduşul lui Duncan?

Signy chicoti.

— Era doar o pisică, deşi una cu o personalitate mai puternică decât a multora. Dar există ceva primitiv şi războinic în felul în care şi-a

luat rămas-bun. Ştii, vikingii aveau pisici pe vase. Mi-l pot imagina pe Duncan într-o armură de viking stând la prora în formă de dragon a unui vas cu Odin chiar lângă el, cu labele pe copastie, uitându-se înspre furtună.

— Îmi place imaginea asta. Ramsay îşi trecu degetele prin părul ciufulit şi încercă să se concentreze la ce urma să se întâmple. Îmi poţi spune cum se va desfăşura înmormântarea? Bunicul a fost amuzat când i-am spus că noi ne-am gândit să-l trimitem în larg pe o barcă de viking în flăcări, dar a vrut o înmormântare tradiţională la catedrala St. Magnus.

— Probabil va avea loc peste patru sau cinci zile. Sunt sigură că vestea morţii lui circulă deja pe insulă. Îşi strânse halatul pe lângă ea. Vor veni mulţi oameni la înmormântare. E un noroc că o să fii aici să-i întâmpini şi să primeşti condoleanţe. E o bază bună pentru călătoria de mai târziu pe insule.

Ziua înmormântării avea să fie lungă şi obositoare.

— La înmormântare sper să stea cineva lângă mine ca să-mi amintească pe cine voi cunoaşte.

— Cel mai probabil o să fiu eu. În calitate de mână dreaptă a stăpânului domeniului, cunosc mulţi insulari. Ea se încruntă. La un moment dat, va trebui să ţii o scurtă cuvântare despre bunicul tău. Probabil vărul tău Roald îşi va pune la dispoziţie casa din Clanwick pentru adunarea de după înmormântare. Va face asta pentru a dovedi cât de apropiat era de bătrânul stăpân, dar şi cât de apropiat este de cel nou, ceea ce îi va da ocazia

să se fălească cu măreaţa lui casă. Casa şi împrejurimile sunt spaţioase, iar adunarea de acolo îi va scuti pe oameni de drumul la Skellig House. Noi o să ducem cea mai mare parte din mâncare.

— Deci, dacă se oferă, ar trebui să accept, indiferent cât de enervant e?

Ramsay se duse în bucătărie şi îşi puse haina.

— Ăsta ar fi sfatul meu. E un om puternic în Thorsay, aşa că e mai bine să fii în relaţii bune cu el.

Ramsay îşi scoase pălăria împletită din buzunarul hainei, unde o îndesase cu o seară în urmă după ce ajunsese.

— Din fericire, o parte din activitatea mea din Constantinopol a implicat relaţii diplomatice.

— Vei avea nevoie de toată diplomaţia, spuse ea cu seriozitate. Bunicul tău a fost stăpân atâta vreme, încât mulţi vor fi devastaţi de moartea lui. Trebuie să creadă în tine.

Fusese mai uşor să fie spion în Imperiul Otoman decât stăpân în Thorsay, cu mai puţini oameni care depindeau de el.

— O să fac tot ce o să pot şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ajutor.

— Cred că stăpânul are meritul de a ne fi adus împreună. Ea zâmbi trist. Era un mare jucător de şah, care întotdeauna gândea cu câteva mutări înainte.

— Dacă tot vorbim de şah, tu eşti regina, cea mai puternică piesă de pe tablă, spuse el gânditor. Asta mă transformă în regele care are cel mai înalt titlu, dar care nu face mare lucru.

— Eu te-aş numi cal ce se mişcă pe tablă în moduri neprevăzute, spuse ea amuzată. După ce mă îmbrac şi iau micul dejun, o să vin şi eu la Skellig House ca să te ajut să faci faţă tuturor problemelor şi rânduielilor.

— Pe mai târziu, spuse el încuviinţând din cap.

Fiona ieşise mai devreme prin uşa câinelui şi se întoarse plină de noroi pe labe şi cu poftă de mâncare. Signy pusese mâncare în bolul câinelui, ştiind că Fiona urma să se întoarcă, apoi încălzi apă pentru ceai. Când fu gata şi infuzată, îşi luă cana şi se duse la fotoliul ei cu acoperitoare şi îl întoarse ca să stea cu faţa spre valurile ce se rostogoleau pe plaja de jos. Nu folosise niciodată fotoliul dublu pe care Ramsay îl făcuse pentru Gisela. Dacă vreuna din mobilele ei era bântuită, aceea era fotoliul.

Din cauza furtunii, valurile erau mai mari decât de obicei. Păsări marine plonjau în valurile înspumate în căutarea peştelui. Putea urmări marea hipnotică timp de ore întregi.

Ziua ce tocmai trecuse o răscolise la fel de tare ca pe Ramsay, bănuia ea. Îl întâmpinase cu o furie ce izbucnise în dezvăluiri dureroase despre moartea Giselei. Ramsay avea o parte din vină, dar Gisela se supusese de bunăvoie dragostei. Îi interzisese surorii ei mai mici să dezvăluie cuiva că era însărcinată.

Signy se întreba câteodată dacă viaţa Giselei ar fi putut fi salvată dacă ar fi acţionat contra dorinţei surorii ei şi ar fi chemat o moaşă. Era

adevărat că Gisela era delicată, dar o moaşă cu experienţă ar fi putut opri hemoragia la timp. Imposibil de ştiut, dar Signy purta şi ea o parte din vină.

Copilă fiind, îl adorase pe iubitul surorii ei, Ramsay, care părea a fi atât de puternic, matur şi încrezător. Iar el o *văzuse* pe ea, îi vorbise ca şi cum nu era neînsemnată şi abia aştepta să aparţină aceleiaşi familii. Acum îşi dădu seama cât de tânăr fusese, că avusese doar 20 de ani când murise Gisela.

Îl urâse pentru că abandonase Thorsay şi îl crezuse rece şi egoist. Dar în ziua ce tocmai trecuse el arătase bunătate, compasiune şi înţelegere. Devenise mai puternic şi mai matur cu trecerea anilor, iar acum ea îl vedea ca pe un adult. Un bărbat demn de respect.

Şi era interesat de ea. Arătase clar asta, dar ea se îndoia că interesul lui era profund. Poate că el căuta un sprijin acum, când Duncan nu mai era. Spera că Ramsay avea să îşi revină repede – ea nu voia să fie nici sprijin, nici soţie.

Îşi luă blocul de desen şi un cărbune şi mai făcu o schiţă cu chipul lui Ramsay. Aceasta era ceva mai bună decât prima. Trăsăturile cizelate ale feţei şi încrederea adânc înrădăcinată erau uşor de surprins, iar de data asta ea reuşi să schiţeze o urmă de vulnerabilitate sub suprafaţa lui rafinată. Dar nu era o schiţă genială.

Ridicând din umeri, mototoli hârtia şi o aruncă în foc. Încă nu-l cunoştea destul de bine pentru a-l

desena aşa cum trebuia. Poate că într-o zi avea să reuşească.

Îşi termină ceaiul, apoi se ridică hotărâtă şi se duse să se îmbrace ca să poată merge la Skellig House. Deocamdată trebuia să continue să facă pas cu pas ce era de făcut.

Ramsay părăsi casa şi urcă spre terenul plat. Aerul era curat, rece şi înviorător. Îşi puse pălăria împletită şi o luă pe drumul stâncos, gândindu-se la tot ce se întâmplase în orele de când sosise. Se întâmplaseră prea multe, iar Signy era în mijlocul tuturor lucrurilor. Cel puţin nu-l mai dispreţuia şi, dacă se gândea bine, simţea o fărâmă din atracţia simţită de el.

Amândoi aveau nevoie de timp ca să iasă de sub umbra Giselei. Nu avea s-o uite – asta nu se putea şi nu trebuia să se întâmple. Dar aveau nevoie să construiască o relaţie bazată pe prezent. Asta necesita timp. Nu conta, nu avea să plece nicăieri.

Aşa cum spusese Signy, cu siguranţă trebuia să ţină o mică cuvântare despre bunicul lui. Trebuia să amintească lucrurile pe care Duncan le făcuse pentru Thorsay şi, de asemenea, să arate cum fusese stăpânul domeniului ca bunic.

Schiţă un zâmbet când se gândi la momentele în care mâncase bătaie, aşa cum meritase. Continuând să meargă pe potecă, începu să-şi formeze fraze în minte. Bunicul urma să aibă o înmormântare frumoasă, chiar dacă nu aveau să fie bărci în flăcări.

Când ajunse la Skellig House, se simţi întremat. Când intră în hol, doamna Donovan apăru brusc.

— Iată-te! Mă întrebam unde te-ai dus după ce l-am depus pe stăpân.

— Îmi pare rău. Îşi scoase haina şi o agăţă în dulapul din hol. Ar fi trebuit să spun că mă duc la Signy să-i spun ce s-a întâmplat. M-am gândit că ar trebui să ştie neîntârziat. Unul dintre ultimele lucruri pe care bunicul le-a spus a fost că ea devenise fiica pe care n-a avut-o niciodată.

— Da, aşa e, zise menajera şi faţa i se îmbună. Fata o să-i ducă dorul.

— La fel ca tine, pentru că ai petrecut atâta vreme cu el.

— Da. Doamna Donovan închise ochii într-o încercare zadarnică de a-şi opri lacrimile. Treizeci de ani am muncit în Skellig House. Bunicul tău era un bătrân încăpăţânat, dar un stăpân măreţ.

Din impuls, Ramsay înaintă şi apoi o trase la pieptul lui într-o îmbrăţişare liniştitoare. Creştetul ei abia dacă îi ajungea la bărbie. Se părea că dăruia multe îmbrăţişări de când se întorsese. Aproape uitase că insularii îşi manifestau sentimentele cu mai mare uşurinţă decât englezii.

Menajera îşi puse capul pe umărul lui, plângând, apoi se îndepărtă hotărâtă.

— Mulţumesc, băiete! Care au fost ultimele cuvinte?

Ramsay ezită un moment, apoi zise:

— Ultimele lui vorbe au fost *Caitlin,* apoi *Alastair.* A rostit numele cu un aer de… surprindere plăcută.

Doamna Donovan încuviinţă din cap cu satisfacţie.

— Atunci e în ordine. Mi-a spus că soţia şi fiul lui o să-l aştepte de cealaltă parte şi se pare că aşa e.

— Ai darul clarviziunii? întrebă Ramsay puţin îngrijorat.

Abilitatea de a vedea mai mult decât lumea reală nu era ceva neobişnuit printre scoţieni, dar el o găsea neliniştitoare.

— Puţin. Destul ca să-mi dau seama că în partea cealaltă i-a văzut pe oamenii pe care-i iubea cel mai mult.

Ramsay spera să fie adevărat.

— Trebuie să mă aranjez puţin. Când am ajuns la casa lui Signy să-i dau vestea, arătam ca un dihor ud leoarcă. Nu m-a lăsat să plec înapoi de teamă că nu pot ajunge teafăr.

Doamna Donovan îi aruncă o privire ascuţită, dar nu comentă prea mult:

— Înţelept din partea ei având în vedere furtuna şi starea în care erai aseară.

El se strâmbă.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar asta a fost doar o furtună obişnuită în Thorsay?

— Da, pot fi mult mai rele, dar furtuna de aseară a fost suficientă să-l ia pe stăpân. Acum pregăteşte-te pentru vizitatorii care vor veni să transmită condoleanţe.

El încuviinţă din cap şi se întoarse spre scări.

— Signy a spus că o să vină să ajute după ce ia micul dejun.

— E o fată bună, spuse menajera. Bătrânul ţi-a spus că ar fi vrut să te însori cu ea?

Ramsay se opri, cu mâna stângă pe balustradă.

— De câteva ori. Dar eu şi ea avem îndoieli.

— E prea devreme, spuse doamna Donovan. Acum, du-te, băiete, tânărul meu stăpân!

În timp ce urca la el în cameră, Ramsay reflectă că în timpul anilor de călătorie putuse să-şi păstreze intimitatea vieţii private. Acum îşi amintea neajunsurile de a locui într-un loc unde toţi îţi cunoşteau responsabilităţile şi de obicei aveau păreri ferme în privinţa aceasta. Trebuia să se obişnuiască din nou cu asta.

După ce se spălă repede şi se bărbieri, se îmbrăcă în pantaloni negri şi haină neagră, o ţinută potrivită pentru a-i întâmpina pe cei îndoliaţi. Încă era devreme, aşa că se duse jos în bucătărie ca să mănânce repede ceva.

Bucătăreasa, doamna Amundson, avea un aer grav, iar cele două fete care o ajutau aveau ochii roşii şi suspinau. Se prezentă tuturor şi le acceptă condoleanţele pentru moartea bunicului său. Fata mai tânără izbucni în plâns. Avea să fie o săptămână lungă pentru că toată lumea din jurul lui jelea pierderea omului care lui avea să îi lipsească cel mai mult.

Doamna Amundson prepară un mic dejun copios cu ouă, şuncă şi cartofi prăjiţi, spunând:

— O să ai nevoie de putere, băiete!

El se întrebă dacă servitorii mai bătrâni aveau să înceteze să-i spună „băiete”. Probabil că nu. Mai mult, se întrebă cât timp avea să îi ia pentru a se adapta într-un loc ce nu i se mai potrivea.

capitolul 9

Un servitor fu trimis să stea la uşa din faţă şi nu trecu mult până când se auzi primul ciocănit. Ramsay se duse în holul de la intrare şi văzu că vărul lui, Roald Ramsay, sosise însoţit de doi tineri înalţi, un bărbat şi o femeie. Probabil copiii lui. I-ar fi fost veri de gradul al doilea lui Ramsay.

Hotărât să fie primitor, Ramsay se apropie şi întinse mâna.

— Roald! Mulţumesc că ai venit. Au trecut atâţia ani!

— Şi a cui vină e? spuse vărul lui jovial, strângându-i mâna. Încărunţise puţin, dar arăta elegant şi prosper. Am fost chiar aici. Îmi pare rău că ne revedem în împrejurări atât de nefericite. Am auzit că ai ajuns acasă abia ieri.

— Da, la timp să-mi iau rămas-bun de la bunicul, deşi abia dacă am reuşit. Schimbând subiectul, Ramsay continuă: Am auzit că ai succes cu afacerea cu algele.

— Da, am, spuse Roald mulţumit. Vino să vizitezi fabrica atunci când ai timp!

— O să vin. Odată ce se liniştesc lucrurile, plănuiesc să fac un tur al insulelor şi să mă familiarizez din nou cu oamenii şi cu locurile.

Roald încuviinţă din cap, apoi arătă spre tineri.

— Ţi-i aminteşti pe fiul meu, Axel, şi pe fiica mea, Annabel?

Ramsay îi întinse mâna lui Axel.

— Îmi pare bine să te revăd. Îmi amintesc că erai un elev promiţător. Ai fost la facultate?

În ochii lui Axel apăru o licărire de enervare, dar vocea îi fu fermă când răspunse:

— Nu, s-a considerat că ar fi mai bine să stau în Thorsay şi să învăţ să conduc afacerea familiei.

Ramsay bănuia că Axel mai degrabă ar fi preferat să meargă la Edinburgh decât să stea sub acoperişul tatălui său, ceea ce era de înţeles în cazul unui tânăr. Ramsay fusese încântat să plece în lumea largă, iar Duncan îi încurajase dorinţa de cunoaştere.

Întorcându-se spre Annabel, care devenise o frumuseţe izbitoare, Ramsay spuse:

— O să mă abţin din a spune: „Vai, dar ce ai crescut!” Însă cu siguranţă ăsta e adevărul!

Ea zâmbi, măsurându-l direct cu privirea.

— Eram la şcoală când ai plecat. Mă bucur să te văd din nou, Kai. Înclină capul: Se spune că o să te căsătoreşti cu Signy Matheson.

— De unde vin zvonurile astea? interveni o voce îndrăzneaţă de femeie. Signy traversă holul şi li se alătură. Arăta înaltă şi impunătoare într-o rochie neagră cu o croială severă, părul ei roşcat-auriu strâns într-o coadă împletită făcând-o să arate şi mai înaltă. O zeiţă nordică în carne şi oase. Eu şi Ramsay abia dacă ne cunoaştem.

— Asta se va schimba cu siguranţă, spuse Annabel cu o privire calculată, studiind-o pe Signy. Se spune că ai fost mâna dreaptă a bătrânului. Îmi imaginez că o să-l asişti pe Kai până când îşi învaţă îndatoririle.

— Da, dar nu va dura mult pentru că e un bărbat deştept, spuse Signy. După aceea o să fiu liberă să plec şi să-mi văd de propriile interese.

Ramsay deveni brusc atent. Nu-i spusese nimic în sensul ăsta.

— Poate că îmi supraapreciezi isteţimea, iar tu îţi subestimezi cunoştinţele.

— O să vedem.

Îi aruncă o privire amuzată, iar el îşi dădu seama că ea observase interesul lui Annabel în ce îl privea şi îi plăcea să-l vadă în chip de pradă. El îşi dădu ochii peste cap spre ea. Annabel era foarte drăguţă, dar prea tânără şi, bănuia el, destul de superficială pentru gustul lui. Din fericire, se pricepea să evite a deveni ţintă pentru cineva.

— Aş vrea să găzduiesc adunarea de după înmormântare la Sea Gift House. Are suficient spaţiu şi e aproape de catedrală, spuse Roald.

— Mulţumesc. Ar fi foarte convenabil, spuse Ramsay, recunoscător pentru ofertă, chiar dacă la mijloc erau mai degrabă părerile politice ale lui Roald decât o simplă solicitudine. Mi s-a spus că s-a ales un viţel pentru praznicul de după înmormântare.

— Ar fi un bun început, spuse Roald, şi bine-venit pentru cei care n-au mâncat prea multă carne de vită în ultima vreme.

Ramsay se miră când auzi comentariul. Oamenii din Thorsay trăiau în mare parte din generozitatea mării, dar vitele creşteau la fel de bine pe insule, aşa încât carnea nu era un lucru rar. Înainte să poată pune alte întrebări, uşa din faţă se deschise şi mai intrară câţiva oameni.

Scuzându-se faţă de vărul lui, el se apropie de nou-veniţi cu Signy lângă el. Ea spuse pe o voce joasă:

— Ei sunt George şi Bess Fielding, fermieri din capătul de est al Mainland. Sunt oameni buni, iar fata lor cea mică, Betsy, e profesoară la şcoala lor din sat.

Bătrânul Fielding arăta la fel de puternic şi încercat de vânt ca un stejar. George întinse mâna, spunând morocănos:

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, băiete! Nu o să mai vedem un om ca bunicul tău.

— Mă îndoiesc că îl egalez, dar o să fac tot ce o să pot, spuse încet Ramsay.

— Signy, toţi îi ducem dorul bătrânului, dar nimeni mai mult decât tine, spuse Bess apucând-o pe Signy de mână. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat în ultimii ani fără el. Era sufletul insulei Thorsay.

Ramsay se întoarse spre tânăra fiică timidă.

— Betsy, mi s-a spus că predai la şcoala din sat. Îţi place?

— Ah, da, domnule! Îmi place să le predau celor mici şi să-i văd cum cresc şi învaţă lucruri noi, spuse ea entuziasmată. N-am visat niciodată că aş putea fi profesoară, dar domnişoara Matheson a spus că aş putea şi mi-a arătat cum. Se uită la

Signy cu ochii plini de adoraţie. A făcut aşa de mult pentru Thorsay!

Părând stânjenită, Signy spuse:

— Eşti născută să fii profesoară. Doar ai avut nevoie de un imbold în direcţia bună ca un catâr nervos în faţa unui pod.

Toţi râseră. Uşa se deschise din nou şi intrară alţi oameni. Unii erau necunoscuţi pentru Ramsay, pe alţii şi-i amintea vag. Folosindu-şi cele mai bune abilităţi diplomatice, vorbi cu toţi şi ascultă cu atenţie. Signy stătea lângă el, făcând prezentări şi din când în când sugerându-i cum să-i abordeze pe anumiţi vizitatori. S-ar fi descurcat bine în serviciul diplomatic.

Când numărul de vizitatori scăzu, Ramsay spuse:

— Mulţumesc pentru că m-ai ajutat să nu intru într-o mare încurcătură.

— Te-ai descurcat bine, spuse ea. Faptul că i-ai ascultat a făcut o impresie bună.

— Mulţi dintre ei au spus cât de recunoscători sunt pentru că bătrânul i-a ajutat, rosti el gânditor. Şi nu a fost doar o apreciere generală.

Signy ezită înainte de a răspunde:

— Aşa cum am spus ieri, ultimii doi ani au fost grei. Multe gospodării au fost la limita subzistenţei. Bunicul tău le-a aprovizionat cu alimente şi cu tot ce au mai avut nevoie. Şi întotdeauna a fost discret ca să nu rănească mândria oamenilor.

— Bărbaţii au câteodată prea multă mândrie. Femeile sunt adesea mai practice. Făcând o presupunere, Ramsay continuă: Tu ai fost

intermediarul care a apreciat ce anume le trebuia şi care a avut grijă ca toţi să primească exact ce aveau nevoie?

Ea flutură din mână dezaprobator.

— Da, dar bunicul tău a fost cel care a făcut totul posibil.

— Cred că voi continua să aflu multe lucruri despre el o lungă perioadă de acum încolo.

— A fost un om care s-a implicat.

Îi zâmbi lui Ramsay şi, pentru o intensă şi profundă clipă, el îşi aminti ce simţise când o ţinuse în braţe. Atât de firesc, de bine! Ea chiar plănuia să plece odată ce termina să-l înveţe cum să-şi îndeplinească noile obligaţii? Nu putea s-o întrebe asta prea curând.

Vizitatorii se împuţinaseră în a doua parte a după-amiezii. Apoi uşa se deschise şi intră un bărbat cu păr roşcat, cu o atitudine de soldat şi cu o faţă foarte cunoscută.

— Broc Mackenzie! exclamă Ramsay, înaintând cu o mână întinsă. Tii, cât mă bucur să te văd! Ai spus adio armatei?

— Adio şi n-am cuvinte! spuse vechiul lui prieten, strângându-i mâna lui Ramsay şi bătându-l pe umăr. Avea o cicatrice albă şi subţire ce cobora pe obrazul stâng şi în ochi i se citea epuizarea, dar zâmbetul lui larg lumina încăperea. Nu-mi vine să cred că am supravieţuit războiului din Peninsulă şi bătăliei de la Waterloo.

— Broc, n-am ştiut că te-ai întors în Thorsay! spuse cu căldură Signy. Când te-ai întors?

— Acum o săptămână, dar şi tu ai fost ocupată. E o încântare să te văd, Signy!

Fără a se mulţumi să-i strângă mâna, Broc o îmbrăţişă cu putere.

Ferma Mackenzie era chiar la nord de Skellig House, iar Ramsay, Broc şi surorile Matheson se jucaseră împreună în copilărie. Broc şi Ramsay merseseră la şcoală în Clanwick, învăţând împreună, dar şi dând mereu de necaz. Apoi Ramsay plecase la Universitatea din Edinburgh, iar Broc ajunsese în armată.

— Scrisorile bunicului menţionau câteodată progresul tău în rândul cavaleriei şi faptul că încă supravieţuieşti, spuse Ramsay.

— Şi eu am auzit lucruri asemănătoare despre tine, că ai vizitat locuri îndepărtate cu nume ce sunau ciudat, mare parte dintre ele calde şi însorite, spuse Broc cu un rânjet. Te-am invidiat când eu ridicam tabăra pe câmpurile pline de noroi din Portugalia!

— Nu te invidiez pentru asta, replică Ramsay. Ce te aduce înapoi?

Expresia prietenului său deveni serioasă.

— Tata a murit anul trecut. Familia mea avea nevoie de mine, aşa că venise vremea să îmi vând brevetul şi să mă întorc acasă.

— Condoleanţe pentru tatăl tău, spuse încet Signy. Mama ta a făcut tot ce i-a stat în putinţă, dar conducerea fermei este peste puterile ei şi ale copiilor mai mici.

— Când am intrat pe uşă, m-a îmbrăţişat scurt şi apoi mi-a spus că era vremea mulsului, chicoti Broc. Aşa am ştiut că sunt acasă.

Deşi Broc trata cu uşurinţă toată treaba, Ramsay era sigur că adaptarea prietenului său în casa unde crescuse avea să fie la fel de dificilă ca a lui. Intră alt grup de oameni, aşa că Ramsay spuse:

— După înmormântare, trebuie să ne aşezăm cu o sticlă de whisky Callan în faţă şi să stăm de vorbă.

— Mi-ar plăcea.

Broc se întoarse să se uite la masa lungă plină cu gustări pe care doamna Donovan o aranjase mai devreme. Nu mai rămăsese mare lucru, dar era suficient să hrănească un bărbat tânăr şi flămând. Ramsay văzu că Broc o salută pe doamna Donovan, care îl servi pe loc cu o bucată mare de plăcintă cu peşte în vreme ce schimbau noutăţi.

Era momentul să se întoarcă spre nou-veniţi, o familie de pescari ce străbătuse tot drumul din Holsay, cea mai îndepărtată insulă locuită din Thorsay. Duncan ar fi fost mulţumit de această dovadă de respect şi de afecţiune.

Ramsay spera doar că zâmbetul său şi darul de a asculta cu atenţie nu aveau să-l părăsească în următoarele trei zile.

Obosit, dar prea agitat ca să doarmă după ziua aceea lungă, Ramsay se îndreptă spre micul salon familial. Cineva, probabil doamna Donovan, pusese câteva sticle cu băutură şi pahare pe o masă între

cele două fotolii din faţa şemineului. El mai puse câteva bucăţi de turbă pe tăciuni, apoi studie sticlele. Probabil că whisky-ul l-ar fi moleşit în starea în care se afla acum, aşa că îşi turnă vin din carafă şi se aşeză, privind flăcările în vreme ce încerca să-şi amintească de toţi oamenii pe care îi cunoscuse în acea zi.

Era aproape de miezul nopţii când uşa se deschise şi intră Signy cu cearcăne la ochi.

— Te deranjează dacă stau şi eu? întrebă ea.

Ramsay se ridică politicos.

— Bineînţeles că nu, atâta vreme cât nu te aştepţi la o conversaţie sclipitoare din partea mea. Vrei un pahar din vinul excelent al lui Duncan?

— Da, te rog. Se lăsă în celălalt fotoliu şi îşi întinse picioarele spre foc. Sunt frântă. Şi tu trebuie să fii la fel.

— Într-adevăr.

Îi turnă un pahar de vin şi i-l întinse. Asprimea rochiei ei negre fusese îmblânzită de un şal în culori vii de roşu, auriu şi verde. Luă vinul cu mulţumiri murmurate şi, dintr-o înghiţitură, bău mai mult de jumătate. El îi mai puse vin înainte de a se aşeza.

— Credeam că ai plecat acasă acum câteva ore.

— M-am dus, dar numai ca să-mi iau câteva lucruri. Îşi eliberă cozile împletite pe care le purtase toată ziua prinse în coroniţă şi începu să-şi treacă degetele prin părul des ca să-l desfacă. Doamna Donovan a sugerat să stau la Skellig House până după înmormântare. Am fost de acord

pentru că are nevoie de ajutor în plus şi e mai convenabil dacă sunt aici.

— Tu îi ajuţi întotdeauna pe ceilalţi, Signy, spuse el încet, admirând şuviţele lucitoare din cascada ei de păr roşu-auriu. Toată lumea pare că depinde de tine. Te saturi vreodată de asta?

— Adesea. Ea oftă. Dar, când trebuie făcute nişte treburi şi nu e altcineva disponibil, trebuie să fac tot ce pot. Pentru că stăpânul îmbătrânise, nu s-a mai putut ocupa de tot. Pentru că mă pricep să organizez şi să rezolv lucrurile, am preluat treptat o mare parte din munca lui. Adesea a fost interesant, dar era o treabă fără sfârşit.

— Mi se pare greşit că sunt considerat drept cel mai afectat în aceste împrejurări triste doar pentru că sunt nepotul lui, cugetă Ramsay. Dar mulţi ani el n-a făcut parte din viaţa mea. Tu ai fost cu el tot timpul. Cu siguranţă îi simţi lipsa mai mult decât mine.

— Da, a fost aproape ca un tată pentru mine. Ea chicoti uşor. Şi, exact ca un tată adevărat, putea fi un diavol enervant, dar ne înţelegeam bine.

Exista o intimitate în a sta împreună în faţa focului după o zi lungă de muncă împreună, ceea ce îl făcu să spună:

— Mai devreme ai spus că, după ce mă instruieşti, o să fii liberă să-ţi urmezi propriile interese. Ce ai vrut să spui cu asta?

După o lungă tăcere, ea spuse:

— Mi-ar plăcea să învăţ mai mult ca să devin o adevărată pictoriţă. Vreau să învăţ să folosesc

uleiurile şi să petrec ore întregi pictând şi uitând de mine. Acum, mare parte din munca mea sunt schiţele rapide şi acuarelele. Nu e niciodată timp pentru mai mult.

— Eşti foarte talentată şi ai darul de a surprinde esenţa a ceea ce vezi, spuse el gânditor. Îmi pot imagina atracţia de a te pierde în muncă şi de a nu avea mereu grijă de alţii. Ţi-ai câştigat dreptul de a fi propria stăpână.

— Nu vreau să mă pierd cu totul, spuse ea. Lumea şi oamenii mă interesează. Dar aş vrea să fiu egoistă câteodată.

— Aşa cum am spus, ţi-ai câştigat dreptul ăsta. Aminteşte-mi asta dacă devin prea solicitant în timpul momentelor noastre de instruire!

— Îmi închipui că va fi mai uşor să te ignor pe tine decât pe bătrân, spuse ea amuzată. Te-am avertizat.

— Sea Cottage e un loc bun ca să lucrezi când ai mai mult timp?

— Da, de aceea a spus stăpânul că pot locui acolo. Am o cameră pe post de atelier şi sunt înconjurată de mare, nisip şi cer – şi asta e ceea ce iubesc să pictez. Ea făcu o grimasă. Singurul lucru pe care nu-l am e timpul. E singurul lucru pe care bătrânul nu mi l-a putut da.

Dar o altă întrebare îl urmărise toată ziua.

— Ai spus că, în vremurile grele prin care a trecut Thorsay, bunicul a ajutat oamenii când au avut nevoie, iar tu ai fost intermediarul lui. Cum ai făcut asta?

— Am mers pe insule în mod regulat, explică ea. În teorie, vizitam profesoarele pe care le-am instruit ca să văd cum se descurcă, dar, pentru că sunt o parte importantă a comunităţii lor, de obicei ele ştiau ce gospodării aveau nevoie de ajutor.

— Isteţ, spuse el aprobator. Cum ajutai mai exact?

Ea ridică din umeri.

— Cu orice era necesar. Câteodată bani, dar mai ales mâncare. Cartofi, făină, peşte uscat. Uneori, ajutor la plantat, la tuns oile sau la strângerea recoltei. În multe cazuri, vecinii erau dispuşi să ajute muncind, dar aveau şi ei greutăţi, aşa că, plătindu-i pentru munca lor, ajutam ambele gospodării.

— Nu-i de mirare că toată lumea din Thorsay pare că te cunoaşte, observă el. Ajutorul acordat pare a fi necesar. Şi, de asemenea, costisitor.

— Sunt sigură că a fost, dar nu cunosc costurile. Îi spuneam stăpânului de ce anume era nevoie, iar el îmi dădea bani sau îmi spunea să iau mâncare din cămară. Ştiu că importa produse de bază din Sud şi din Norvegia când problemele erau prea mari. Îi aruncă o privire ironică pe deasupra paharului cu vin. Doar nu credeai că aici te aşteaptă o mare bogăţie, nu-i aşa?

El schiţă un zâmbet.

— Niciodată. N-am ştiut niciodată multe despre finanţele familiei. Pământurile stăpânului sunt vaste, dar nu şi conturile lui, cred. Va fi interesant să aud ce are de spus avocatul lui. E tot Fergus Maclean?

Ea încuviinţă din cap.

— Acum e complet chel, dar mintea îi e la fel de ageră ca întotdeauna. Mă aştept să vorbească cu tine după înmormântare.

— Încă un lucru pe care îl aştept cu nerăbdare, spuse Ramsay sec.

— Cât crezi că îţi va lua să încetezi să vorbeşti despre bunicul tău ca despre stăpân? întrebă ea amuzată. La urma urmei, acum tu eşti stăpân.

El ezită.

— O să-mi ia timp. Acum, titlul e ca o haină veche ce nu mi se potriveşte pentru că e croită după tiparul altui om. După o lungă tăcere, adăugă: Nu sunt sigur dacă se va potrivi vreodată.

— Cu timpul, o s-o ajustezi la un model care să ţi se potrivească. Continuă să asculţi oamenii şi să ai încredere în tine, spuse ea cu seriozitate. Încrederea e vitală. Ultimii ani au fost dificili, iar acum Thorsay l-a pierdut pe omul care ne-a condus timp de zeci de ani. Mulţi nu-şi amintesc de alt stăpân. Trebuie să arăţi ca şi cum conduci cu o mână sigură. Ea zâmbi vag. Şi încearcă să nu tresari când cineva spune „stăpânul” şi se referă la tine!

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă. Ridicând paharul de vin ca pentru a închina, el spuse: Mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru Thorsay, Signy! Şi închin pentru ziua când o să ai timp pentru a deveni pictoriţă, aşa cum îţi doreşti!

— Beau pentru asta. Ridică şi ea paharul, apoi înghiţi restul de vin. Şi fie ca visurile noastre să se împlinească!

capitolul 10

Aşa cum prezisese Signy, ziua înmormântării lui Duncan fu cea mai lungă dintr-un şir de zile foarte lungi. Când priveghiul se apropia de sfârşit, iar majoritatea insularilor ce se adunaseră să deplângă moartea bătrânului plecaseră înainte de lăsarea întunericului, cimpoaiele încă puteau fi auzite cântând în depărtare când Ramsay şi Signy se îndreptară spre casa avocatului familiei, Fergus Maclean, fiindcă îi rugase să treacă pe la el înainte de a se întoarce acasă.

În ciuda cearcănelor de sub ochi, Fergus îi întâmpină cu căldură şi îi pofti în biroul lui.

— Mulţumesc că aţi venit la mine în seara asta, spuse el. Probabil amândoi sunteţi istoviţi, dar m-am gândit că ar trebui să ştiţi cum stau lucrurile în general. Vreţi ceva de băut? Deschise un bufet bine aprovizionat cu sticle şi carafe. Când o cameristă intră cu o tavă cu ceai, el adăugă: Sau aţi putea bea o ceaşcă de ceai fierbinte.

Ceainicul aburind avea o învelitoare tricotată care îi dădea formă de furtunar. Signy zâmbi când îl văzu.

— Ceai, te rog! După ce am avut parte de mâncare şi de băutură din abundenţă, e atrăgătoare simplitatea.

— La fel pentru mine, spuse Ramsay.

Părea obosit, dar îşi îndeplinise cu succes rolul de nou stăpân. Signy observase că el băuse foarte puţin în timpul priveghiului, ceea ce fusese o

alegere înţeleaptă pentru un om care încerca să impresioneze câţiva insulari de vază.

— Vrei să torni tu, Signy? Şi eu aş bea un ceai, spuse Fergus. Şi e o sticlă de brandy acolo, pentru un plus de căldură pentru cine doreşte.

Signy făcu întocmai, adăugând câteva picături de brandy, toţi fiind de părere că era o idee bună. După ce îi servi pe cei doi bărbaţi, adăugă lapte şi zahăr în ceaşca ei şi se aşeză într-un fotoliu, curioasă să afle ce avea de spus Fergus.

— L-ai onorat pe bunicul dumitale cu un frumos elogiu, începu avocatul.

— Signy m-a avertizat că toţi aşteptau de la mine o cuvântare scurtă, aşa că am avut timp să mă gândesc la asta. Ramsay înclină ceaşca spre ea în semn de salut. Şi i-am cerut părerea de vreme ce îl cunoştea atât de bine pe Duncan.

Fergus încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, aşa e, Signy. Bătrânul a avut noroc să te aibă lângă el. Şi-a dat seama de asta şi tocmai de aceea ţi-a lăsat Sea Cottage. Casa e acum a ta.

Ea simţi cum o cuprinde un val de mulţumire auzind veştile.

— Mă bucur, spuse ea simplu.

Nu s-ar fi aşteptat ca Ramsay s-o dea afară, dar era bine să ştie că acum era proprietara casei unde locuia.

Ramsay luă o gură de ceai şi se relaxă vizibil.

— Sunt sigur că ai avut motive întemeiate să ne rogi să venim aici în seara asta. E vremea pentru veştile rele.

Intenţionase să facă o glumă, dar expresia lui Fergus era sobră când răspunse:

— Situaţia financiară nu e bună. Sigur că ai auzit cât de tare au fost lovite insulele de vremea rea şi de boală.

Ramsay încuviinţă din cap.

— Signy mi-a spus câte ceva despre asta şi că bătrânul a oferit ajutor unde a fost nevoie. Înţeleg că ea s-a ocupat de evaluări şi de împărţirea bunurilor.

— Da, a făcut ce era necesar, dar acum moşia e aproape în stare de faliment, spuse deschis Fergus. Nu numai că stăpânul cheltuia mulţi bani ca să ajute oamenii, dar mulţi arendaşi nu puteau plăti chiria, aşa că veniturile moşiei sunt mult sub ceea ce ar trebui să fie în vremuri normale.

Signy se încruntă.

— Uneori eram surprinsă, dar întotdeauna recunoscătoare când vedeam câţi bani cheltuia stăpânul pentru nevoiaşi. Nu mi-am dat seama cât de împovărător era pentru moşie.

Fergus oftă obosit.

— Când situaţia ajunsese să fie foarte gravă, m-a întrebat dacă era posibil să ia un împrumut de la o bancă din Edinburgh. L-am avertizat asupra riscurilor unui împrumut, dar el a spus că nu avea rost să fie stăpân dacă jumătate din Thorsay murea de foame şi din cauza bolilor.

— E imposibil să contrazici asta, observă Ramsay. Cât de prost stau lucrurile? Există datorii mari?

— Chiar nu ştiu exact, spuse Fergus, părând nervos. Bunicul dumitale era secretos în ce priveşte banii şi se ocupa el însuşi de venituri. Registrele trebuie să fie în biroul lui.

— Sunt într-o cutie închisă, spuse Signy. Ştiu unde ţinea cheia. Am simţit cumva că banii se împuţinaseră în ultimii ani.

— Va fi interesant să ne uităm pe registre, spuse gânditor Ramsay. Din fericire, am nişte bani mulţumită muncii depuse pentru guvern. Nu sunt o avere, dar ar trebui să fie de ajuns ca să ţină moşia pe linia de plutire până când ne dăm seama cum să facem ca insulele să prospere. Mai e ceva ce ar trebui să ştiu?

Fergus clătină din cap.

— Mai sunt multe detalii de trecut în revistă, dar rămâne pe altă dată. În seara asta am vrut doar să vă faceţi o imagine de ansamblu a ceea ce vă aşteaptă. Deschise sertarul de sus al biroului şi scoase două scrisori. Duncan a lăsat astea pentru voi doi.

Avocatul le întinse lui Signy şi lui Ramsay scrisorile sigilate cu ceară roşie pe care era înfăţişată înfricoşătoarea fiinţă marină ce reprezenta blazonul Thorsay. Signy se întrebase întotdeauna dacă era un dragon de mare sau acea fiinţă legendară: bărbat pe uscat şi focă în mare. Gisela spusese că era doar un animal imaginar, aşa că Signy putea să-i spună cum voia.

Ea oftă adânc şi rupse sigiliul. Puţinele rânduri din scrisoare erau tremurate, dar fără îndoială erau scrise de mâna stăpânului.

Draga mea fată,

Nu sunt un om foarte credincios, dar adesea l-am mulţumit lui Dumnezeu pentru că te-a adus în viaţa mea, deşi regret că s-a întâmplat din cauza pierderii tragice a surorii tale. Ai fost mâna mea dreaptă, precum cel mai iubit copil al meu. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine în ultimii ani. Am fost egoist pentru că m-am folosit de tăria ta – să nu-l laşi pe Kai să facă acelaşi lucru!

Aş vrea să-ţi pot da mai mult, dar ştiu că ai forţa, harul şi curajul de a realiza ceea ce-şi doreşte inima ta. Să fii fericită, draga mea fată!

Duncan Ramsay, bătrânul tău stăpân

Când termină de citit, avea ochii în lacrimi. Duncan nu fusese niciodată atât de deschis ca să-şi manifeste afecţiunea. Scrisoarea lui de adio îi sfâşia inima.

Închise ochii în vreme ce îşi revenea. Când îi deschise din nou, văzu că Ramsay îşi împăturea cu grijă scrisoarea cu o expresie încordată. Scrisorile de la cei decedaţi sigur aveau un efect puternic.

Vechea orânduire se terminase. Cea nouă abia începea.

Ramsay se ridică şi băgă scrisoarea în haină.

— O să mă duc acasă. Am nevoie să merg pe jos şi să iau puţin aer curat. Signy, vrei să mă însoţeşti sau preferi să mergi cu şareta? Cred că eşti istovită.

Şi ea se ridică.

— Nu mai mult decât tine. Şi mie mi-ar face bine puţin aer proaspăt. Noapte bună, domnule Maclean. Ea zâmbi. Vreau să-mi petrec noaptea în casa proaspăt căpătată.

După ce-şi luară rămas-bun, Ramsay o conduse pe Signy afară şi se depărtară de oraş. Clanwick nu era prea mare, aşa că nu le luă mult să ajungă la drumul stâncos ce ducea spre Skellig House şi, dincolo de ea, spre Sea Cottage. Luna era aproape plină şi lumina rece făcea ca poteca să se vadă bine. Aveau în dreapta marea, iar luna arginta valurile înspumate de dedesubt.

În timp ce luminile oraşului dispăreau în spatele lor, Ramsay inspiră adânc şi simţi că se relaxă.

— Mă bucur aşa de mult că s-a terminat! Dacă ar fi să aleg, aş prefera mai degrabă să rămân în spate decât să fiu centrul atenţiei. Presupun că acum o să am de-a face doar cu câţiva oameni odată, nu cu o mulţime.

— Mare parte din timp e adevărat, încuviinţă Signy. Dar vor exista întotdeauna adunări şi sărbătoriri unde o să fii figura centrală. Chiar dacă nu-ţi place să fii în centrul atenţiei, te-ai descurcat bine. A fost într-adevăr o comemorare perfectă a bunicului tău. I-ai onorat calităţile în vreme ce nu ai ignorat latura morocănoasă, încăpăţânată. E impresionant, având în vedere că nu l-ai văzut atâţia ani.

Chiar şi când Ramsay se afla la mii de kilometri distanţă, Duncan fusese o figură dominantă în viaţa lui.

— Presupun că i-am scris în minte elogiul aproape toată viaţa. Acum e momentul să intru într-o rutină normală, oricare ar fi asta.

— Ce spunea în scrisoarea ta? întrebă ea încet.

El nu voia să citeze acele rânduri scurte aşa că spuse doar atât:

— A cerut iertare că a lăsat în urmă ceea ce va fi o treabă dificilă, dar a spus că ştia că puteam face faţă. Mi s-a părut un vot de încredere bine-venit. Dar în scrisoarea ta?

— A spus că e bucuros că am existat în viaţa lui, spuse ea încordată, la fel de reticentă ca Ramsay, nedorind a spune mai mult.

El înţelese – cuvintele din inima altcuiva erau menite a fi preţuite în intimitate.

— O să fii ocupat până peste cap, tânărul meu stăpân, spuse Signy. Dar nu păreai să fii prea supărat din cauza problemelor financiare ale moşiei.

— Lucrurile pot merge greu o vreme, dar se pare că perioada cea mai critică pentru Thorsay a trecut. Aşa cum am menţionat şi faţă de Maclean, am destui bani ca să uşurez tranziţia în vreme ce găsim moduri de a face insulele mai prospere.

— Bunicul tău a amintit de câteva ori că te-ai descurcat bine. Ai revenit acasă din călătoriile tale bogat ca un nabab?

El râse.

— Nicidecum. Am câştigat o sumă frumoasă lucrând pentru guvern, dar e costisitor să finanţezi expediţii în căutarea unor vechi ruine. Am o avere modestă, ce mi-ar permite ca, în împrejurări diferite, să trăiesc la fel ca un nobil de ţară. Nu e suficient să rezolve tot ce e de rezolvat în Thorsay, dar o să-mi ofere un început bun. Unde îşi păstra Duncan cutia încuiată cu registrele financiare? Ai spus că ştii unde e şi unde se află cheia.

— Cutia e în biroul lui, camera mică din spatele casei, răspunse ea. Un perete e ocupat de rafturi. Cutia cu registre e pe raftul de jos, în capătul din stânga. Cheia e într-un vas vechi pe care i l-ai trimis şi care stă pe biroul lui. Vasul e egiptean, cred.

El încuviinţă din cap, aducându-şi aminte.

— L-am cumpărat din Cairo, dar provenea din sud, din regatul din Nubia. Foarte frumoasă lucrătură şi foarte-foarte veche.

— Un loc foarte potrivit pentru chei misterioase, murmură ea.

Ramsay chicoti.

— Sunt sigur că meşteşugarul vasului nu şi-a imaginat niciodată că opera sa va sfârşi aici, în nord, după atâţia ani. Mulţumesc, o să mă uit mâine pe registre. Pentru că tot vorbeam de bani, unde crezi că ar fi cel mai bine să-i investesc ca să îmbunătăţesc economia insulelor?

— M-am gândit la asta. Animale de prăsilă mai bune pentru vite şi oi ar fi o alegere bună, spuse ea gânditoare. Furtunile şi bolile animalelor au

redus drastic turmele, iar câţiva dintre cei mai buni tauri şi berbeci au murit.

— Are sens, încuviinţă el. Refacerea turmelor va lua timp, aşa că e mai bine să începem. M-am mai gândit că drumurile ar putea fi îmbunătăţite. Cele mai multe sunt într-o stare foarte proastă. Un transport mai bun ar aduce mai multe beneficii.

— Da şi refacerea drumurilor e un proiect bun pentru lunile mai puţin ocupate de după recoltă, spuse Signy. Poate veni o vreme de foamete pentru unele familii dacă nu mai e de lucru.

Poteca urca pe creasta unuia dintre dealurile mai înalte, între oraş şi Skellig House. Ramsay se opri pe vârful dealului, vântul zburlindu-i părul şi fluturându-i hainele, iar vuietul mării copleşindu-i simţurile.

— Când eram copil, n-am fost niciodată conştient cu adevărat de ceea ce înseamnă să fii insular, spuse el încet. Marea a fost întotdeauna acolo cu toanele ei, oferindu-ne atât darurile, cât şi primejdiile. Acum, după ce am trăit în alte părţi, sunt mult mai conştient de felul în care marea defineşte insulele şi pe noi, toţi insularii.

Signy se apropie de el, strângându-şi şalul de lână ca s-o apere de vânt în timp ce privea valurile ce se rostogoleau sub ei.

— N-am trăit niciodată departe de insulă şi sunt sigură că n-aş fi fericită fără să văd şi să aud marea. Suntem insulari până în măduva oaselor, Kai!

El se întoarse şi începu din nou să meargă pe potecă.

— În următoarele zile, ar trebui să-mi încep călătoriile pe insule. Eşti dispusă să-mi fii ghid? Şi, dacă da, de unde ar trebui să începem?

— E un loc special de unde ai vrea să începi?

— E logic să mergem mai întâi în Mainland de vreme ce mă aflu aici şi e cea mai mare insulă, spuse el încet. Să mai mergem la fabrica de alge a vărului Roald, pentru că probabil e cea mai profitabilă afacere din Thorsay. După Mainland, în Cronsay. Am vorbit puţin cu Jane Olson după înmormântare şi înţeleg de ce ai propus-o pe ea ca judecător. Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea mai pe-ndelete.

— Are cel mai reuşit atelier de pânzeturi din Thorsay, spuse Signy. Îşi conduce afacerea cu eficienţă şi le plăteşte pe fetele ei mai bine decât ceilalţi fabricanţi de pânzeturi.

Un nor acoperi luna, întunecându-le poteca, iar Signy se împiedică de o piatră. Ramsay o prinse de mână ca s-o echilibreze.

— Mulţumesc, murmură ea.

El observă că îi plăcea s-o ţină de mâna puternică şi capabilă. Să o ţină de mână era cea mai simplă dintre intimităţi, dar de ce simţi un val de emoţii când ea nu-şi retrase mâna?

Pentru că era din ce în ce mai atras de ea. În timp ce îşi continuau drumul pe potecă, discutară despre alte probleme şi despre ce puteau face pentru Thorsay, dar el era profund conştient de mâinile lor încleştate.

Când se apropiară de Skellig House, Signy spuse:

— O să merg spre Sea Cottage. Vreau să dorm în patul meu.

— O să te conduc până acolo, spuse el, nevrând să-i dea drumul.

— Nu-i nevoie, protestă ea.

— E adevărat, dar este gestul unui gentleman, spuse el cu o aroganţă prefăcută.

Ea chicoti şi nu-i dădu drumul la mână când continuară să meargă pe potecă. Când se apropiară de casa ei, el o întrebă:

— Eşti mulţumită că ai moştenit Sea Cottage?

— Da, în mod surprinzător, spuse ea gânditoare. Nu-mi imaginez că m-ai fi dat afară, dar înseamnă foarte mult pentru mine că e *a mea.* Am propria casă. Înainte, aveam foarte puţine lucruri. Se uită la el. Ai fi dorit ca bunicul tău să nu-mi fi lăsat casa? La urma urmei, face parte din moşie.

— Deloc. O meriţi. Când coborau poteca ce ducea spre casă, el spuse serios: O să mă bazez pe tine de aici încolo, dar să nu mă laşi să-ţi răpesc prea mult timp! Ar trebui să ai vreo două zile pe săptămână doar ale tale, când poţi să pictezi sau să te plimbi pe plajă şi să te inspiri pentru noi picturi. Începe prin a nu veni la Skellig House mâine! Dormi până târziu, pescuieşte de pe stânci, fă orice te face fericită!

Ea se întoarse să se uite la el, chipul ei frumos părând mirat în lumina rece a lunii.

— Mulţumesc, aşa o sa fac. Rareori lucrez duminica, dar bătrânul n-a sugerat niciodată să-mi

iau altă zi liberă, chiar dacă spunea că muncesc prea mult.

— N-a văzut că munceai prea mult şi că o făceai pentru el? întrebă Ramsay amuzat. Pretindea că pricepea greu. În mod intenţionat, cred.

— Aşa e, dar în ultimii doi ani a avut nevoie de mult ajutor.

— Nu-i de mirare că a spus de câteva ori ce fată grozavă eşti, spuse încet Ramsay. Pentru că eşti.

El nu rezistă, îşi lăsă capul în jos şi o sărută uşor. Nu voia s-o îndepărteze, dar voia foarte tare s-o sărute.

Lui Signy i se tăie răsuflarea, dar nu se retrase. În schimb, se sprijini de el, trupurile lor lipindu-se unul de celălalt. Era ameţitor de caldă şi de atrăgătoare.

— Eşti încântătoare, murmură el. Când te-am văzut prima dată după ce m-am întors, m-am gândit că arăţi ca o zeiţă nordică.

— Nici pe departe. Poate ca o războinică încruntată. Îşi retrase capul de lângă al lui. Nu ştiu de ce, dar cred că e o idee proastă.

— E prea devreme, amândoi suntem prea obosiţi şi secătuiţi emoţional de ultimele zile, explică el. Bineînţeles, aceste motive ar putea fi considerate întemeiate pentru a te săruta din nou.

Aşa că el o sărută.

Sărutul lui Ramsay şi faptul că-i plăcuse erau un final desăvârşit de straniu al unei săptămâni stranii. După al doilea sărut, Signy şopti:

— Noapte bună!

Apoi se retrase în casă. Odată ajunsă înăuntru, se sprijini de uşă şi închise ochii. O zeiţă nordică? Omul avea mai multă imaginaţie decât crezuse ea. Şi săruta foarte bine, invitând-o delicat, nu cerându-i lacom. O făcu să se întrebe cum ar fi continuat sărutul.

Reveria îi fu întreruptă când Fiona apăru căscând din camera din faţă, apoi îi linse glezna, arătându-i clar că întârziase să-i dea de mâncare. Signy zâmbi, mângâind câinele pe cap. Apoi se duse în bucătărie şi puse apă pentru ceai înainte de a scoate mâncarea şi a turna apă proaspătă pentru Fiona.

După luni întregi în care fusese martoră la declinul lui Duncan, simţise atât uşurare, cât şi durere când el murise în cele din urmă. Spera ca, oriunde ar fi fost, să-i fi plăcut grandioasa înmormântare pe care i-o oferise Thorsay.

Îşi scoase caietul de schiţe şi o desenă repede pe Gisela. Sora ei fusese mai scundă, mai blândă şi mai dulce decât ea. Generoasă şi zâmbitoare, cea mai bună prietenă a lui Signy, Gisela fusese atât de tânără când murise, doar o fetişcană!

Ce-ar fi zis ea de relaţia neclară ce se năştea între Signy şi Ramsay? Poate că ar fi fost surprinsă, dar n-ar fi condamnat-o. Ar fi gândit că trecuseră destui ani şi că sora şi iubitul ei aveau să-şi vadă de vieţile lor.

Sau poate că Signy doar se amăgea. Apa fierbea, aşa că o turnă peste frunze în ceainic. Câtă vreme ceaiul se infuza, se întrebă unde să meargă a doua zi. Trecuse atâta vreme de când avusese timp liber încât îşi pierduse obiceiul de a face asta.

Se uită în borcanul acoperit în care ţinea biscuiţi şi mai găsi unul turtit. Îl luă şi muşcă. A doua zi avea să facă alţii şi nu cu grabă, ca şi cum ar fi trebuit să fie în altă parte.

Va coace biscuiţi, se va plimba şi apoi va picta marea...

capitolul 11

Când Ramsay ajunse în dormitor, abia reuşi să se dezbrace înainte de a se prăbuşi în pat şi a dormi ca un urs în hibernare.

Se trezi în zori după ce o visă pe Signy în patul lui. Dar, vai, nu era, însă avu câteva momente plăcute în care îşi aminti de sărutul lor şi de sentimentul ameţitor de a o avea în braţele lui.

Oftând, îşi legănă picioarele la marginea patului şi se gândi la ziua ce îl aştepta. Acum, când ştia unde erau cutia cu registre şi cheia, ar fi trebuit să studieze finanţele moşiei după micul dejun. Nu era o perspectivă atrăgătoare.

Se ridică şi se duse la fereastră. Cerul era senin şi pătat de nuanţe delicate de roz şi de portocaliu. Nu era o dimineaţă de pierdut cu studierea conturilor.

Hotărându-se, se îmbrăcă repede în costumul de călărie şi coborî în bucătărie. În mod obişnuit, ar

fi fost în plină agitaţie la ora aceea, dar după zilele de muncă intensă ale bucătăresei şi ajutoarelor ei pentru pregătirea mesei de după înmormântare, le spusese tuturor să-şi ia ziua liberă.

Se uită în cămară şi zâmbi când văzu nişte turte. Erau făcute dintr-un soi de orz vechi cu creştere rapidă, căruia îi mergea bine în verile scurte din insulele nordice. Nu mai mâncase turte din orz de când plecase din Scoţia în călătoriile lui. Tăie o felie groasă şi o unse cu unt, apoi luă un măr uşor îngălbenit şi se îndreptă spre grajduri. Mirosul ca de nucă al turtei îl duse înapoi în copilărie.

Acum era vremea să-l cunoască pe calul lui Duncan, Thor al V-lea. Calul personal al stăpânului era ţinut întotdeauna într-o boxă mare, deschisă la capătul grajdului. Pe tăbliţa de deasupra scria doar THOR fără a se specifica al câtelea era.

Lui Ramsay i se tăie răsuflarea când văzu armăsarul cu pete gri. Era un exemplar splendid din insule, urmaşul unui tip de rasă cu sânge islandez. Caii din Thorsay erau mai mari decât strămoşii lor, dar mai rezistenţi, cu personalitate, cu coamă şi coadă bogate.

Ramsay călărise multe rase de cai de-a lungul anilor, dar era de părere că niciuna nu întrecea calul din Thorsay. Legendarii cai arabi se apropiau cel mai mult, deşi erau foarte diferiţi.

Thor înălţă capul şi necheză cu entuziasm când îl văzu pe Ramsay. Când se uită mai bine la vizitator, fornăi retrăgându-se şi îşi lăsă capul jos. Ramsay nu era surprins de faptul că animalul

crezuse preţ de câteva clipe că el era Duncan, pentru că semăna la înălţime şi la înfăţişare cu bunicul lui.

— Îmi pare rău, Thor, spuse el încet. Bătrânul a murit. Acum eşti al meu. Ştiu că nu va fi la fel, dar sper că vom fi prieteni.

Ţinu mărul în palmă. Thor se apropie şi mirosi mărul, apoi îl înşfăcă dintr-o mişcare rapidă.

— Ce-ai zice să mergem la o plimbare, băiete? întrebă Ramsay bătând armăsarul pe gât şi scărpinându-l între urechi. Îmi imaginez că nu ai avut parte de câtă mişcare ţi-ar fi plăcut, aşa că azi poţi să alergi în voie.

Continuă să vorbească în vreme ce-i punea şaua şi căpăstrul. Thor păru nerăbdător să alerge. Ramsay îl duse în curte şi încălecă repede.

— O să vrei să mă arunci jos doar ca să arăţi cine conduce, dar să nu fii prea sigur că o să reuşeşti!

Thor începu să dea din copite şi se ridică în două picioare, dar Ramsay bănui că animalul nu încerca pe atât de tare pe cât ar fi putut. Sigur, în ultima vreme Duncan nu fusese destul de puternic pentru a-l călări pe Thor, aşa încât altcineva îl scotea la plimbare în mod regulat.

Când Thor termină să se dea în spectacol şi se linişti, Ramsay îl bătu pe gât aprobator.

— Te-a călărit unul dintre rândaşi, nu-i aşa? O să-l caut să-i mulţumesc pentru că te-a ţinut într-o formă aşa de grozavă. Acum o să mergem la plimbare şi o să văd câte feluri de mers ştii.

Adevăraţii cai islandezi ştiau două feluri de mers în plus faţă de majoritatea cailor – mersul în buiestru şi pasul zburător. Ramsay îl scoase pe Thor din curte şi merse spre centrul insulei, dorind să vadă pământurile. Era bine să fie din nou pe cal după săptămânile pe mare dinspre Constantinopol.

Ramsay îl îndemnă pe Thor să treacă de la pas la buiestru, care era asemănător cu mersul la pas, dar putea fi făcut mai repede sau mai iute. Îi permise calului să meargă la galop, slăbind frâiele, şi curând urcau o pantă lungă la trap. Iute, lin, frumos. Ramsay râse tare, spunând:

— Bunicul avea dreptate – chiar eşti cel mai bun din rasa ta!

Încetini calul în vârful dealului ca să poată admira uluitoarea privelişte a mării şi a insulelor din depărtare. Dar dovezile sărăciei devenită tulburătoare în timp ce continuă să străbată insula. Turmele de animale erau mai mici decât ar fi trebuit să fie, în special vitele, iar câteva ferme păreau a fi abandonate. Împrejurimile erau o confirmare sumbră a problemelor pe care Thorsay le îndurase în anii din urmă.

Trebuia s-o întrebe pe Signy cât de grav ar fi stat lucrurile dacă n-ar fi existat ajutorul lui Duncan pentru cei mai nevoiaşi. În vreme ce se îndrepta spre nord, paralel cu malul, trecu pe lângă una dintre cele mai mari exploatări de turbă. Încă nu lucra nimeni pentru că era devreme, dar erau grămezi mari de turbă puse la uscat. Fără turbă ca sursă de combustibil, aceste insule din nord erau nelocuibile.

Se opri scurt la unul dintre locurile sale istorice favorite, ruinele circulare sfărâmate ale unui turn de piatră rotund, construit pe un promontoriu deasupra mării. La peste o sută de metri în apă, era un stâlp cu o formă neregulată, care odată fusese parte dintr-o stâncă până când loviturile continue ale valurilor erodaseră stânca, lăsând acest impozant monument în voia Mării Nordului.

Nu descălecă pentru a studia turnul mai de aproape, dar, ca întotdeauna, se întrebă cât de vechi era. Cine fuseseră cei care îl construiseră şi de cine se apăraseră? Răspunsurile erau pierdute în negura vremii, dar abia aştepta să facă inventarul siturilor vechi despre care el şi Signy discutaseră în prima zi de când se întorsese. Părea că trecuse mult timp de atunci, deşi era mai puţin de o săptămână.

Îl întoarse pe Thor spre Skellig House.

— Hai să vedem dacă poţi executa pasul zburător, băiete!

Acest mers deosebit putea fi executat de cei mai buni cai islandezi, nu de toţi. Era un mers sprinten foarte rapid şi lin, deşi nu pentru distanţe lungi.

În timp ce Thor trecea cu uşurinţă de la buiestru la pasul zburător, printre dealuri răsună o împuşcătură ce sună a fi al naibii de aproape. Înjurând, Ramsay se aplecă în faţă şi îl îndemnă pe Thor la galop. Se mai auzi o împuşcătură, ca şi cum venea de pe un deal de mai sus. Nu era la fel de aproape ca prima, pentru că Ramsay şi Thor se depărtau de trăgător.

Nu se auziră alte împuşcături, dar Ramsay îl îndemnă pe Thor să meargă în viteză până când fură departe pe drumul de pe marginea mării. Apoi încetini, încruntându-se în vreme ce se gândea la împuşcături. În Thorsay nu erau multe puşti. Le deţineau proprietarii mai importanţi, dar era posibil şi ca unii dintre foştii soldaţi să se fi întors cu arma din dotare. Să fi fost un braconier? De obicei, aceştia preferau să se ascundă.

Cu siguranţă era o împuşcătură teribil de neglijentă. Una dintre primele lecţii la trasul cu arma era ca niciodată să nu se tragă fără a se vedea clar ţinta.

Poate că trăgătorul avea totuşi o vedere clară şi ţinta lui era Ramsay. Înjură din nou la acest gând înfiorător.

Cu siguranţă lipsise din Thorsay destul de multă vreme ca să nu aibă duşmani! Împuşcătura mai degrabă fusese accidentală sau poate cuiva cu un simţ deplasat al umorului îi plăcea să sperie oamenii.

Ramsay îl opri pe Thor şi se întoarse să studieze dealurile din spatele lui. Nu erau prea mulţi copaci în Thorsay, dar erau tufişuri, stânci şi teren accidentat unde un trăgător se putea ascunde. Imposibil de ghicit de unde veneau gloanţele.

Simţind că entuziasmul de mai înainte îl părăsise, Ramsay continuă la pas spre sud de-a lungul ţărmului pentru a-l linişti pe Thor. Fu cuprins de nelinişte, dar pacea insulei nu mai fu tulburată de alte împuşcături.

Soarele se ridicase destul pentru ca insularii să se pună în mişcare. Se afla aproape de Thorfield, ferma familiei Mackenzie, când îi trecu prin minte că, de vreme ce voia să vorbească cu mulţi oameni, putea foarte bine să înceapă cu vechii lui prieteni. Îi văzuse pe Broc, pe mama şi pe sora lui la înmormântarea lui Duncan, dar nu avusese ocazia să stea de vorbă.

Casa şi ferma familiei Thorfield erau într-o zonă înconjurată de teren la marginea mării. Când Ramsay coborî panta spre casă, fu bucuros să vadă un bărbat ce arăta cunoscut ieşind din casă şi îndreptându-se spre şopron. Scoase un fluierat jos şi ascuţit pe care el şi Broc îl folosiseră în copilărie.

Auzind fluieratul, Broc îşi ridică privirea şi făcu un semn cu mâna. Îl salută pe Ramsay cu un zâmbet larg când Thor intră în curte.

— Ce bine îmi pare să te văd! Ai venit să mă ajuţi la muncile dimineţii?

Ramsay râse.

— Visezi! E prima zi în care pot face orice în afară de a încerca să plutesc în mijlocul agitaţiei. Sunt mai interesat să vorbim şi poate s-o rog pe mama ta să ne ofere un mic dejun excelent aşa cum doar ea face.

— Se poate aranja. Broc aruncă o privire admirativă spre calul lui Ramsay. E un exemplar superb. Unul dintre Thori?

— Da, Thor al V-lea. Bunicul a spus că e cel mai bun Thor şi înclin să-i dau dreptate. Ramsay descălecă şi îi întinse mâna lui Broc. Cum te împaci cu revenirea acasă?

— Un amestec de plăcere şi groază. Strânsoarea lui Broc era fermă. Thor al V-lea şi cel mai bun e disponibil pentru prăsilă?

Ramsay se gândi, ducându-l pe Thor în şopron.

— Nu m-am gândit aşa de departe, dar are sens să înmulţeşti caii ca el. Ai iepe demne de divina lui fiinţă?

Broc oftă, băgându-l pe Thor într-o boxă cu apă şi fân.

— Ar fi câteva. Ferma a pierdut câteva dintre cele mai bune iepe în năpastele din urmă. Trebuie să facem, dar va fi o luptă de durată. Ce taxe ceri pentru prăsilă?

— Un mic dejun preparat de mama ta va fi de ajuns pentru prima iapă. Putem negocia viitoarele taxe.

Zâmbind, Broc spuse:

— Mulţumesc! Apoi privirea i se îndreptă spre spatele lui Thor şi se încruntă: Ai avut un accident?

Ramsay se uită în aceeaşi direcţie, apoi înjură în şoaptă. Chiar în spatele şeii era o dâră subţire de sânge.

— S-a tras de două ori în direcţia mea când încercam paşii lui Thor. Am crezut că a ratat, dar se pare că l-a atins un glonţ.

Broc se încruntă, arătând ca un adevărat soldat.

— Nu e ceva de bine.

— Ştii pe cineva care să mă urască?

— Bineînţeles că nu. Mulţi oameni au deplâns moartea bătrânului, dar majoritatea păreau mulţumiţi că ai reuşit să te întorci ca să-i preiei

responsabilităţile. După o pauză, Broc adăugă: Ar putea fi un braconier sau poate un trăgător neglijent, care nu credea să fie cineva prin preajmă. Terenul e destul de deschis pe acolo.

— Sper să ai dreptate. Ramsay se uită spre Broc. Dar, dacă auzi ceva ce dă de bănuit sau ceva ameninţător, te rog să-mi dai de veste!

— Bineînţeles, spuse Broc cu o privire fermă. Dar acum trebuie îngrijită rana. Mă întorc imediat.

Ramsay luă şaua de pe Thor şi scoase pătura de sub ea. Glonţul venise dinspre dreapta. Dacă nu l-ar fi îndemnat în acel moment pe Thor la pasul zburător, glonţul l-ar fi nimerit pe el. El şi Thor fuseseră norocoşi. Aşadar, fusese un accident sau de acum încolo trebuia să-şi păzească spatele? Pentru că sigur nu avea să rămână în casă.

Broc se întoarse şi curăţă bine rana, apoi îl unse cu alifie. Thor rămase incredibil de liniştit.

— Asta ar fi fost un cal de cavalerie grozav, spuse Broc cu admiraţie.

— Da, dar sunt sigur că preferă să fie armăsar de prăsilă. Ce mascul n-ar vrea?

Broc râse şi nu mai pomeniră nimic despre împuşcătură. În vreme ce Thor molfăia mulţumit fânul, Ramsay îl însoţi pe Broc prin curte spre casă. Era o construcţie întinsă, dar intrarea principală şi inima casei erau bucătăria. Broc deschise uşa spunând:

— Un fiu rătăcitor vrea de mâncare. Avem destulă ca să-i dăm şi lui?

Camera era spaţioasă, cu o vatră mare şi multe ustensile de gătit atârnate de cârlige.

Peretele din spate avea o sobă superbă din fontă pe care Dougal Mackenzie o construise când ferma avusese un an deosebit de rodnic. Era probabil singura din Thorsay, fiind admirată când fusese instalată.

Flora Mackenzie, mama lui Broc, ridică ochii din farfuria în care bătea nişte ouă şi un zâmbet îi lumină faţa.

— Poate că nu e destul dacă stau să mă gândesc la pofta voastră de mâncare din copilărie, dar mă bucur să te văd, băiete! Ai de gând să-mi mănânci şi urechile în dimineaţa asta?

— O să fac tot ce pot, promise Ramsay.

În copilărie, el şi Broc tot intrau şi ieşeau din casă, iar Flora era ca o mătuşă preferată. Îmbătrânise mai mult decât anii ei în răstimpul scurs de când plecase Ramsay şi părul îi albise, dar zâmbetul era sincer.

Se dădu înapoi, cu o faţă serioasă.

— Îmi pare rău că a murit bunicul tău, Kai. Nu ştiu cum am fi supravieţuit fără ajutorul lui după moartea lui Dougal.

Tatăl lui Broc fusese un bărbat deschis şi vesel şi mereu primea în casă familia şi prietenii.

— Îmi pare rău pentru moartea lui Dougal, spuse sobru Ramsay. Au fost prea multe pierderi în ultimii ani.

Atrasă de vocile lor, o tânără cu părul negru ieşi din cămară cu o farfurie cu turte de ovăz. Văzându-l pe Ramsay, ţipă şi puse farfuria pe masă înainte să se repeadă spre el.

— Kai, chiar eşti aici! Nu-mi venea să cred.

Râzând, el o îmbrăţişă la rândul lui.

— Şi mie nu-mi vine să cred că surioara lui Broc a crescut şi s-a făcut o fată frumoasă, Maeve!

— Minţi, dar îmi place, spuse ea poznaş.

Avea cam 18 ani. Fusese doar un ghemotoc de fată când o cunoscuse Ramsay.

El se întrebă dacă putea îndrăzni să-l întrebe pe Broc despre fratele lui mai mic când Flora spuse:

— Jamie e ofiţer secund pe o navă în Golful Hudson, aşa că nu-l prea vedem, dar se întoarce în Thorsay o dată la câteva luni.

— Data viitoare când va fi aici, sper să-l văd, spuse Ramsay. Se urca în câte o barcă ori de câte ori putea, aşa că nu mă miră că a ales marea.

În vreme ce depănau amintiri şi poveşti din trecut, Flora şi Maeve fierbeau ceai şi aranjau farfurii cu omletă cu brânză şi verdeaţă, cartofi prăjiţi şi turte de ovăz prăjite. Broc istorisi nişte poveşti de groază despre viaţa la cavalerie. Ramsay bănuia că Broc scăpase deseori ca prin minune de moartea în luptă, deşi vorbea cu uşurinţă despre cele întâmplate.

Ramsay povesti relaxat ce însemna să călăreşti o cămilă şi cum era posibil să te plictiseşti de zilele cu soare arzător. Insularii luară în zeflemea asta pentru că nu vedeau niciodată prea mult soare.

Dar el observă că, deşi micul dejun fusese consistent şi satisfăcător, nu se servise carne. În trecut, un astfel de mic dejun ar fi inclus bacon, cârnaţi sau şuncă sau foarte posibil pe toate trei. Şi

ceaiul era neobişnuit, amestecul fiind îmbogăţit cu mentă. Se vedea că duceau lipsă de bani.

După ce devorară micul dejun, spuse:

— Doamnă Mackenzie, e o mare plăcere să te văd, dar aş vrea să te întreb câte ceva în calitate de nou stăpân. Eşti dispusă ori o să-mi arăţi uşa?

Ea oftă şi îşi întoarse privirea spre fiica ei, care abia terminase de clătit farfuriile.

— Maeve, nu-i timpul să aduni ouăle şi apoi să mai pliveşti câte ceva în grădina de zarzavat?

Maeve se încruntă la mama ei.

— Vrei să scapi de mine.

— Exact, zise femeia. Deci şterge-o!

Maeve termină de pus farfuriile la loc, apoi se năpusti afară din cameră. Dar o făcu elegant.

După ce plecă sora lui, Broc întrebă sec:

— Mă dai şi pe mine afară?

Mama lui clătină din cap.

— Nu, tu ştii câte ceva şi mai trebuie să afli. Întreabă-mă, tinere!

— Am auzit despre problemele pricinuite de vreme şi boală, dar numai în general. Acum trebuie să aflu mai multe ca să înţeleg mai bine ce trebuie făcut pentru a ajuta. Vreau să stau de vorbă cu oamenii din toate insulele ca să aud ce au de spus, aşa că încep cu dumneata.

— Nu sunt eu cea mai norocoasă? spuse Flora cu o izbucnire din vechiul ei umor.

Scoase un coş de tricotat de sub masă şi începu lucrul la un fular în culorile naturale ale lânii de oaie, de la alb la maro-închis.

— Cel puţin în felul ăsta o să scapi repede de mine. Ramsay se încruntă. De unde să încep? Ferma dumitale era una dintre cele mai mari şi mai prospere din Mainland. Întotdeauna era forfotă pe aici. Azi pare părăsită. Ce s-a întâmplat cu toţi? Sper din suflet că nu fie toţi morţi!

— Câţiva au murit de febră. Câţiva care au putut pleca au părăsit Thorsay pentru a munci în altă parte, în Shetland, în Orkney sau undeva în sud. Dar mulţi dintre ei sunt la fabrica de alge a vărului tău pentru că e în plin sezon pentru recoltarea algelor şi e nevoie de ajutoare în plus.

Ramsay ridică din sprâncene.

— Dar acolo sigur nu se plăteşte bine.

— Aşa e, dar e mai bine decât nimic. Se auzi doar sunetul andrelelor ei până când ea continuă: Unii insulari care şi-au pierdut casele stau aici, la fermă. Cazarea nu-i nemaipomenită, dar cel puţin au un acoperiş deasupra capului.

El se încruntă.

— Au rămas mulţi oameni pe drumuri?

— Nu pot spune câţi, dar sunt familii care împart câte un şopron. Încetă să mai tricoteze. Am avut nişte ani buni, aşa că Dougal a împrumutat bani de la banca din Clanwick ca să cumpere o turmă frumoasă de oi irlandeze şi un taur. Părea a fi o idee bună la vremea aia, dar l-au costat viaţa pe Dougal şi aproape că ne-a costat ferma.

Uimit, Ramsay spuse:

— Îmi pare rău, nu înţeleg. Ai putea să-mi spui mai multe despre ce s-a întâmplat?

— Boala vitelor a omorât taurul şi o mare parte din cireadă. Şi oile... Se opri, crispată. Ai auzit de groaznica furtună care a făcut atât rău? Oile alea proaste s-au adăpostit pe un promontoriu în plină furtună. Dougal a mers să adune turma şi să le ducă înapoi în şoproane. Capătul promontoriului s-a prăbuşit în mare, luându-i pe Dougal, mare parte din animale şi doi câini ciobăneşti.

Ramsay înjură în şoaptă la auzul brutalei nedreptăţi.

— Deci ţi-ai pierdut soţul şi investiţia în animale dintr-o lovitură. Banca n-a fost dispusă să colaboreze cu dumneata până când ferma îşi revenea după acea pagubă şi puteai plăti împrumutul?

— Banca a cerut rambursarea imediat. Făcu o grimasă. Directorul ne-a cerut scuze, dar a spus că necazurile au redus resursele băncii atât de mult, încât nu-şi permitea să ne mai acorde o păsuire. Mi s-a spus că o persoană voia să cumpere Thorfield. Atunci a intervenit bunicul tău. Privirea îi deveni aprigă atunci când se uită la fiul ei. O *să-ţi dăm* banii înapoi! Promit!

— Într-adevăr, o să-ţi restituim toţi banii, spuse Broc încet.

— Ştiu că o s-o faceţi, rosti Ramsay ridicându-se. Mulţumesc pentru sinceritate. Şi pentru micul dejun.

— Nu te invidiez pentru ce te aşteaptă, băiete, spuse Flora. Dar ştiu că o să faci faţă.

El îşi dori să-i poată împărtăşi încrederea în el. Încălecând pe Thor şi îndreptându-se spre sud, pe

malul înalt ce mergea spre Skellig House, începu să facă liste în minte şi să calculeze cât de mult i-ar fi ajuns economiile să repare ceea ce era de reparat. Nu prea mult, dar putea fi un bun început.

Poteca îl duse pe lângă Sea Cottage şi văzu o siluetă mergând pe plaja aflată mai jos. Era Signy, bucurându-se de ziua ei liberă, cu câinele pe lângă ea.

Nu era singurul care o recunoscuse. Thor necheză vesel şi se avântă pe poteca şerpuită ce ducea spre Sea Cottage. Amuzat, Ramsay lăsă frâiele libere. Thor înconjură casa şi se îndreptă spre plajă, sigur pe picioare ca o capră de munte.

Signy se întoarse când auzi sunetul copitelor. Arăta minunat cu silueta ei înaltă acoperită de un veşmânt ce se potrivea cu ochii căprui, cu şuviţe din părul roşu-auriu dansând în briză şi cu faţa strălucitoare şi sănătoasă.

Îl cuprinse o neaşteptată bucurie. Imaginea lui Signy zâmbindu-i în semn de bun venit îl făcu să simtă că tot ce avea de înfruntat urma să fie mai uşor de rezolvat.

capitolul 12

Signy râse cu poftă când Thor năvăli spre ea şi se opri într-un nor de nisip şi pietricele, Fiona lătrând de bun venit.

— Thor! Întinse mâna să-i mângâie gâtul elegant şi urechile. Ce mai face frumosul meu băiat? Îmi pare rău că n-am un măr sau un morcov pentru tine.

Ramsay rânji.

— Mă întrebam cine l-a plimbat pe Thor după ce bunicul a devenit prea slăbit ca să mai călărească. Evident că n-a fost unul dintre rândaşi.

Signy ridică privirea în vreme ce armăsarul o împinse cu botul, apoi îşi atinse botul de cel al câinelui.

— A trebuit să merg mult călare în locul lui, iar Thor avea nevoie de mişcare. Eu şi el am avut întotdeauna o relaţie specială, aşa că a mers foarte bine. Dar acum e calul tău, bineînţeles.

— Nu sunt prea sigur de asta, spuse Ramsay amuzat. Thor a fost foarte hotărât să îţi dea bineţe.

— N-am putut să ies cu el o săptămână, aşa că probabil mi-a dus dorul, zise şi îl bătu din nou pe gâtul lucios.

— E greu de crezut că acum o săptămână încă eram pe vas, îndreptându-mă spre nord din Aberdeen. Luă frâiele lui Thor, pregătindu-se să plece. Cum îţi petreci ziua liberă?

Ea chicoti.

— Am dormit până târziu, am copt biscuiţi şi m-am hotărât să fac o plimbare. M-aş putea obişnui cu asta.

El ridică din sprâncene.

— Cât o să treacă până când o să devii neliniştită şi o să ai nevoie de alte sarcini ca să te ţină ocupată?

— Două zile? Poate trei. Plăcându-i compania lui, ea spuse brusc: Ţi-ar plăcea nişte biscuiţi şi un ceai?

El ezită o clipă.

— Probabil n-ar trebui să te deranjez în timpul tău liber, dar ar fi minunat să primesc ceai şi biscuiţi.

Ramsay descălecă şi îl îndemnă pe Thor spre plajă, mergând într-o parte a calului, iar Signy în cealaltă. Ei îi plăcea să-l privească nu doar pentru că era înalt, bine făcut şi chipeş, ci şi pentru că păşea cu o deplină încredere. Se simţea bine în pielea lui, iar asta o atrăgea. Zâmbi în sinea ei, gândindu-se că mergea precum Thor.

Amintindu-şi că n-ar fi trebuit să se holbeze, întrebă:

— Mergeai undeva în mod special sau doar călăreai de plăcere?

— M-am trezit foarte devreme şi am decis să văd stilurile de mers ale lui Thor.

— Care sunt fără cusur, spuse ea. N-am văzut niciodată un cal din Thorsay mai frumos, deşi bunicul tău a avut câţiva cai aproape la fel de buni.

— Pe drumul spre casă, m-am oprit la ferma Thorfield şi primul lucru pe care l-a făcut Broc a fost să mă întrebe de taxele pentru prăsilă.

— Bunicul tău ar fi fost de acord, spuse Signy. Se gândea cum să-l facă pe Thor armăsar de prăsilă, dar n-a mai apucat. Cât ai cere pentru serviciile lui Thor?

— I-am spus lui Broc că un mic dejun al mamei lui ar fi suficient pentru prima iapă cu care se va întâlni Thor, dar va trebui să mă gândesc mai mult la taxe pentru viitor. Se încruntă. Mă bucur că nu i-am cerut lui Broc bani gheaţă. La micul dejun am aflat ce vremuri grele a trăit familia Mackenzie.

Era puţin spus. Chiar şi Flora, care avea un caracter puternic, aproape că fusese doborâtă când fusese ameninţată cu pierderea fermei Thorfield. Slavă Cerului că bătrânul putuse împiedica asta!

— Nişte vremuri groaznice, dar cred că au trecut peste ce a fost mai rău.

Îi conduse pe lângă cabană, spre zona întinsă din capătul potecii ce ducea pe ţărm. Cu casa într-o parte şi ţărmul în cealaltă, calul era ferit de vânt. Signy instalase un jgheab pentru adăpare şi un inel de fier în peretele casei.

— Îl priponeşti tu pe Thor în timp ce aduc eu apă şi o pătură?

În vreme ce se ocupa de cal, Ramsay spuse:

— Se pare că aici e a doua casă a lui Thor.

— A petrecut câteva nopţi aici când era mai convenabil decât să îl duc înapoi la Skellig House şi să-l iau din nou dimineaţa, recunoscu ea intrând în casă cu Fiona pe urmele ei.

Umplu o găleată cu apă şi luă pătura lui Thor, care era destul bună şi pentru un câştigător la curse.

În timp ce ea goli găleata în jgheab, Ramsay puse pătura pe spatele lui Thor. Când intrară în casă, el spuse:

— Nu m-am gândit la asta, dar de unde vine apa aici?

— E un izvor mai sus. Cu câţiva ani în urmă, bunicul tău a instalat ţevi ca să aducă apă proaspătă. Pentru că vine de sus, un simplu robinet controlează apa. Signy deschise robinetul ca să

umple ibricul, apoi îl puse pe foc. Ai ştiut că bunica ta folosea casa asta când voia să fugă de agitaţia din Skellig House?

El se arătă surprins.

— Îmi amintesc că dispărea regulat timp de câteva ore, dar nu m-am gândit niciodată prea mult la asta. Presupuneam că se retrăgea în camera de cusut.

Signy îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

— Câteodată aşa făcea, dar, când chiar voia intimitate, venea aici pentru că era mai greu de găsit. Nimănui nu-i era permis să intre în casă fără a fi invitat de ea. Signy descoperi un vas de ceramică şi scoase o mână de prăjiturele şi de turtă dulce. Îi aruncă un biscuit Fionei, apoi puse restul pe o farfurioară.

— E incredibil cât de absent poate fi un copil faţă de ce îl înconjoară, remarcă el. La Skellig House era de obicei plin de oameni care veneau şi plecau, aşa că n-am observat când bunica nu mai era acolo.

— Îi plăcea pacea, liniştea şi sunetul mării. Venea aici să citească sau să facă socotelile casei. Sau să ţeasă. Signy arătă spre micul război de ţesut din colţul camerei din faţă.

— Războiul ăla a fost al ei. Era o ţesătoare mult mai bună decât mine, dar mie îmi place să-l folosesc iarna şi să-mi imaginez că e lângă mine.

— Nu-i de mirare că mă simt aşa de bine aici, spuse Ramsay încet. Probabil a umplut locul ăsta cu propria căldură.

— Adesea am gândit la fel. E unul dintre motivele pentru care l-am întrebat pe bătrân dacă aş putea locui aici. Signy se ridică şi turnă apă fiartă în ceainicul ei preferat. Iar acum Sea Cottage e a mea.

— Aşa cum trebuie să fie. El se uită pe fereastră la valurile nesfârşite. Pare a fi fără urmă de îndoială locul tău.

— Este, spuse ea încet, aşezând ceştile şi turnând ceai în ele. Acum hai să bei ceai!

El se aşeză pe un scaun şi îşi trecu buricele degetelor peste marginea curbată a ceainicului.

— Îmi plac mult vasele astea din argilă. Abia aştept să vizitez olăria Jansen.

Signy avu o viziune rapidă şi ardentă a lui mângâindu-i pielea dezgolită în acelaşi fel în care mângâia ceainicul. Ramsay se uită la ea şi privirile li se întâlniră preţ de un moment tulburător şi intens. Ea uită să respire, întrebându-se dacă şi el se gândea la ceva asemănător...

El înghiţi cu greutate, apoi luă o prăjitură.

— Trebuie să-mi încep călătoria pe insule. Mă gândesc să plec poimâine pentru o primă călătorie de vreo săptămână. O să poţi veni cu mine?

Ea încuviinţă din cap nonşalant, nedorind să arate cât de mult îi plăcea ideea de a fi tovarăşa lui de călătorie şi totodată ghidul pentru următoarele săptămâni.

— Da, cred că e înţelept să pleci doar pentru câteva zile. O să dai de probleme peste tot.

— Sunt sigur că ai dreptate. Prima noastră vizită va fi la exploatarea de alge a vărului Roald.

Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine într-un mediu mai puţin formal decât o înmormântare. Mâncă o bucată de turtă dulce. E la fel de bună ca prăjiturile tale. E greu de ales, aşa că o să mai iau câte o bucată din fiecare. După ce mâncă încă o prăjitură, întrebă: Ce crezi despre Roald?

— E un bun om de afaceri şi munceşte din greu. Signy amestecă miere în ceai, gândindu-se la răspuns: Thorsay nu e un ţinut liniştit, iar majoritatea insularilor au grijă de vecinii lor pentru că avem nevoie unul de altul. Dar Roald e interesat doar de el însuşi şi de modul în care să-şi sporească bogăţia şi puterea. Nu e rău, dar, dacă are de ales între propriile interese şi cele ale vecinilor săi, se va alege pe el de fiecare dată.

— Asta credeam şi eu despre el în copilărie şi se pare că nu s-a schimbat prea mult, comentă Ramsay. Ce zici de copiii lui?

— Din ce am văzut, amândoi sunt agitaţi aici şi ar prefera să meargă la Edinburgh. Annabel vrea să facă senzaţie în societate, să pescuiască un soţ bogat şi să trăiască în Edinburgh sau chiar în Londra. Cred că Axel simte cam la fel. I-ar plăcea să aibă bani şi libertate să fie un om de lume, dar Roald îi ţine aici, în Thorsay. Sunt în fruntea societăţii locale, dar Thorsay nu e destul de măreţ pentru ei. Să te aştepţi ca Annabel să flirteze nebuneşte cu tine şi Axel să încerce să-şi demonstreze superioritatea! spuse sec Signy.

— E cât se poate de adevărat, bănuiesc, spuse Ramsay gânditor. Aşadar, trebuie să stau la

distanţă când e posibil şi să mă port cu grijă când nu-i pot evita.

— La fel s-a purtat bunicul tău cu Roald şi cu familia lui. Dacă îl laşi în pace, te lasă şi el în pace.

— Dar dacă interesele lui intră în conflict cu planurile mele pentru Thorsay? întrebă el, gândind cu voce tare. Ce se întâmplă atunci?

— Atunci tu şi Roald vă veţi lupta, spuse Signy calmă.

— Cine va învinge?

Ea îi studie chipul.

— Roald va trişa, dar, chiar şi aşa, cred că tu vei învinge. În orice caz, un conflict între voi doi va fi probabil de nedorit pentru Thorsay.

— Deci e mai bine să păstrăm pacea dacă e posibil, spuse Ramsay. Eu aşa o să fac dacă pot. Goli cana de ceai şi se ridică. Mai bine plec spre Skellig House. Aşa cum ai spus, vor apărea multe probleme.

Se ridică şi ea.

— După ce vizităm exploatarea de alge, putem petrece noaptea la un han din Skillness, care e cel mai mare oraş din Mainland după Clanwick. Flota de pescuit a crescut. În plus, acolo acostează multe vase comerciale. Pe drumul de întoarcere, sunt câţiva fermieri pe care ai putea să-i vizitezi. O să fac o listă cu propuneri.

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai devreme la asta, spuse Ramsay ezitant când îşi lua pălăria. Va fi considerat un gest scandalos că plec în călătorie cu o tânără atractivă? Nu vreau să-ţi stric reputaţia.

Ea râse.

— După toate călătoriile mele în numele bătrânului, cred că sunt considerată un bărbat de onoare. Nu sunt genul de tânără bună de măritiş, care are nevoie de protecţie.

— Oricine crede despre tine că eşti un bărbat de onoare nu se uită cu atenţie, spuse el deschizând uşa. Mulţumesc pentru ceai, prăjituri şi informaţii! O să mă ajute să îndur după-amiaza asta în vreme ce mă afund în situaţia financiară a bunicului.

— Imaginează-ţi că mă vezi plecând la o plimbare lungă şi leneşă pe plajă! spuse ea veselă. Îţi las ţie registrele. O să vin la Skellig House mâine şi o să putem discuta detaliile primei noastre călătorii.

Ea şi Fiona îl urmară afară şi îşi luară rămas-bun de la Thor. Ramsay scoase pătura şi încălecă, remarcând:

— Nu mi-a scăpat că Thor e cel pe care îl ai la inimă.

— Păi arată foarte bine, sublinie ea.

— Şi are cinci feluri de mers. Îi recunosc superioritatea.

Zâmbind, plecă pe poteca ce ducea spre ţărmul stâncos şi dispăru la sud.

Ea strânse pătura şi intră în casă. Avea să fie o călătorie interesantă cu Ramsay. Întrebarea-cheie era dacă ea *voia* ca timpul petrecut împreună să devină scandalos.

Cerul se acoperi de nori la întoarcerea spre Skellig House şi burniţa în timp ce îl băga pe Thor la grajduri. Îşi aminti de căldura dogoritoare şi de setea de pe vremea când călătorea în deşert şi hotărî că prefera ploaia.

Când îl ducea pe Thor spre boxă, fu întâmpinat de Jamie Donovan, solidul şef al rândaşilor a cărui nevastă era menajera.

— Ce crezi despre Thor, băiete?

Încă un bătrân care îi spunea *băiete.*

— E magnific, spuse Ramsay binedispus pe când scotea harnaşamentul şi începu să ţesale calul. Ştie toţi paşii şi îi execută perfect. E şi foarte ascultător pentru un armăsar.

— Asta e influenţa domnişoarei Signy, spuse Donovan. Toarce ca o pisică atunci când îl încalecă ea.

— Am observat, spuse Ramsay, ţesălând gâtul şi spatele calului cu mişcări circulare uşoare. De fapt, a insistat să o vizităm la Sea Cottage când mă întorceam acasă.

Donovan chicoti.

— Da, e îndrăgostit de ea.

— Teoretic, Thor îmi aparţine, dar pare a fi greşit să punem capăt acestei frumoase idile, spuse el sec, începând a dărăci coama lui Thor.

— Nu contează, toţi caii o iubesc. Bătrânul i l-a dat pe Loki, fratele vitreg al lui Thor. E roibul din boxa aia. Făcu semn cu bărbia. E un cal bun, dar mai mic. Thor e mai bun pentru greutatea ta.

Ramsay se uită într-acolo. Calul era un murg frumos, a cărui culoare se potrivea cu cea a părului lui Signy. Zâmbi la gândul ăsta.

— Printre zeii nordici, Loki e fratele vitreg al lui Thor. Calul Loki e zurbagiu ca Loki-zeul?

— Nu, este un cal bun de călărie, care o iubeşte pe domnişoara Signy, spuse Donovan. Aş fi angajat-o să muncească la grajduri dacă stăpânul n-ar fi făcut-o primul.

Când Ramsay îl ocoli pe Thor ca să ajungă de cealaltă parte şi să reînceapă ţesălatul, fu uimit să vadă o fulgerare cenuşie în stânga. Se întoarse şi îl văzu pe Odin, care sărise pe peretele boxei, iar acum se uita fără să clipească la Ramsay cu singurul lui ochi auriu.

— Odin! exclamă el, surprins să vadă cât de bucuros era să vadă motanul. Credeam că ai plecat pentru totdeauna.

Întinse mâna să-l scarpine pe cap, dar fu lovit cu lăbuţa. Însă era o lovitură prietenoasă, fiindcă Odin îşi apropie capul, evident cerând să fie scărpinat pe urechi. Ramsay făcu întocmai, spunând:

— Odin a trăit în grajduri? Nu l-am văzut din noaptea în care a murit bătrânul.

— N-a fost aici. Donovan studie motanul care începuse să toarcă sub mângâierile lui Ramsay. Obişnuia să-şi petreacă mare parte din timp în grajduri şi era un mare vânător de şoareci şi de şobolani. Dar s-a mutat în casă când stăpânul s-a îmbolnăvit. Îi ţinea de urât.

— A urlat şi a fugit în noaptea când a murit bunicul, spuse Ramsay. Mă temeam că l-a aruncat furtuna de pe stâncă.

— Cred că a trebuit să jelească în felul lui, spuse Donovan gânditor. Acum a revenit şi te-a acceptat ca nou stăpân. Ar trebui să te simţi onorat.

— Eu simt că sunt manipulat, spuse Ramsay amuzat, continuând să scarpine capul şi gâtul cenuşiu al motanului. Are un tors impunător.

— Şi ştie cum să se folosească de asta, spuse bătrânul rândaş, chicotind. Pare că te cucereşte destul de uşor.

— Hai să vedem cât va sta cu mine când o să intru în casă şi o să încep să studiez registrele!

— Dacă e vorba şi de mâncare, o să fie acolo, prezise Donovan.

— Vrei să vii şi tu? îl întrebă Ramsay pe Odin. Poate că o să găsesc nişte brânză pentru tine.

Motanul sări pe podea şi plecă în direcţia casei. Zâmbind, Ramsay îl urmă pe Odin înăuntru şi tăie o felie subţire de brânză când trecu pe lângă bucătărie. Motanul o înfulecă, apoi veni la Ramsay în biroul bătrânului, se întinse unde pătrundea soarele şi începu să sforăie.

Ramsay se uită peste cele mai recente registre ca să înţeleagă situaţia financiară. Conturile erau clare, cu liste pentru venituri şi cheltuieli. Nu era mult la primul capitol în ultimii trei ani, deşi putu vedea deteriorarea continuă a sănătăţii bunicului reflectată în scrisul bătrânului.

Apoi luă cheia cutiei cu documentele personale din vasul despre care îi spusese Signy. Aceste documente erau mult mai puţin clare. Notiţe mâzgălite ce enumerau nume şi sume de bani, dar nu ofereau nicio indicaţie pentru ce anume erau.

Mai găsi un extras ce arăta că în Bank of Scotland din Edinburgh erau aproape 5 000 de lire. Dacă extrasul era valabil, banii aveau să se dovedească de folos, dar de unde proveneau? Nu apăreau în socotelile curente.

Se uită la Odin, care se mutase pe covor după razele de soare.

— Ce avea de gând bătrânul, Odin?

Pisica se rostogoli, aşezându-se cu spatele la Ramsay. Niciun ajutor din partea lui. Ramsay închise din nou registrele şi speră că Signy putea să-l ajute.

capitolul 13

Ramsay clipi surprins de felul în care se îmbrăcase Signy când apăruse a doua zi de dimineaţă pentru a pleca în călătorie. Purta o fustă despicată care îi trecea de genunchi peste ceea ce păreau a fi ciorapi negri, groşi şi tricotaţi şi cizme de călărie uzate. Vederea picioarelor ei bine proporţionale îi tulburară respiraţia.

Silindu-se să-şi ia privirea, spuse:

— Arată ca un costum de călărie foarte practic.

— Este, spuse ea imperturbabil. Majoritatea drumurilor din Thorsay nu sunt bune pentru trăsuri, aşa încât orice femeie care vrea să călătorească

departe trebuie să călărească şi e mai bine să o facă în stilul bărbătesc. Arătă spre fustă şi ciorapi. Asta a devenit un costum des folosit de femeile elegante din Thorsay de când mi-a venit mie ideea.

El presupuse că ţinuta ajunsese să fie la modă nu doar pentru că făcea călăritul mai uşor, ci şi pentru că Signy avusese curajul s-o poarte. Unde mergea ea, alte femei o urmau. Comentă:

— Englezoaicele ar trebui să adopte ceva asemănător. Luă coburii din holul de la intrare. Am notiţele mele şi nişte haine, iar de la bucătărie ne-au dat un prânz copios. Mi-am amintit de prima regulă de călătorie în Thorsay.

Signy chicoti.

— Să ai câteva straturi de haine, inclusiv o haină de ploaie pe deasupra pentru că în fiecare zi cu siguranţă va ploua măcar puţin.

— Exact. El puse coburii pe umăr. Să plecăm, da? Sunt nerăbdător să-l cunosc pe Loki, zeul răutăţilor.

— Loki al meu e, de fapt, tare dulce. Signy luă şi ea coburii înainte de a-i arunca lui Ramsay o privire. Bătrânul mi l-a dat acum câţiva ani pentru că mergeam des călare pentru diverse treburi. N-am început să-l călăresc pe Thor decât când bunicul tău n-a mai putut.

— Ai câştigat pe merit un cal al tău, spuse el cu blândeţe.

Merseră împreună pe distanţa scurtă până la grajduri şi văzură că Donovan înşeuase ambii cai şi îi pregătise de plecare. Când Signy se apropie, cei

doi armăsari se îngrămădiră bucuroşi spre ea. Ea râse şi îi mângâie pe amândoi cu câte o mână.

— Thor este simbolul rasei din Thorsay, în vreme ce Loki e o dovadă a strămoşilor lui arabi. Nu ştie paşii în plus ca un adevărat armăsar din Thorsay, dar amândoi sunt frumoşi.

— Nimic nu poate întrece un cal din Thorsay când vine vorba de temperament, încuviinţă Donovan, luând coburii lui Signy şi punându-i pe Loki.

Ramsay îşi urcă şi el coburii pe Thor.

— Din câte îmi amintesc, drumul principal ce străbate insula merge de la Clanwick spre Skillness şi exploatarea de alge al lui Roald, dar mi-ar plăcea s-o luăm pe vechiul drum peste dealuri. Pe acolo sunt câteva ruine.

— Cum vrei. Nu am mers pe drumul ăla de ani buni, aşa că va fi o călătorie plăcută.

Signy se folosi de un butuc de încălecat ca să se urce pe Loki, refuzându-i lui Ramsay ocazia s-o ajute. Amintindu-şi că aveau să mai existe ocazii, el încălecă pe Thor.

Abia aştepta să redescopere Thorsay, să se întâlnească cu oamenii şi să cerceteze câteva vechi ruine. Dar cel mai mult abia aştepta să rămână singur cu Signy.

Signy descoperi că a călări cu Ramsay era interesant. El era într-o permanentă stare de alertă tăcută, un obicei pe care-l căpătase când călătorise în zone periculoase, posibil pe o cămilă. Văzură

puţini oameni, dar, când se întâlneau cu cineva, el se prezenta şi discuta câteva minute.

Toţii auziseră de moartea bătrânului, iar oamenii erau curioşi când venea vorba despre nepotul care lipsise atât de mult timp. Majoritatea erau prudenţi la început, dar curând Ramsay îi cucerea cu şarmul lui dezinvolt, punându-le întrebări despre viaţa lor şi vorbind despre schimbările pe care voia să le vadă în Thorsay.

Când plecară după o astfel de discuţie, Signy observă:

— Eşti un politician înnăscut, Kai!

El păru îndurerat.

— Deci continui să îmi arunci insulte.

Ea râse.

— De fapt, era un compliment. Te pricepi să vorbeşti cu oamenii şi să le câştigi aprobarea. Ăsta e un talent bun pentru un conducător în Thorsay pentru că insularii sunt independenţi şi încăpăţânaţi. Ştiu că asta nu e viaţa pe care ai dorit-o, dar iată-te vorbind şi ascultând cu seriozitate şi făcându-ţi prieteni.

El tăcu în vreme ce ocoleau o grămadă de pietre.

— Nu, nu e viaţa pe care aş fi ales-o, spuse el în cele din urmă. Dar a fost dintotdeauna destinul meu, presupunând că nu eram omorât undeva în acest timp. Regret că am pus capăt călătoriilor, dar asta… El îi aruncă o privire pătrunzătoare. Mi se pare că e în regulă.

Ea îşi feri privirea, întrebându-se dacă exista vreun înţeles special în vorbele lui.

— Mă bucur pentru binele tuturor. Un stăpân ursuz ar fi groaznic de enervant.

El chicoti.

— Sunt sigur că ar fi. O să încerc să nu-ţi provoc vreo supărare.

Ea arătă spre dealul din faţă.

— Ruinele sunt în vârful Sky Hill. Cred că e cel mai înalt punct din Mainland. Un loc bun să ne oprim pentru prânz.

— Sunt gata să mănânc. Cred că la fel şi caii. M-am învârtit în jurul acestor pietre vechi o dată sau de două ori în copilărie, dar păreau să fie ruinele unei vechi ferme şi nu m-au interesat prea mult. Am vizitat o mulţime de ruine de atunci, aşa că poate acum o să fiu mai receptiv faţă de situl ăsta.

Se porni un scurt ropot de ploaie când urcau drumul şerpuit spre vârful dealului încoronat de ziduri joase şi neregulate de piatră, lângă care se vedeau ruinele unui turn. Ramsay îl opri pe Thor.

— Uită-te la priveliştea de aici! Putem vedea tot ţinutul Mainland şi mările din jur. Mă întreb dacă locul ăsta ar fi putut fi folosit drept turn de pază.

Ea îl opri pe Loki lângă el.

— Nu m-am gândit la asta înainte, dar s-ar putea să ai dreptate. Din acest loc se puteau vedea corăbiile dragon ale vikingilor sau vasele altor invadatori. Încerc să-mi amintesc dacă există vreo veche poveste ce se referă la un turn de veghe şi la focuri de pază.

— Va trebui să-i găsesc pe câţiva dintre bătrânii povestitori. Sări jos de pe cal. Dar acum, prânzul!

Ramsay duse caii să pască, în vreme ce Signy aranjă mâncarea lângă un zid prăbuşit ce oferea o oarecare protecţie faţă de vânt. Era orientat spre sud, aşa că păstrase căldura soarelui ce bătea din când în când. Pământul era umed după ploaia de mai devreme, dar puteau să stea pe nişte pietre ce îi ţineau departe de iarbă umedă.

Masa din pâine, brânză şi ceapă murată era simplă şi gustoasă, în special când era savurată cu bere. Ramsay avusese mereu poftă de mâncare, iar Signy era amuzată să vadă că nu se schimbase. După ce termină ultima bucată de brânză, ea îl întrebă:

— Ai găsit ceva interesant în registrele bătrânului?

El se încruntă.

— Registrele obişnuite erau clare, dar am găsit un dosar privat pe care nu l-am înţeles. Erau înscrise nişte nume locale, urmate de o notă: „50 de lire împrumut, de înapoiat când e posibil”. Fără termene, fără dobândă, doar numele şi suma. Scoase o hârtie împăturită din buzunarul interior al hainei şi i-o întinse lui Signy. Uite, aici e o pagină! Înseamnă ceva pentru tine?

Ea se uită peste nume şi cifre.

— Par a fi bani pe care i-a dat oamenilor la ananghie, iar cheltuielile sunt descrise ca fiind

împrumuturi pentru că mulţi insulari urăsc ideea de a accepta pomană.

— Mă întreb dacă e ceva de genul ăsta. Foarte diplomatic din partea lui.

Signy încuviinţă din cap.

— Când cineva nu mai are nimic altceva decât mândria, e crud să-i iei până şi asta.

El luă hârtia înapoi şi o băgă din nou în buzunar.

— Mai surprinzător a fost un extras de la Bank of Scotland ce arăta un fond cu puţin peste 5 000 de lire.

Signy se uită la el.

— E o mică avere.

— Da, şi mă întreb de unde provine, având în vedere că veniturile au fost aşa de mici în ultimii ani. Ramsay se încruntă. Banca din Clanwick a fost banca bunicului. Mă întreb dacă a mers la Bank of Scotland pentru împrumutul pe care nu l-a putut obţine în Clanwick. Dar nu există niciun act care să conţină termenii rambursării.

— Nu ştiu nimic despre asta, spuse Signy. Aş vrea să nu fi fost aşa de secretos!

— Şi eu. Va trebui să trimit o scrisoare în Edinburgh ca să văd ce spune banca.

— Ai încerca să recuperezi împrumuturile astea? întrebă ea stânjenită.

El ridică din sprâncene.

— Ce fel de om crezi că sunt? Bineînţeles că nu!

— Nu credeam că o vei face, dar Roald ar face asta dacă ar fi acordat el împrumuturile. Bău ce

mai rămăsese din bere. Ar spune că e o simplă chestiune de afaceri.

— Adevărat, dar Thorsay nu este o afacere. E un loc sacru.

La auzul acestor vorbe, ea clipi. Era de acord, dar nu-şi dăduse seama că Ramsay simţea la fel. Presupunea că n-ar fi fost acolo dacă n-ar fi simţit aşa.

Când strângea cănile şi restul de mâncare, spuse:

— Mi-am adus caietul de schiţe pentru că eşti interesat să ai desene ale diverselor ruine. Pot face câteva repede înainte să plecăm.

— Avem timp? Nu ştiu cât timp ne va lua să ajungem la exploatarea de alge.

— Asta e partea cea mai îngustă a insulei, aşa că putem explora mai mult, apoi să şi ajungem la atelier înainte de sfârşitul amiezii.

— Excelent! Mi-ar plăcea să mă uit mai îndeaproape la ruine.

Ramsay scoase din cobur un carnet de notiţe şi un instrument ciudat.

— Ce-i cu instrumentul ăla? întrebă Signy când îşi scoase blocul de desen din sacul ei.

El desfăcu mânerul şi apăru o mică săpăligă.

— Mâinile goale nu prea sunt de ajutor când scotoceşti printre ruine. Mi-a venit ideea, iar un fierar din Constantinopol mi-a făcut asta. E destul de mică să o pot căra cu uşurinţă şi e folositoare pentru investigaţii.

— Exact ce are nevoie orice arheolog, spuse ea zâmbind.

— Atâta vreme cât nu-i deranjează să se murdărească pe mâini. Vreau să văd cât din structurile originale s-a păstrat.

Cu o expresie entuziastă, se duse spre zidul ce bloca vântul.

Lucirea din ochii lui era dovada interesului pentru antichităţi ce-l dusese atât de departe de casă. Signy spera că Thorsay avea destule ruine pentru a-i atrage atenţia.

Îl urmă pe lângă zid cu trusa de schiţe în mână. Trusa era un săculeţ impermeabil ce conţinea tăbliţa ei, un carton subţire drept suport şi câteva creioane de desen. Ramsay îi făcu semn să se apropie.

— Poţi vedea contururile acestei clădiri principale. E mare şi arată ca şi cum sunt alte clădiri anexe. Ce păcat că atât de multe pietre au fost furate pentru alte scopuri! Dar au rămas destule pentru a înţelege locul ăsta. Se pare că în jur era un şanţ de apărare, deşi acum mare parte din el e astupat.

Uitându-se unde îi făcea el semn, ceea ce părea a fi o grămadă oarecare de pietre se dovedi a fi un contur clar făcut de mâna omului.

— Ce vrei să desenez? întrebă ea. Ruinele turnului sunt cele mai atrăgătoare din punctul de vedere al peisajului, dar presupun că tu eşti mai interesat de o schiţă precisă a sitului.

— Exact. Se duse câţiva paşi mai la dreapta. Cred că de aici ar fi o vedere bună. Ai vrea mai întâi să mergem prin sit?

Ea încuviinţă.

— Asta îmi va oferi o mai bună imagine despre ce anume să desenez.

Bucuroasă că avea cizme, îl însoţi în jurul ruinelor. Fu surprinzător de interesant când el îi arătă linii sau scobituri ce o ajutau posibil să-şi imagineze structura în plină dezvoltare – locul unde probabil era intrarea sau poate un depozit. Sugestiile lui făceau ca situl să prindă viaţă.

Ea întrebă:

— Ai vreo idee cât de vechi sunt ruinele astea?

— *Vechi!* Multe secole. Se uită peste terenul acoperit de iarbă şi la pietrele împrăştiate ce conturau trecutul. E posibil ca în acest sit să fi fost multe clădiri într-o lungă perioadă.

Ea se încruntă.

— Cum poţi afla dacă e adevărat?

— Săpând ca să vedem dacă dedesubt există mai multe straturi de ruine, apoi petrecând mult timp studiind ce s-a descoperit. Flutură săpăliga. Studiile arheologice nu sunt pentru cei nerăbdători.

— De ce o faci? întrebă ea interesată.

— Răspunsul simplu e că găsesc fascinante vechile ruine. Se opri gânditor. Fascinaţia vine din curiozitatea faţă de trecut. Cine a trăit aici şi cum erau vieţile lor? Oamenii ăştia erau oare cei pe care i-am recunoaşte drept rude sau erau atât de diferiţi ca limbă, gândire şi aspect încât ar părea complet străini? Oare aici au trăit câteva popoare în perioade diferite? Foarte probabil, dar nu vom şti decât dacă studiem ce au lăsat în urmă.

— Ai fi un excelent lector universitar, spuse ea cu admiraţie. Mi-ai stârnit interesul pentru a afla

mai multe. Thorsay are numeroase ruine, stânci şi turnuri răspândite pe toate insulele, dar nu m-am gândit niciodată prea mult la ele. Dar pietrele astea au nenumărate poveşti de istorisit, nu-i aşa?

El râmji.

— O să fac până la urmă un arheolog din tine.

— Poate, spuse ea zâmbindu-i. Apoi înaintă pe terenul umed şi acoperit de iarbă spre o grămadă de pietre ce i-ar fi oferit o vedere bună asupra întregului sit.

Începu să schiţeze în creion. Mai târziu putea finaliza desenul în cerneală, dar creionul era mai rapid şi mai uşor de corectat. Schiţând pietrele vizibile, se surprinse gândindu-se la oamenii care trăiseră acolo. Cum fusese lumea lor? Desigur, fuseseră familii, perechi iubitoare şi copii zburdalnici. Cu ce erau îmbrăcaţi? Cu haine groase aici, în nord. Oare aveau oi şi puteau face ţesături din lână? Începea să înţeleagă fascinaţia lui Ramsay faţă de trecut.

După ce termină schiţa, se duse spre un loc de unde putea vedea bine ruinele turnului, care era cea mai interesantă structură singulară şi putea constitui un bun prim-plan. Nu se vedeau ferestre în partea inferioară a turnului – ceea ce rămăsese din el – poate pentru a împiedica atacatorii să intre cu uşurinţă.

Aproape că terminase cu schiţa când Ramsay strigă:

— Signy? Am ceva interesant să-ţi arăt.

Ea strânse materialele în săculeţ şi se duse spre locul de unde se auzise vocea. Abia i se vedea

capul chiar sub cea mai îndepărtată margine a structurii.

Când ajunse la zidul jos neregulat, văzu că el stătea într-un fel de puţ şi săpa cu entuziasm spre peretele opus.

— Ce ai găsit? întrebă ea. O comoară îngropată?

El râse.

— O comoară arheologică. Asta e o groapă de gunoi.

— O grămadă de gunoi? spuse ea cu îndoială în glas. Ce o face interesantă?

— Arată felul în care trăiau oamenii. Ce mâncau, ce foloseau, ce aruncau. Într-adevăr, o comoară. Vino jos să vezi! zise şi îi întinse mâna.

Ea păşi peste zidul jos şi întinse şi mâna, dar iarba de la marginea puţului era udă şi alunecoasă din pricina ploii de mai devreme. Înainte să-i poată prinde mâna, alunecă pe iarba udă şi se prăbuşi peste el.

Ramsay căzu pe spate, iar ea căzu odată cu el, aterizând deasupra lui într-un amestec de membre cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui.

— Îmi pare aşa de rău! exclamă ea, mult prea conştientă de căldura şi de puterea trupului zvelt de sub ea. Te-am lovit?

Ea încercă să se ridice de pe el, dar mâna lui dreaptă o luă de talie şi o ţinu acolo aproape ca în îmbrăţişarea unui iubit.

Se uită drept în ochii ei, cu privirea lui cenuşie intensă, pierzându-se amândoi în acest moment intim.

— Aşa cum am spus, gropile de gunoi pot avea comori neaşteptate, spuse el răguşit.

Apoi o trase spre el într-un sărut.

capitolul 14

După primul moment de surprindere, Signy descoperi că sărutul lui Ramsay era o plăcere spontană şi fulgerătoare. Când o mai sărutase, fusese o dulce îmbrăţişare. Să stea întinsă lângă trupul lui cald şi puternic îi stârni sângele în noi şi şocante feluri.

Se mişcă pe lângă el ca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Lui i se tăie răsuflarea şi mâinile îi rătăciră pe trupul ei, mângâind-o pe spate şi urmând rotunjimea taliei, pentru ca apoi să i se aşeze pe şolduri, trăgând-o mai aproape de el. Partea inferioară a trupului ei începu să pulseze, vrând mai mult. Vrând… ce?

Şocată de propriile reacţii, se dădu înapoi şi se rezemă de marginea puţului. Pentru prima dată înţelese de ce Gisela aruncase pe geam judecata şi se culcase cu Ramsay, riscând consecinţe catastrofale. Gisela îl iubise, iar Ramsay o iubise la rândul lui.

Cu o voce şovăitoare, spuse:

— N-am decis că e o idee proastă?

El închise ochii şi inspiră tremurător înainte să-i deschidă şi să se depărteze de ea până când se rezemă cu spatele de celălalt capăt al puţului, acum fiind cam la doi metri de ea.

— Da, dar mi-e greu să-mi amintesc de ce, spuse el cu o faţă încordată.

— Pentru că e prea devreme. Prea mulţi factori ce complică lucrurile. Ea inspiră şovăitor. Prea multe îndoieli din partea mea.

— Toate sunt motive întemeiate, spuse el încet. Pe noi timpul ne va ajuta să le rezolvăm.

— Există un noi? Credeam că eram tu şi eu, separat. Deşi era tulburată la gândul că aveau să devină noi. Îşi dădu pe spate părul desfăcut şi încercă să destindă atmosfera. Şi serios, Kai, o groapă de gunoi? Ăsta ar fi locul de seducţie preferat pentru bărbaţi sofisticaţi şi cu experienţă?

El scoase un chicotit şi expresia i se relaxă.

— Cam lipseşte tactul, fu el de acord, dar ce să facă un bărbat asaltat de o zeiţă?

Ea pufni.

— O zeiţă nu poate fi linguşită. Un subiect mai bun ar fi lucrul interesant pe care m-ai chemat să-l văd.

— Da! Pe moment am uitat. Se concentră şi se aplecă să ia un fragment dintr-un obiect de lut de lângă genunchiul lui drept. După ce curăţă pământul de pe el, i-l întinse. Uită-te!

Ea întoarse fragmentul în mâini, studiindu-l. Cam de cincisprezece centimetri în diametru, părea a fi o treime dintr-un vas puţin adânc. Culoarea era cafeniul natural al lutului, iar suprafaţa era dură şi netedă, deşi nu credea să fi fost smălţuit. Marginea vasului era imprimată cu grupuri de linii canelate, ce mergeau în zigzag mai întâi la stânga, apoi la dreapta.

— De ce e aşa de special?

— E foarte vechi, răspunse el.

Ea se încruntă, privind fragmentul.

— Cât de vechi este şi cum poţi afirma asta?

El ezită.

— Foarte-foarte vechi, cred, deşi e greu să explic de ce simt în felul ăsta. E un fel de al şaselea simţ pe care mi l-am dezvoltat având de-a face cu atâtea fragmente şi artefacte în explorările mele. Cu doi ani în urmă, m-am testat eu însumi vizitând un muzeu arheologic particular unde vechimea majorităţii obiectelor era cunoscută. Am studiat diferite obiecte şi am descoperit că, dacă le simţeam a fi vechi, chiar aşa erau. Aproximarea mea referitoare la vechime corespundea. Deşi era vorba de secole.

— Asta e interesant, recunoscu ea. Poate că ai început să dezvolţi acel al şaselea simţ mai devreme, trăind în Thorsay, pentru că aici există artefacte vechi răspândite prin toate insulele.

— Dacă e aşa, şi tu ai fi putut căpăta un simţ asemănător. Închide ochii, concentrează-te asupra acelui fragment de vas şi vezi dacă poţi simţi ce vârstă are!

Ascultătoare, ea închise ochii şi apoi se concentră. Se gândi la mâinile care făuriseră vasul, la femei râzând în timp ce pregăteau masa, vasul fiind o posesiune valoroasă într-un cămin foarte modest. Surprinsă, deschise ochii.

— Înţeleg ce vrei să spui. Vasul ăsta spart a fost în groapa asta de gunoi timp de mulţi ani. Ai idee cât de vechi ar putea fi?

El clătină din cap.

— Secole, probabil multe. N-am văzut niciodată un fragment de felul ăsta.

— Am un vas ce arată asemănător, doar că e intact şi puţin mai mic, îi spuse ea dându-i fragmentul înapoi. Nu m-am gândit niciodată la vechimea lui.

El deveni dintr-odată atent.

— Serios? De unde provine?

— L-am găsit în ruinele unui vechi fort pe Sandsay. Mă dusesem în vizită la o familie de acolo şi am găsit vasul când una dintre copile m-a rugat să mă joc cu ea printre vechile pietre. A fost pur şi simplu un noroc că am găsit vasul. Fermierul şi soţia lui au spus că pot să-l păstrez. Îl folosesc când am nevoie de un vas de mărimea lui.

El râse.

— Mi-ar plăcea să-l văd. Se simte că e vechi?

Ea se gândi.

— Nu m-am gândit la asta, dar, având în vedere unde l-am găsit, sunt sigură că e. O să mă uit mai bine când ajung acasă. Se ridică în picioare. Şi e timpul să ieşim de aici!

Ramsay se ridică şi îşi curăţă pământul de pe cizme, dar privirea lui era îndreptată spre peretele lateral al puţului.

— Mă întreb ce aş putea găsi dacă aş mai săpa puţin.

— Nu azi, spuse ea categoric. Trebuie să o luăm din loc dacă vrem să ajungem la exploatarea de alge la o oră rezonabilă.

— Nu-i timp să mai sap puţin? întrebă el cu o lucire şăgalnică în priviri.

Aruncă săpăliga deasupra, apoi ieşi la suprafaţă şi se întoarse să-i întindă o mână.

Puţul era destul de adânc, aşa că ea avea nevoie de ajutor. O ridică cu uşurinţă la suprafaţă, apoi continuă s-o ţină de mână. Zâmbind cu un farmec periculos, spuse încet:

— Chiar cred că există un *noi.*

— Asta intră în aceeaşi categorie cu aiurelile tale despre zeiţe, spuse ea pe un ton blând. Şi dacă nu-mi dai drumul la mână, o să te împing înapoi în puţ!

El râse şi îi dădu drumul.

— Dacă o faci, o să te rog să-mi arunci săpăliga ca să mă pot apuca din nou de săpat.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

— Încalecă, Ramsay! Groapa de gunoi e aici de multă vreme şi o să fie tot aici data viitoare când o să treci prin zonă.

— Da, doamna profesoară, spuse el cu o prefăcută supunere.

Ea ar fi putut comenta că se purta prosteşte, dar n-o făcu. Era bine să-l vadă zâmbind.

Mirosiră exploatarea de alge înainte de a o vedea. Ramsay strâmbă din nas în vreme ce ajunseră pe culmea ultimului deal de lângă malul mării şi opriră caii ca să poată cerceta locul.

— N-am mai mirosit alge arse de când am plecat din Thorsay, dar mirosul înţepător mă readuce brusc aici.

— Vântul bate dinspre mare, aşa că efectul e maxim, observă Signy. Ai vizitat vreodată exploatarea înainte de a pleca din Thorsay?

— O dată sau de două ori.

Studie curba lungă şi amplă a plajei plină de pietricele. Algele se culegeau din apele puţin adânci când se retrăgea fluxul. O insuliţă joasă se găsea la câteva sute de metri de ţărm şi zona dintre insuliţă şi ţărm era o sursă abundentă de alge ondulate. Câteva duzini de muncitori de ambele sexe le culegeau cu secere scurte, iar doi bărbaţi solizi împingeau spre ţărm roabe pline ochi cu alge.

— În clădirea aceea din partea stângă a plajei sunt birourile şi depozitul, îi explică Signy.

Ramsay observă un debarcader scurt lângă zona de depozitare, deşi nu era nicio barcă. Câteva cuptoare pentru arderea algelor cu ajutorul cărora se obţinea preţioasa zgură erau răspândite pe plajă. Spre deosebire de cuptoarele de ceramică închise, acestea erau puţin adânci, cu margini de piatră, cam de 1,20 metri în diametru şi 30 de centimetri adâncime. Siluete pline de funingine se ocupau de foc, împingând algele de la margini în jos. Observând fuioarele negre de fum ce se ridicau din cuptoare, Ramsay remarcă:

— Plaja arată ca o câmpie vulcanică din jurul muntelui Etna din Sicilia.

— Cel puţin nu aruncă lavă. Signy îşi încreţi nasul. Doar un miros neplăcut.

— Apa e mereu aşa de agitată? întrebă el. Aici, pe partea insulei dinspre Atlantic, ştiu că sunt curenţi puternici şi adeseori înşelători.

— De obicei, apa e mai calmă, spuse Signy. Valurile astea înalte trebuie să fie rezultatul unei furtuni pe ocean.

— Cu fluxul care creşte, tăietorii vor trebui să se întoarcă în curând. Ramsay studie lucrătorii din apă. Locul e mai aglomerat decât îmi amintesc eu. Mai mulţi lucrători care taie algele. Mai multe alge împrăştiate ca să se usuce pe pantele dealurilor şi mai mult fum îngălbenind toate plantele din jur. Clădirea aceea dinspre dreapta, aflată mai departe, e nouă, nu-i aşa?

— Da, de când ai plecat, s-au extins. Baraca din dreapta e o zonă de odihnă pentru muncitori, care o folosesc când fluxul creşte şi nu pot munci. Oamenii care nu locuiesc destul de aproape încât să meargă acasă până când scade fluxul pot rămâne aici, în adăpost, unde se încălzesc lângă foc, fac ceai, dorm sau joacă uneori cărţi.

Surprins, Ramsay spuse:

— Cât de priceput e Roald!

— Bătrânul i-a sugerat asta lui Roald destul de ferm, spuse Signy. Cred că el s-a oferit să suspende anumite taxe pentru un an drept încurajare să construiască adăpostul de odihnă.

Ramsay nu fu mirat să audă asta. Bunicul lui încercase mereu să îmbunătăţească viaţa insularilor.

— Bună idee a avut! Culesul algelor e o muncă istovitoare.

— Culesul se face în special în toiul verii, când e lumină şaisprezece sau şaptesprezece ore, dar munca e foarte intensă. Unii oameni se trezesc la miezul nopţii ca să taie algele în timpul fluxului scăzut al dimineţii. Signy îşi umbri ochii cu o mână în vreme ce studia oamenii care culegeau algele. Fluxul creşte repede, aşa că vor trebui să plece în curând şi să aştepte până când va scădea din nou.

— E vremea să coborâm şi să-i salutăm. Ramsay îl îndemnă pe Thor pe drumul ce ducea jos, la punctul de colectare. Roald petrece mult timp aici? întrebă el în vreme ce coborau.

— Vreo două zile pe săptămână, răspunse ea. Vine şi Axel aici.

— Aş fi crezut că recoltarea algelor nu-i pentru el, spuse sec Ramsay.

— Bănuiala mea e că urăşte locul ăsta, dar ştie de unde vin banii familiei, spuse ea la fel de sec. E un director general, domnul Drummond, subordonat lui Roald şi lui Axel. Supraveghează munca de zi cu zi şi e foarte capabil. Ea arătă spre dreapta. Poţi vedea acolo acoperişul casei lui. E mai departe de malul mării, protejată de vânt.

Apropiindu-se de punctul de colectare, Ramsay văzu că oamenii care se ocupau de cuptoare stăteau contra vântului pentru a evita fumul şi duhoarea. Cel puţin le era cald, spre deosebire de lucrătorii din apă.

Ramsay şi Signy descălecară lângă clădirea biroului.

Arătând puţin circumspect, Axel ieşi, urmat de un bărbat mai în vârstă, bine făcut.

— Salut, vere! spuse Axel. Nu te aşteptam.

— Mă familiarizez din nou cu insulele, spuse amabil Ramsay întinzând mâna. Pentru că exploatarea voastră de prelucrare a algelor e una dintre cele mai importante afaceri din Thorsay, părea un loc rezonabil pentru a începe.

Signy îl salută pe bărbatul mai în vârstă.

— Domnule Drummond, mă bucur să te văd. L-ai cunoscut pe Kai Ramsay, noul moştenitor?

— Nu, l-am văzut de la distanţă la înmormântarea bunicului său, dar n-am făcut cunoştinţă aşa cum se cuvine. Drummond strânse mâna lui Ramsay cu o privire directă în timp ce se salutară. Condoleanţe pentru pierderea suferită! A fost un stăpân măreţ şi i se va simţi lipsa.

— Aşa e. Am multe de învăţat în calitate de succesor.

— Vreţi să intraţi în birou şi să beţi un ceai cu noi? întrebă directorul.

— Ne-ar plăcea, spuse cu căldură Signy.

— Doar o clipă! Drummond se uită spre apă. E vremea să chem oamenii înapoi. Ridicând glasul, strigă: Veniţi la mal înainte să vă ia fluxul!

Auzind chemarea, majoritatea muncitorilor începură să se îndrepte spre mal, uzi şi încărcaţi cu algele recoltate. Reveniră chiar la timp pentru că între insuliţă şi mal se iscă un curent puternic ce împingea lucrătorii spre dreapta.

Câţiva muncitori zăboviseră să mai taie. Drummond înjură în şoaptă.

— Întotdeauna mai rămân vreo doi ca să ia mai mult şi să câştige bani în plus.

Signy spuse agitată:

— Cineva e în pericol!

Ochii lui Ramsay se îngustară, văzând persoana aflată cel mai departe de mal. Probabil era o femeie mică de statură, şi era limpede că se afla în pericol.

Un val brusc o mătură şi curentul o prinse. Scoase un strigăt gâtuit, iar ceilalţi se întoarseră să se uite. Un bărbat începu să înainteze spre ea.

— Tilda! *Tilda!*

Altul îl apucă de mână pentru a-l împiedica să-şi rişte propria viaţă. Curentul creştea cu o forţă feroce şi puţini insulari erau buni înotători.

Ramsay era o excepţie. Înjurând, ţâşni spre mal, scoţându-şi haina şi cizmele, evaluând cam pe unde putea s-o prindă pe fata ce se zbătea. Se aruncă în apa rece, afundându-se, şi înotă cu mişcări puternice. Slavă Domnului că îşi petrecuse copilăria înotând în apele acestea din nord!

Capul fetei dispăru pentru scurt timp, apoi reapăru. Încercă să strige, înghiţi apă şi începu a tuşi convulsiv.

— Rezistă, Tilda! strigă Ramsay spre ea. Ajung!

Ea îi auzi vocea şi se uită cu disperare, dar pierdea lupta de a rămâne la suprafaţă. Ramsay înotă mai repede, temându-se că ea avea să fie trasă de curent aşa de repede încât putea s-o piardă.

Cu o ultimă sforţare, ajunse la fată şi o apucă de o mână ce se zbătea. Ea se agăţă de el şi amândoi se scufundară, dar ea era suficient de lucidă ca să-şi dea seama că risca ambele vieţile.

Îşi slăbi strânsoarea, iar el reuşi să scoată capetele amândurora la suprafaţă.

— Bravo, Tilda! Acum întinde-te pe spate şi lasă-mă să te trag la mal.

Când ea se supuse, cu mâna stângă el o apucă de trunchi şi se îndreptă spre plajă înotând cu dreapta şi lovind apa cu picioarele.

Dar un braţ avea mult mai puţină putere faţă de două şi curentul îi trăgea mai departe de ţărm. Crescut lângă mare, el respectase apa, dar nu se temuse niciodată de ea. Însă conştientiză că încet-încet pierdea lupta împotriva curentului rece şi rapid. Se puteau îneca amândoi în apropiere de ţărm.

Era un mod de-a dreptul stupid de a muri.

capitolul 15

Signy abia avu timp să vadă că o femeie culegătoare de alge era în pericol înainte ca Ramsay s-o ia la fugă, aruncându-şi haina de pe el şi cizmele ca să nu-l tragă în jos în apă. El iubise întotdeauna apa şi era un bun înotător, dar aproape că i se tăie răsuflarea când văzu cu ce curent puternic se lupta. Deşi fluxul era întotdeauna puternic acolo, în acea zi valurile erau mai violente ca de obicei.

Drummond, Axel şi tăietorii de alge arătau îngrijoraţi, iar o femeie plângea, dar nimeni nu făcea nimic. Era nevoie de o barcă de salvare şi niciuna nu era disponibilă.

Ramsay ajunsese la fată şi încerca să se întoarcă la mal, dar nu făcea faţă curentului crescând. Panica începu s-o paralizeze pe Signy când se gândi cât de repede poate obosi un înotător în apa rece.

Strânse din dinţi. Nu avea o barcă, dar îl avea pe Thor, iar caii din Thorsay iubeau apa. Erau mai mari şi mai puternici decât oamenii. De îndată ce se gândi la asta, scoase un fluierat ascuţit.

Thor fusese doar uşor priponit, iar când auzi chemarea, smuci frâiele şi alergă pe plajă spre ea. Baraca simplă folosită pentru odihnă între fluxuri era în apropiere. Signy văzu că o plasă de pescuit fusese întinsă la uscat pe peretele exterior.

Când Thor ajunse la ea, reuşise deja să ia plasa de pe perete. Armăsarul se opri lângă ea, aruncând pietricelele de pe plajă şi arătând mulţumit.

— Ce băiat bun! exclamă ea aruncându-se în şa. Din fericire, scările erau doar puţin mai lungi pentru ea. O să meargă!

Văzuse ţărmul când fluxul era scăzut şi ştia că la capătul din dreapta al plajei era un banc de nisip care înainta în mare. Nu era vizibil acum, când fluxul era crescut, dar se gândea că, dacă ea şi Thor îl urmau, apa avea să fie totuşi mai puţin adâncă încât calul să poată sta pe picioarele lui o bună bucată din distanţa până la înotători.

Rugându-se la Dumnezeu să fi avut dreptate în privinţa bancului de nisip, ea îl îndemnă pe Thor să intre în apă strigând:

— Kai! *Kai!*

Thor se aruncă vesel în valuri, plăcându-i acest nou joc. Ea îl strigă din nou pe Kai şi de data asta el o auzi. Îşi schimbă direcţia, aşa încât se îndreptă spre ea, deşi cu o încetineală dureroasă.

Apă devenea mai adâncă, ajungându-i până la spate lui Thor, iar Kai şi fata erau cât pe ce să fie măturaţi pe lângă Signy. Dacă se întâmpla asta, erau pierduţi. Rugându-se să poată arunca destul de departe plasa, Signy azvârli un capăt spre Kai, strângând bine de celălalt capăt.

Kai se aruncă spre plasă, cu trupul lui lung şi mâna dreaptă întinsă. Pentru un moment îngrozitor, Signy crezu că ratase, dar apoi plasa zvâcni cu o forţă ce aproape că o smulse din şa.

Cu inima bubuind, îl opri pe Thor. Apa îi ajunsese până la şolduri şi plasa se legăna în dreapta ei de la greutatea celor doi oameni de la celălalt capăt.

Până acum totul mergea bine. Cu grijă, îl întoarse pe Thor şi se îndreptă spre mal la pas, trăgând după ei plasa şi preţioasa încărcătură. Nu-şi dăduse seama cât de istovită era până când Thor nu se căţără pe plaja cu pietriş.

Drummond şi câţiva tăietori ajunseră la ea şi preluară sarcina de a trage plasa pe uscat. Drummond însuşi o luă pe Tilda în braţe şi o scoase din apă.

— Cineva să aprindă un foc în baraca de odihnă!

Ramsay se clătină pe picioare şi se îndreptă spre Signy, prăbuşindu-se pe gâtul lui Thor.

— Cel mai bun cal… şopti el.

Umărul lui era lângă genunchiul ei, aşa că ea îşi puse mâna pe umărul lui, înfrigurată la gândul că scăpase ca prin urechile acului.

— Cum te simţi?

— N-am nimic, dar s-ar putea să nu mă mai duc niciodată să înot. Înălţă capul şi o privi cu ochii lui cenuşii obosiţi. Rán e zeiţa nordică a mării, nu-i aşa? Dacă îmi aduc bine aminte, are o plasă pe care o foloseşte să prindă oameni. Se pare că e zeiţa ta.

Signy râse şi îşi trecu degetele peste părul lui ud, extrem de recunoscătoare că era în viaţă.

— Îţi aduci bine aminte. Aş fi preferat o barcă bună, dar tot ce era la îndemână era o plasă.

Vocea reţinută a lui Axel spuse:

— Ce bine ai înotat, vere! Şi ce cal minunat! E de vânzare?

Ramsay clătină din cap.

— Cred că face parte din moştenirea care nu e de vânzare. Aparţine de Skellig House şi e al bătrânului. Îl bătu pe Thor pe gât. Uimitor precum cea care l-a călărit. Ne-am fi înecat dacă nu erau Signy şi Thor.

Ea descălecă de pe Thor pe cealaltă parte.

— A fost un noroc că ne aflam aici. Data viitoare, n-o să fim şi probabil cineva se va îneca. Axel, cred că ar trebui să ţii aici vreo două bărci ca măsură de precauţie. Una la debarcader, lângă depozit, şi alta la capătul ăsta al plajei.

— N-avem bărci de rezervă, protestă el. Genul ăsta de lucruri nu se întâmplă în mod normal.

— Nu, dar s-a întâmplat şi înainte şi doar cu voia Domnului nu s-a înecat nimeni încă, spuse Drummond, alăturându-li-se. E o excelentă idee să avem două bărci, domnişoară Signy. Cu un colac de salvare ataşat unei frânghii în fiecare din ele.

— Pare că sunt bani aruncaţi, mormăi Axel. Şi nu e necesar.

— Nu e necesar nici să se înece oameni, spuse Drummond pe un ton aspru.

Signy simţi tensiunea ascunsă dintre cei doi bărbaţi, cu Drummond îngrijorat pentru oamenii lui şi Axel pentru profit. Pe care dintre ei avea să îl sprijine Roald? Era mai pragmatic decât fiul lui şi un om de afaceri mai bun. Două bărci n-ar fi costat mult şi ar fi fost un lucru bun pentru reputaţia lui.

Ramsay spuse calm:

— Dacă nu pui două bărci cu echipamentul de salvare, o să dau ordin să faceţi asta. Să fii un bun patron e o afacere bună.

Axel rosti printre dinţi:

— Bănuiesc că ai dreptate.

— O să mă ocup eu de asta, interveni Drummond. Întorcându-se spre Signy şi Ramsay, continuă: Probabil sunteţi îngheţaţi până în măduva oaselor. Veniţi în adăpost ca să vă încălziţi!

Signy îşi dădu seama că tremura din cauza vântului rece.

— Să sperăm că ceainicul fierbe deja.

— Şi că e o sticlă de whisky bun să turnăm în ceai, încuviinţă Ramsay când parcurgeau scurta distanţă până la adăpost, cu Thor între ei.

— De obicei, nu e alcool în adăpost, spuse Drummond, scoţând o sticlă de argint din buzunarul interior al hainei. Dar de data asta este.

Un tânăr pe care Signy îl recunoscu a fi fiul cel mai mare al lui Drummond veni spre ei. El spuse:

— Sunt Harald Drummond, domnule! O să iau calul la şopronul nostru. O să-l ţesal şi o să mă asigur că e hrănit.

Ramsay îi întinse mâna:

— Mulţumesc. Mă bucur să te cunosc.

— Ai putea lua şi calul meu, pe Loki? întrebă Signy. N-a salvat pe nimeni, dar el şi Thor au făcut un drum lung azi.

— Cu plăcere. Amândoi sunt nişte cai grozavi.

Harald luă frâiele şi îl duse pe Thor pe plajă spre clădirea de birouri, unde era priponit Loki.

Ajunseră la adăpost şi uşa se deschise. Înăuntru era înghesuială şi aerul era umed din cauza oamenilor care se încălzeau.

Se apropiară două femei şi le dădură lui Signy şi lui Ramsay pături uscate.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi! spuse apăsat cea mai în vârstă. Tilda e fata verişoarei mele, e o fată drăguţă. Eu am spus că nu-i destul de puternică să taie alge, dar a insistat să muncească pentru a ajuta gospodăria.

— Tilda e o fată curajoasă, spuse Ramsay. Şi inteligentă. A cooperat în loc să ne înece pe amândoi, cuprinsă de panică.

Când Signy se înfăşură strâns în pătură, Drummond îi îndemnă să înainteze printre oameni.

— Hai să staţi lângă foc! Vine şi ceaiul. Cu whisky.

— Mulţumesc, spuse Ramsay. Dar unde e Tilda? Se simte bine?

— Da, domnule, spuse o voce tânără cu o urmă de tremurat în glas. Venea dinspre o siluetă înfofolită de pe un alt scaun de lângă foc.

De data asta, Signy recunoscu faţa de elf a fetei şi părul blond-deschis.

— Tilda! exclamă ea. Nu mi-am dat seama că ai venit să tai alge.

— Bunicul a murit, spuse încordată fata. Vărul meu m-a luat acasă la el, dar a trebui să ajut.

Signy se aşează pe un scaun lângă Tilda şi o luă de mâna rece.

— Îmi pare rău că ai renunţat să predai. Te descurcai aşa de bine!

Tilda ridică din umeri cu faţa strânsă.

— Nu a fost să fie, domnişoară.

Signy se încruntă. Tilda era tânără, dar avea instinctul unui adevărat profesor. Să taie alge era o muncă grea pentru o fată aşa de mică şi de slabă. Îi veni un gând.

— Am o prietenă în Skillness care mi-a spus că i-ar plăcea să găsească pe cineva care s-o ajute cu copiii şi să-i înveţe bazele cititului şi scrisului. Ai fi interesată?

— Mi-ar plăcea! Tilda se uită în direcţia mării şi se înfioră. N-am fost o tăietoare prea bună, dar îmi place să lucrez cu cei mici.

Drummond apăru cu băuturile lor, ceai fierbinte şi tare în care se turnase din belşug

whisky. Signy sorbi cu grijă, nevrând să se frigă, apoi scoase un oftat de plăcere când o cuprinse căldura.

Drummond spuse:

— Aţi vrea să rămâneţi acasă la mine în seara asta? Avem multe camere şi puteţi împrumuta haine uscate câtă vreme ale voastre se usucă.

Signy se uită înspre Ramsay, care încuviinţă din cap.

— Ne-ar plăcea domnule Drummond. A fost o zi lungă.

— O s-o anunţ pe soţia mea, spuse bărbatul mulţumit. Când directorul plecă, Ramsay spuse pe o voce joasă:

— Chiar ai pe cineva care caută o fată care să fie şi doică, şi profesoară?

— Una dintre profesoarele pe care le-am instruit s-a măritat şi trăieşte în Skillness. Are trei copii acum şi îl ajută pe soţul ei în afacerea lui. Mi-a spus în ultima ei scrisoare că ar avea nevoie de ajutor cu copiii. Sunt sigură că va fi bucuroasă s-o aibă pe Tilda.

— Profesoarele tale acoperă întreaga insulă, observă el. Foarte util.

— Numărul lor creşte tot mai mult pentru că profesoarele mele au tendinţa lamentabilă de a se mărita, aşa că mereu e nevoie de altele, spuse ea zâmbind.

— Dacă Thorsay ar fi o republică, precum Statele Unite, şi femeile ar putea vota, ai fi aleasă stăpână, spuse el serios.

Ea râse.

— Ai o imaginaţie incredibilă!

— Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine, adăugă el serios.

— Ai fi înţeles destul de repede cum e să fii stăpân. Peste trei luni n-o să mai ai nevoie de mine.

Iar când avea să vină acea zi, Signy avea să fie liberă să părăsească insulele. Era o discuţie pe care chiar trebuia s-o poarte cu Ramsay, iar asta curând.

Casa Drummond era mare şi modernă şi cina cu familia fu neceremonioasă, intimă şi plină de informaţii.

Ramsay află mai multe despre afacerea cu alge, inclusiv unde se trimitea produsul în sud pentru a fi folosit la fabricarea de săpun şi de sticlă. Mai discută chestiuni de siguranţă cu domnul Drummond, care asculta cu real interes şi avu câteva idei bune.

Ramsay, Signy şi cei mai în vârstă din familia Drummond sfârşiră prin a discuta în jurul focului din salon până când ceasul de pe poliţă bătu ora zece şi gazdele lor se ridicară să le ureze noapte bună. Signy îşi mască un căscat, spunând:

— Şi eu o să plec în curând la culcare, dar vreau să vorbesc cu moştenitorul despre itinerarul nostru pentru următoarele zile.

Doamna Drummond clătină din cap, zâmbind:

— Ce s-ar face moştenitorul din Thorsay fără tine, Signy?

— S-ar descurca, rosti Signy zâmbind şi ea, dar nu aşa de bine.

După ce gazdele lor se retraseră, Ramsay zise:

— Sper ca discuţia să fie scurtă. De-abia mai am putere să urc scările.

— Şi eu simt la fel, aşa că o să fie scurtă. Signy sorbi puţin din whisky-ul îndoit bine cu apă. Ce crezi despre prima ta zi de reacomodare în Thorsay?

Ramsay râse.

— Sper ca niciuna din viitoarele vizite să nu fie aşa de istovitoare, dar a meritat. Am înţeles mai bine afacerea cu alge şi am cunoscut oameni cumsecade, cu care sper să pot deveni prieten.

— Ai parcurs, de asemenea, un lung drum pentru a-i cuceri pe insulari, observă ea. Povestea cu tine riscându-ţi viaţa pentru a salva o fată se va răspândi prin toate insulele până la sfârşitul săptămânii. Eşti un erou, iar insularilor noştri le place ca stăpânul domeniului să fie un erou. Impunător, ca bunicul tău.

— Aş fi fost un erou mort dacă n-ar fi fost gândirea ta promptă şi călăritul de înaltă clasă. Sorbi mai mult din whisky. Călăritul unei femei.

Signy se înfioră vizibil.

— A fost pe muchie de cuţit. Harald Drummond mi-a spus că Thor primeşte ovăz în seara asta.

— Deci am mâncat cu toţii bine. Doamna Drummond are o bucătăreasă bună. Scoase un oftat obosit. La ce să mă aştept în următoarele zile?

— În Skillness o să te întâlneşti cu câţiva dintre cei mai importanţi armatori din Thorsay pentru a le afla preocupările şi ce le-ar plăcea să facă moştenitorul. După asta, o să urmăm coasta de sud ca să poţi vizita nişte sate de pescari, cea mai mare fabrică de ţesături din Mainland şi nişte exploatări de alge mai mici.

El încuviinţă din cap.

— O să mă întâlnesc cu nişte fermieri înainte de a ne întoarce la Skellig House?

— Da, o să-i facem o vizită domnului Smithson. Deţine cea mai mare suprafaţă cultivată dintre toţi fermierii din Thorsay. E interesat să discute despre o schimbare în rotaţia tradiţională a culturilor la cinci ani. Ceva legat de plantarea trifoiului-alb în ceea ce e de obicei anul pentru creşterea ierbii de păscut.

Ramsay se încruntă.

— Cred că am citit ceva despre asta, că trifoiul-alb îmbunătăţeşte substanţial solul, aşa că pare a fi o idee bună. De ce ar avea domnul Smithson nevoie să discute cu mine? Presupun că poate face ce-i place pe propriile terenuri.

— Cred că i-ar plăcea un suport moral şi material din partea noului moştenitor.

Ramsay păru mâhnit.

— Suportul moral e uşor de oferit, dar nu sunt sigur cum e cu partea financiară. Aş fi bucuros să discut cu el, fireşte. Altceva?

— Dacă ne sincronizăm, spuse ea poznaş, ai putea fi în Clanwick la solstiţiul de vară pentru jocul anual de ba’[1].

Ramsay gemu. Jocul de ba’ era o luptă exaltată, în care echipe din zone geografice opuse, cum ar fi fost nord şi sud, se luptau furios să mişte o minge spre port.

— Ultima dată când am jucat, mi-am rupt clavicula. După ce am supravieţuit când aproape era să mă înec în Atlantic, n-am nicio chemare să risc să-mi frâng gâtul într-o alergătură nebună pe străzile din Clanwick în urmărirea unei mingi umplute cu pene.

Signy râse.

— Nimeni n-a fost ucis de ani buni, deşi în general se mai rup nişte oase.

Era frumoasă în lumina focului, părul ei lucind ca o aramă întunecată şi cu trupul ei lung şi atrăgător. Pentru că hainele ei erau la uscat, purta un halat gri lejer, care era al fetei mai mari. Halatul îi era scurt şi gleznele ei graţioase se vedeau între tiv şi ciorapii călduroşi.

Simţi un val de energie şi îşi dădu seama că era mai puţin obosit decât crezuse.

— O să las jocul de anul ăsta în seama tineretului nebunatic. Ce vreau cu adevărat e să studiez nişte ruine. Bunicul a menţionat descoperirea unei vechi biserici undeva la sud de Skillness, nu?

---

1 Jocul de ba’ este o variantă a fotbalului medieval care se joacă în Scoţia, în special în Orkney. (n.tr.)

— Da, la Burnbray. Străvechea biserică probabil datează de pe vremea începuturilor creştinătăţii în Thorsay. O biserică mai recentă dedicată Sf. James a fost înălţată deasupra ei, iar vechile ruine au fost descoperite abia recent.

Ochii lui Ramsay luciră.

— Asta sună cu adevărat interesant. Pot să am, să zicem, o ruină pentru fiecare întâlnire dedicată ocupaţiei serioase de stăpân?

Signy se gândi.

— O ruină pentru trei vizite oficiale.

— Cum ar fi o ruină la fiecare două obligaţii oficiale? argumentă el.

— O să vedem, spuse Signy. Depinde de felul în care sunt împrăştiate ruinele. Nu ducem lipsă de ele. Ai de unde alege dintre biserici vechi, ferme şi vechi fortăreţe. Îmi imaginez că o să găseşti câteva mai demne de studiat decât altele. Abia aştept să desenez biserica din Burnbray, care e foarte interesantă. Din fericire, schiţele mele cu ferma din Sky Hill au supravieţuit pentru că Loki nu a plecat să înoate.

Ramsay se ridică şi se întinse.

— Presupun că după marele nostru tur din Mainland o să petrecem câteva zile acasă, apoi vom vizita câteva insule mai depărtate.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, oamenii care trăiesc pe celelalte insule vor şi ei să te vadă. În plus, poţi întâlni potenţialii judecători pe care i-am sugerat.

— Dar acum, la culcare! Întinse o mână ca s-o ajute să se ridice din fotoliu.

Ea se ridică foarte uşor şi fu cumva natural ca el s-o ia în braţe.

La început, doar o ţinu, bucurându-se de moliciunea şi puterea formelor ei minunat de feminine.

— În caz că n-am menţionat mai devreme, murmură el, mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa!

— Thor are cel mai mare merit, răspunse ea râzând încet.

— El a pus la dispoziţie muşchii, dar tu ai venit cu mintea. Mi s-a spus că l-ai chemat de la mare distanţă de pe plajă cu un fluierat ce-ţi spărgea timpanele. Tu l-ai învăţat să facă asta?

— Da, îi place să înveţe figuri noi, aşa că l-am învăţat câteva despre care am crezut că vor fi de folos.

— Dacă fluieri aşa şi după mine, o să vin întotdeauna, rosti el înainte de a o săruta.

Zeiţa lui. Puternică, feminină, irezistibilă.

Ea răspunse cu intensitatea unei femei care în acea zi înfruntase moartea, iar sărutul ei cu gura deschisă îl făcu să răspundă la fel. Îl umplu cu o dorinţă şi cu o ardoare aşa cum nu cunoscuse în anii de tinereţe.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, trăgând-o cu putere spre el, dar nu era de ajuns. Voia mai mult.

— Am putea împărţi patul de sus, spuse el răguşit. Şi să împărţim pentru totdeauna un pat dacă ne căsătorim. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mai mult îmi dau seama că bunicul a avut

dreptate. Ai fi cea mai bună dintre toate posibilele soţii. Vrei să te măriţi cu mine?

capitolul 16

La auzul vorbelor lui, Signy înlemni, smulsă din ceaţa senzuală. Căsătorie. Pentru totdeauna. Indignată, se retrase de lângă el.

— *Nu!* Poate crezi că sunt soţia perfectă pentru tine, dar asta nu înseamnă că tu eşti soţul perfect pentru mine. Am petrecut toată viaţa având grijă de alţi oameni şi de nevoile lor. Am *obosit* să-i pun pe ceilalţi pe primul loc! Nu-şi dădea seama câtă furie îngropase în ea până când vorbele nu-i izbucniră din gură. Vreau să fiu egoistă şi să-i las pe toţi să-şi rezolve singuri problemele, nu să mă lase ei pe mine să muncesc, iar ei să-mi poată spune cât de minunată sunt! Vreau să fiu *liberă!*

Ramsay tresări şi braţele îi căzură pe lângă trup.

— Ai dreptate, spuse pe o voce încordată. Eu şi bunicul ne-am dorit prea mult să profităm de talentul şi de loialitatea ta.

Vorbele lui calmară ceva din mânia ei.

— Serviciul meu a fost oferit de bunăvoie, dar am ajuns la capătul bunăvoinţei.

El încuviinţă din cap, acceptând.

— Cum poate fi echilibrată balanţa? Ce vrei? Asta dacă vrei ceva. Ce vrei de la mine?

Nimeni n-o întrebase aşa ceva până acum, aşa că ea trebui să se gândească.

— Mi-am petrecut toată viaţa trăind la capătul lumii şi nu vreau să mor aici fără a vedea vreodată alte locuri. Vreau să călătoresc. Mă îndoiesc că o să ajung până la Constantinopol, dar cel puţin măcar până la Paris. În primul rând, vreau să merg la Londra şi să studiez cu un pictor care să mă înveţe cum să pictez cu adevărat şi vreau să am timp să învăţ cum s-o fac aşa cum se cuvine.

Cu faţa parcă cioplită în marmură, el spuse:

— Ai dreptate. E greşit că eu am avut toate oportunităţile pentru că sunt bărbat.

— M-am gândit adesea la fel, spuse Signy sec.

— Când vrei să pleci din Thorsay?

Ea nu se gândise la plecare pentru că viitorul era neclar, dar acordul lui Ramsay făcea ca asta să fie posibil.

— Sunt dispusă să mai rămân trei luni ca să te ajut să te stabileşti în noua ta poziţie. Apoi o să plec.

Cu o voce joasă, el o întrebă:

— Te vei mai întoarce vreodată sau o să pleci pentru totdeauna?

Gândul de a pleca din Thorsay pentru totdeauna era ca un ac de gheaţă în inimă. Trase aer în piept cu putere, puţin tulburată de faptul că visurile ei nesigure deveneau acum realitate.

— Într-o zi o să mă întorc. Thorsay e căminul meu. Am o casă, un cal şi prieteni. O poţi lua tu pe Fiona? Nu cred că i-ar plăcea să călătorească.

— Bineînţeles. O să mă bucur de compania ei, deşi nu ştiu sigur cum o să se simtă Odin. Poate că o să fugă la grajduri şi o să mă ignore pentru

totdeauna. El ezită. Iartă-mă că te întreb, dar ai destui bani să călătoreşti aşa cum îţi doreşti?

— Am economisit mare parte din salariul pe care mi-l plătea bătrânul, iar în Londra pot sta pe termen nelimitat în Thorsay House. M-am ocupat de corespondenţa stăpânului cu soţii care administrează casa. Abia aştept să-i cunosc personal.

— O să-ţi placă familia Brown, iar casa e plăcută şi bine situată. El se îndreptă de spate. Deci pentru moment ne continuăm călătoria, tu prezentându-mi oameni şi locuri, în vreme ce eu încerc să nu mai pun mâna pe tine. E corect?

Amintirea căldurii îmbrăţişării lui îi produse un puternic regret.

— Asta ar fi cel mai bine.

El puse mâna pe clanţă, apoi se opri.

— Există un anumit pictor cu care ai vrea să studiezi?

— Sophie Macleod. A fost studenta lui Turner şi se pricepe de minune la peisaje şi vreme capricioasă. Pentru că e femeie, nu e foarte cunoscută, dar acceptă studenţi. Am o carte în care sunt tipărite lucrări de-ale ei. E strălucită.

— Am văzut câte ceva din lucrările ei la galeria prietenului meu Richard din Londra, spuse Ramsay cu interes. E foarte talentată şi e interesată de subiecte asemănătoare cu ale tale. Pentru că Thorsay are destule peisaje şi vreme capricioasă, pare a fi o alegere ideală pentru a fi profesoară. Sper să te accepte. Ar trebui, dat fiind talentul tău.

El deschise uşa şi plecă.

Signy rămase cuprinsă de un amestec ciudat de sentimente. Entuziasm că plecarea din Thorsay şi studierea picturii în Londra păreau deodată posibile, combinate cu neliniştea necunoscutului şi un tulburător sentiment de pierdere. Mulţi ani visase să plece spre alte lumi, dar nu-şi dăduse seama ce preţ avea să plătească pentru a-şi realiza visurile.

capitolul 17

Ramsay şi Signy o lăsară pe Tilda, care era agitată, la Hilda Barnes, prietena lui Signy din Skillness, care o întâmpină cu căldură pe fată în noul cămin. Apoi îi invită pe Signy şi pe noul stăpân să stea în casa ei câtă vreme se aflau în Skillness.

Signy îi făcu cunoştinţă cu negustori, armatori şi marinari, majoritatea dispuşi să-l accepte, deşi proprietarul unui vas de pescuit ce transporta homari vii la Londra îl provocă pe noul moştenitor la o trântă. Ramsay câştigă la limită.

După aceea, omul cu homarii se opri să bea la taverna locală împreună cu Ramsay şi cu marinarii ce fuseseră martori la provocare. Cu toţii deveniră cei mai buni prieteni, apoi Ramsay se îndreptă spre casa Barnes cam nesigur pe picioare. Era imposibil de imaginat o situaţie politică mai diferită de protocolul incredibil de complex de la Sublima Poartă din Constantinopol. Ramsay prefera lipsa de formalism şi abordarea directă din Thorsay.

Vizită una dintre cele mai de succes fabrici de ţesături din Thorsay, condusă de o bătrână

doamnă feroce cu standarde înalte şi o limbă ascuţită, ce îi amintea de bunica lui, Caitlin. Îl informă că în Thorsay cânepa se cultivă de pe vremea vikingilor, iar filatorii şi ţesătorii ei produceau cele mai bune ţesături din Marea Britanie. N-ar fi îndrăznit s-o contrazică.

Vizitară situl Burnbray, cu vechea biserică şi antica biserică de sub ea. Ramsay ar fi petrecut şi următoarea săptămână studiind ruinele şi luându-şi alte notiţe dacă Signy nu l-ar fi târât de acolo. Din fericire, desenele ei erau pe cât de exacte pe atât de elegante, aşa că avea să le studieze mai târziu.

În mare parte din nopţi stăteau în casele oamenilor importanţi din partea locului, deşi petrecură o noapte într-un şopron ce se dovedi a fi fost ocupat de un cocoş ce ţinuse morţiş să se trezească şi să cârâie chiar când se iviră zorile lungii zile a solstiţiului. Signy râse şi îl înghionti pe Ramsay în coaste când încercă să se întoarcă pe partea cealaltă şi să-şi îngroape capul în fân ca să mai poată dormi puţin.

Partea lui preferată din această călătorie fu să descopere că el şi Signy putuseră recâştiga mare parte din camaraderia lor relaxată, deşi întotdeauna păstrau distanţa fizică între ei. El ura să ştie că în curând ea avea să plece. Cu toate astea, cum să-i poată cere să rămână când el fusese destul de norocos să poată călători în lumea largă?

Putea doar spera că ea nu avea să fie plecată pentru multă vreme. Cu cât petrecea mai mult

timp cu ea, cu atât mai tare voia să fie cu el pentru totdeauna, atât în patul lui, cât şi la masa de mic dejun în fiecare dimineaţă. Ea făcea ca fiecare zi să fie mai strălucitoare, o calitate valoroasă în această parte nordică de lume.

Luară vaporul spre o insulă mai mică din Cronsay pentru o călătorie de o zi şi o noapte, astfel încât el să se poată întâlni cu Jane Olson, una dintre propunerile lui Signy pentru a deveni judecător. O întâlnise doar la înmormântarea bunicului său. În discuţia ulterioară îl impresionase atât de mult cu inteligenţa ei şi cu gândirea echilibrată, încât o numi prima femeie judecător din Thorsay.

Înainte să plece din Cronsay, vizitară o stâncă faimoasă unde erau mii de păsări marine. Coloniile erau gălăgioase, urât mirositoare, dar frumoase. În copilărie îi plăcuse să viziteze astfel de colonii şi nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră. Cei mai frumoşi erau furtunarii. Coloritul lor comic, precum şi acceptarea fără teamă a oamenilor care îi vizitau erau o încântare. Lui Signy îi plăceau la fel de mult.

Drumul era interesant şi plin de satisfacţii, dar după o săptămână inima îi tresări când văzu în depărtare stâncile înalte de la Ring of Skellig. Erau aproape acasă.

Caii erau şi ei nerăbdători şi iuţiră pasul când se zări Skellig House. Loki necheză vesel când Ramsay şi Signy se opriră în faţa grajdurilor. Uşile largi erau deschise, iar Jamie Donovan, mai-marele rândaşilor, ieşi să-i întâmpine, ţinând într-o mână un căpăstru pe care îl curăţa.

— Ce bine e să vă văd acasă! Am auzit că ai înotat în Atlantic, băiete!

Signy nu glumise când spusese cât de departe avea să ajungă povestea salvării Tildei.

— La fel au făcut Thor şi Signy, altfel ai fi instruit alt nou moştenitor, domnule Donovan.

— E mai uşor cu un nou stăpân o dată la treizeci sau patruzeci de ani, rânji Donovan. Sunt greu de instruit.

Signy descălecă, clipă în care Fiona ieşi de la grajduri, lătrând agitată.

— Ah, dragul meu căţel! Se aplecă şi o mângâie pe Fiona pe cap şi pe gât cu ambele mâini. Ţi-a fost dor de mine?

— Evident că da, spuse Ramsay. Oare Odin a observat că am plecat?

Signy se îndreptă de spate.

— Chiar dacă i-a fost dor de tine, nu va recunoaşte. Pisicile preferă să-i lase pe stăpânii lor să ghicească. Haide, Fiona! Mergem la Sea Cottage.

Ramsay întrebă:

— Vrei să te însoţesc spre casă pentru a-l aduce înapoi pe Loki?

— Nu, am petrecut destul timp călare. Vreau să merg pe jos ultima parte de drum şi să simt briza mării. Domnule Donovan, vrei să ai grijă de Loki? Vine o furtună şi sunt nerăbdătoare să ajung acasă. O să-mi iau mâine coburii.

Donovan luă frâiele.

— Bineînţeles, domnişoară Signy. Îşi îngustă ochii, uitându-se la Ramsay. Tu, băiete, trebuie să-ţi ţesali singur calul!

— Da, domnule, spuse Ramsay ascultător, dar se încruntă când se uită la cerul dinspre vest. Nori negri se adunau şi avu impresia că văzuse un fulger. Pare să fie o furtună puternică.

— Bun. Îmi place să aud valurile cum se sparg când stau în pat în căsuţa mea confortabilă. Signy îi aruncă un zâmbet grăbit. Ne vedem mâine. Haide, Fiona! Mergem acasă.

— Somn uşor în noaptea asta! zise Ramsay, apoi îl duse pe Thor la grajduri în spatele lui Loki.

Având în vedere cât de mult îşi iubea Signy casa, sigur nu avea să fie plecată multă vreme.

Signy se opri în bucătăria de la Skellig House să-şi ia lapte pentru ceai şi plecă după ce luă un coş cu provizii în care erau o bucată de plăcintă caldă cu carne de oaie, prăjitură şi pâine, precum şi un os bun cu carne pentru Fiona.

Plecă pe poteca de pe faleză cu un pas grăbit, iar Fiona ţopăia veselă în faţa ei. Furtuna se apropia iute, iar primele picături de ploaie căzură când ea intră în casă.

Puse coşul pe masa din bucătărie şi îi aruncă osul Fionei, care îl înşfăcă mulţumită. După ce umplu cu apă vasul câinelui, traversă camera din faţă să se uite pe fereastra largă. Lumina scădea repede, dar încă putea vedea valurile ce se spărgeau pe plaja îngustă.

Iubea furtunile. Dacă putea studia cu Sophie Macleod, putea învăţa cum să prindă puterea şi maiestuozitatea furiei naturii la fel de bine cum o făcea Sophie.

Signy îşi muşcă buza, gândindu-se cât de dor i-ar fi fost de Thorsay dacă s-ar fi mutat în Londra. Oraşul avea un râu, dar nu era la mare. Şi erau mai mulţi oameni decât îşi putea ea imagina. Totuşi, oricât de mult îşi iubea casa, tânjea să vadă şi altă lume. Să cunoască oameni care erau total străini şi care n-aveau nicio aşteptare de la ea. Se îndoia că şi-ar fi construit o carieră din egoism, dar iubea ideea de a fi liberă să-şi pună propriile dorinţe pe primul loc.

Ceea ce ar fi mai uşor dacă nu l-ar fi dorit pe Ramsay. În timpul zilelor în care călătorise împreună cu el, se surprinsese din ce în ce mai tentată să-l tragă în cel mai apropiat pat sau chiar şi într-o groapă de gunoi dacă ar fi fost curată şi plină de iarbă. Acolo putea să-i cerceteze trupul zvelt şi puternic în vreme ce el l-ar fi cercetat pe al ei cu aceeaşi minuţiozitate. Trezea în ea gânduri fierbinţi pe care nu le avusese până atunci. Era incitant să şi-l imagineze drept soţul ei…

Dar, dacă ar fi căzut pradă acelei dorinţe, ar fi fost captivă în Thorsay pentru totdeauna. Cel mai bine era să plece acum, cât încă putea. Iar în privinţa viitorului… Avea să îşi facă mai târziu griji pentru asta.

Se întoarse hotărâtă de la fereastră şi îşi pregăti masa. După o săptămână de călărit prin Mainland şi discuţii cu o mulţime de oameni, era

obosită. Savură o masă uşoară şi apoi se decise să se culce mai devreme. Treburile puteau aştepta ziua de mâine.

— Vino să dormi cu mine, Fiona!

Nu trebui să-i spună de două ori. Fiona sări pe pat şi se ghemui lângă gleznele stăpânei sale. Signy zâmbi, întrebându-se dacă Skellig House avea un pat destul de încăpător pentru ea, Ramsay, Fiona şi Odin. Probabil nu – un motiv în plus pentru plecarea ei. El avea să găsească altă femeie din Thorsay, una puternică şi înfumurată, pentru a împărţi cu el viaţa şi patul.

Acest gând nu-i plăcea deloc lui Signy. Oftă şi îşi relaxă trupul muşchi după muşchi, apoi adormi în sunetul vântului şi al valurilor. Thorsay în toată gloria ei furtunoasă.

După ce îşi termină cina, Ramsay se retrase în camera lui, dar puterea furtunii în creştere era prea electrizantă pentru a permite odihna. Camera lui avea o fereastră spre mare şi, pentru că Skellig House era pe o faleză destul de înaltă, era suficient de sus pentru a vedea valurile în toată splendoarea lor.

Nu credea că văzuse vreodată valuri atât de înalte şi de puternice. Era asemănătoare cu furtuna ce făcuse atâtea pagube insulei? Spera că nu; avea destule alte probleme pentru care să-şi facă griji.

Mai bine ar fi încercat să doarmă puţin pentru că dimineaţa avea să vină cu o grămadă de probleme. Însă era prea neliniştit pentru a se relaxa. Cedând în faţa fascinaţiei furtunii, coborî la

dulapul unde erau haine pentru vreme rea şi îşi încălţă cizmele impermeabile şi haina din pânză ceruită. Apoi ieşi să se bucure de furia naturii.

Signy fu trezită brusc de sunetul de sticlă spartă şi de apa care năvălea. După câteva clipe în care fu dezorientată, îşi dădu seama că frumoasa fereastră frontală fusese distrusă. Se dădu jos din pat. Sticlă spartă. Trebuind să-şi protejeze picioarele, îşi luă papucii uşori pe care-i purta prin casă înainte de a alerga în camera din faţă. Fiona era deja acolo, scâncind cu labele în apă.

Lumina slabă venind de afară fu suficientă pentru a vedea paguba catastrofală. Ceva lung şi negru zăcea pe pervazul de jos. Un trunchi de copac aruncat prin fereastră de valuri?

Apa era peste tot. Iar când se uită în jur, încă un val uriaş intră în casă. Signy scoase un uşor geamăt văzând cum şevaletul e luat de ape. Picturile şi materialele de pe masă dispăruseră. Apa era până la glezne şi se ridica odată cu fiecare val monstruos.

— Fiona! Afară! spuse ea aspru.

Un zgomot de gheare îi spuse că Fiona folosea mica uşă pentru câini din spatele casei.

Încă un val se sparse printre rămăşiţele ferestrei şi apa se învolbură în jurul lui Signy, ajungându-i până la genunchi. Ea îşi dădu seama cu durere că nu mai putea face nimic. Trebuia să scape cât încă putea.

Când se întoarse spre uşa din spate, auzi un sunet ameninţător deasupra capului. Un muget, o trosnitură.

Şi apoi… întuneric.

Ramsay luă o sticlă din whisky-ul preferat al bunicului, apoi se duse afară pe bancă în nişa protejată din partea laterală a casei unde murise bunicul lui. Acolo nu pătrundea vântul, aşa că era un loc confortabil din care să se uite la valurile agitate. Scoase dopul sticlei şi o ridică închinând:

— Pentru tine, Duncan Ramsay, o legendă aici, în ţinutul pe care l-ai iubit aşa de mult. Sper să te bucuri acolo, în Walhalla!

Aproape că putea să-l audă pe bătrân râzându-i în ureche. Zâmbind, Ramsay luă o înghiţitură mare, apoi puse la loc dopul şi se uită spre mare. Încă avea multe de învăţat despre insulele lui, dar deja avea o profundă legătură cu acest ţinut al strămoşilor lui. Această legătură fusese latentă în el în timpul anilor de călătorii, aşa de adânc îngropată încât nu-şi dăduse seama că era acolo până când nu se întorsese acasă.

„Acasă”. Se imagină trăind în Skellig House cu Signy, dormind, făcând dragoste şi discutând în vreme ce creşteau copii înalţi şi încăpăţânaţi cu sânge de viking în vene. Nu-şi putea imagina altă femeie ca soţie a lui, dar, dacă ea nu se mai întorcea, trebuia să încerce.

Mai luă o înghiţitură de whisky cu privirea pe zbuciumul hipnotic al valurilor care se izbeau de

ţărm. Signy a lui, zeiţa mării. În Thorsay, totul se rezuma la mare…

Reveria lui fu întreruptă de un lătrat disperat când un trup blănos apăru din ploaie şi se repezi spre el.

— Fiona, ţi-e frică de furtună? întrebă el, încercând s-o liniştească mângâind-o.

Ea se ridică în două labe şi-i lătră disperată în faţă.

„Signy!” Sea Cottage era mai jos decât Skellig House, putea fi ea în pericol?

— Du-mă la Signy! porunci el, sărind în picioare şi ocolind casa spre poteca ce ducea la Sea Cottage în vreme ce Fiona alerga în faţa lui.

Voia să alerge, dar vântul şi ploaia ce-l şfichiuiau îl dezechilibrau şi, spre deosebire de Fiona, nu avea patru picioare pentru stabilitate.

Dacă Signy scăpase din casă, sigur s-ar fi îndreptat spre Skellig House, iar el ar fi întâlnit-o până acum. Inima îi bătea cu putere când ajunse la poteca dinspre Sea Cottage. Dumnezeule, jumătate din acoperiş se prăbuşise!

Fiona se repezi pe potecă spre uşa din spate, lătrând întruna. Ramsay o urmă recunoscător pentru balustrada pe care o instalase Signy. Dacă n-ar fi avut-o să se sprijine de ea, s-ar fi prăbuşit de pe faleză în apele zbuciumate.

Îngrozit de ceea ce avea să găsească, deschise uşa casei lui Signy şi văzu haosul şi dezastrul din Sea Cottage. Deşi abia era suficientă lumină să vadă, putu zări apa ce curgea prin fereastra spartă. Casa era inundată, apa îi venea până

aproape de brâu, iar partea din dreapta se prăbuşise, zdrobind dormitorul. Dacă nu reuşise să iasă înainte să…

— Signy. Signy, eşti aici?

Fiona era aproape acoperită de apă, dar reuşi să ajungă până la ce mai rămăsese din bucătărie, încă lătrând. Ramsay o urmă, îngrozit că avea să găsească trupul lui Signy în dărâmături.

Fiona se ridică şi îşi sprijini labele din faţă de ceva, scheunând jalnic. Ramsay se apropie repede de câine şi întinse mâna, încercând să vadă ce era acolo. Rece, udă şi moale – era o şuviţă de păr pe mâna lui în timp ce năvăli apa.

Era Signy, prinsă între masă şi bufet. Corpul ei era ţinut parţial în sus, doar cât să fie capul puţin deasupra apei în creştere.

Neştiind dacă era în viaţă sau nu, împinse masa. Aceasta se mişcă doar puţin, blocată de o grindă ce căzuse, dar fu de ajuns ca să elibereze corpul lui Signy de unde era prins.

O apucă în clipa în care ea alunecă în apă. Imediat ce o ţinu bine, se întoarse şi se duse spre uşa din spate. Fiona alergă înainte, stropind cu apă şi lătrând agitată.

Ţinea trupul moale al lui Signy cu mâna stângă, în vreme ce cu mâna dreaptă apucă balustrada. Se ţinu ca să ajungă amândoi pe potecă, rugându-se să nu se desprindă de peretele falezei. Un val enorm se sparse peste ei şi aproape că îi trase în apă, dar el se ţinu cu fiecare fărâmă de putere până când valul se retrase. Alunecându-

şi mâna pe balustradă şi înaintând puţin câte puţin, continuă să urce încet.

Când se căţără peste marginea falezei pe pământul plin de apă, era ameţit din cauza efortului. O puse pe Signy jos şi se aplecă peste ea, blocând cu spatele o parte din puterea vântului şi a ploii. Era albă şi rece. Fiona o linse pe faţă disperată, dar nu se văzu nicio reacţie.

— Signy! icni el răguşit. Signy, mă auzi?

Încercă să-i simtă pulsul la gât, dar degetele lui erau prea amorţite de frig ca să poată simţi ceva.

Amintindu-şi de o întâmplare la care fusese martor, când un pescar grec fusese resuscitat după ce aproape că se înecase, o întoarse într-o parte şi o lovi pe spate cu mâna deschisă.

Aproape căzuse pradă disperării când pe Signy o cuprinseră spasmele şi începu să tuşească, scuipând apă. Dumnezeule, era în viaţă, *trăia!*

— Signy! strigă el, încercând să acopere vântul cu vocea ridicată. Mă auzi?

— Kai? rosti ameţită.

— Chiar eu. Fiona a venit şi m-a găsit.

El puse o mână în spatele ei şi o ridică cu blândeţe în poziţie şezut.

Ea îşi lăsă capul în jos şi începu din nou să tuşească înainte de a şopti:

— Casa mea?

— Avariată, spuse el laconic. Nu ştiu cât de rău. O să aflăm mâine, dar acum trebuie să te duc la Skellig House.

Ea ţipă când el încercă s-o ridice în picioare.

— Piciorul drept! icni ea. Cred că e rupt.

El se încruntă auzindu-i durerea din glas. Ar fi vrut s-o ducă în braţe tot drumul până când ar fi fost în siguranţă, dar era o femeie înaltă şi puternică, nu uşoară ca un fulg. N-ar fi putut s-o ducă atât de departe în vântul acela puternic şi în ploaia şfichiuitoare.

— Dacă te sprijin aşa încât piciorul tău drept să nu trebuiască să atingă pământul, crezi că reuşeşti să ajungi până la Skellig House?

— N-am de ales, nu-i aşa? Ajută-mă să mă ridic! spuse ea tăios.

El îşi scoase haina de ploaie şi i-o puse pe umeri, apoi o luă de mijloc şi o ridică din dreapta.

În ciuda grijii lui, ea ţipă din nou, dar îşi înăbuşi strigătul la fel de repede. El o stabiliză când ea se sprijini pe piciorul stâng. Când fu în echilibru, el spuse:

— E ca o cursă pe trei picioare. O să ajungem acasă cât ai clipi.

Ea mormăi.

— Optimist afurisit!

El aproape că râse – Signy era aceeaşi dintotdeauna.

— Poţi să înjuri cât vrei. Ai tot dreptul.

Încet şi cu paşi şovăitori, merseră spre casă, Fiona alergând în faţă şi uitându-se îngrijorată înapoi. Drumul părea interminabil.

Când ajunseră, Fiona era la treptele din faţă şi lătra aşa de tare încât putea trezi şi morţii. Un câine care îşi merita greutatea în aur.

Uşa se deschise şi apăru doamna Donovan, menajera, cu soţul lângă ea. Mai-marele rândaşilor

înaintă la timp ca s-o ia pe Signy de mijloc şi pentru a-i sprijini să nu cadă pe cei doi care fugiseră din calea furtunii.

— Mulţumesc, îngână Ramsay.

Nu fusese niciodată în viaţa lui mai bucuros că ajunsese acasă.

capitolul 18

Signy era vag conştientă când intră ajutată în casă, dar îl auzi pe Donovan, şeful rândaşilor, spunând calm:

— Încet, fetiţo, aproape că ai ajuns acasă!

De cealaltă parte a ei, Kai spuse:

— Doamnă Donovan, în ce cameră o putem duce?

— Camera stăpânului de la etaj e singura aranjată, răspunse menajera. O să aprind focul şi o să încălzesc aşternuturile.

Femeia plecă imediat să pregătească totul.

Lui Signy nu-i plăcu ideea de a fi dusă sus ca un sac de cartofi, aşa că încercă să vorbească şi să-i asigure pe toţi că era bine. Dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Totul părea că se petrecea la distanţă…

— Hai s-o aşezăm pe scaunul ăsta! Din nou Kai. Vocea lui era aşa de aproape încât îi putea auzi încordarea din glas, dar strânsoarea îi era blândă când el şi Donovan o aşezară pe un scaun Windsor de lemn. O s-o consulţi?

— Mă pricep mai bine la cai, murmură Donovan, dar regulile sunt aceleaşi. După sângele de aici, a fost lovită la cap.

O atingere blândă deasupra tâmplei drepte. Ea se dădu înapoi, dar el continuă examinarea cu atenţie. Fu recunoscătoare când el se opri.

— S-a lovit tare la cap. Nu are fractură de craniu, dar mâine o să aibă o durere de cap îngrozitoare.

Ea ar fi vrut să-i spună rândaşului că deja avea o durere de cap îngrozitoare, dar era un efort prea mare.

— S-ar putea să-şi fi fracturat glezna dreaptă, spuse Kai. Nu putea merge şi părea că o durea foarte tare.

— O să trebuiască să-ţi examinez glezna, fetiţo, spuse Donovan cu aceeaşi voce blândă cu care vorbea cu o mânză nervoasă. O să încerc să nu-ţi provoc o durere mai mare decât e necesar.

Ea fu bucuroasă că el o avertizase, dar, chiar şi aşa, când el începu să-i examineze glezna, nu putu să se abţină să nu ţipe. Kai o prinse de mâini, iar ea îl strânse de degete aşa de puternic încât probabil îi opri circulaţia.

— N-o să dureze mult, spuse Kai liniştitor. Curând o să poţi dormi într-un pat cald şi confortabil. Mâine ăsta va fi doar un vis urât.

Probabil minţea, dar suna bine…

Pe Signy o trezi lumina slabă a soarelui ce pătrundea prin fereastră într-un unghi ce sugera că se făcuse dimineaţă de ceva timp. Îşi dădu seama

că greutatea caldă din stânga sa era Fiona şi întinse mâna automat ca s-o mângâie pe urechi. Drept răspuns, îi fu linsă mâna. Era în dormitorul bătrânului, cea mai spaţioasă şi luminoasă cameră din casă. Părea un sacrilegiu să fie în patul lui, dar salteaua era indiscutabil confortabilă.

O durea îngrozitor glezna dreaptă şi îşi dădu seama că partea inferioară a piciorului avea un bandaj gros. Încercarea de a se mişca îi tăie respiraţia.

O voce masculină şi joasă întrebă:

— Cum te simţi?

Ramsay. Întoarse capul şi-l văzu întins pe fotoliul de lângă pat, părând obosit, dar calm.

Ea spuse pe o voce slabă:

— Simt de parcă o turmă de duhuri ale apei a ieşit din mare şi m-a călcat în picioare.

— Sunt rele duhurile alea, rosti el cu o urmă de amuzament. Deşi credeam că trăiesc în lacuri, nu în mare.

— Sigur erau duhuri marine. Se încruntă când îl văzu cum arăta, răvăşit şi nebărbierit. Ai putut dormi puţin noaptea trecută? Sper că n-ai stat treaz lângă mine.

El clătină din cap.

— După ce ai fost instalată aici, am mers direct în camera mea şi am dormit buştean până azi-dimineaţă. M-am trezit spălat pe faţă de o limbă aspră de felină.

Ea zâmbi şi îşi mângâie din nou câinele.

— Odin a văzut-o pe Fiona?

— Azi-dimineaţă am auzit o scurtă ceartă pe coridor, dar n-am văzut sânge sau blană, aşa că poate s-au înţeles. Se ridică. Am cerut micul dejun pentru amândoi, dar ceainicul ăsta încă e cald. Ai vrea o cană?

Ea îşi dădu seama că avea gura şi gâtul pârjolite.

— Te rog.

El îi pregăti ceaiul şi i-l întinse. Ea înghiţi lichidul fierbinte, simţindu-se mai încălzită şi mai întremată.

— Cât de vătămată sunt?

— O lovitură la cap şi glezna ruptă. Ca un bun veterinar, Donovan a spus că ai o entorsă urâtă la piciorul drept din faţă, dar ţi l-a bandajat şi a aplicat alifie de salvie pentru cai, care ar trebui să mai atenueze durerea.

— Piciorul din faţă? întrebă ea amuzată.

— Donovan nu cunoaşte numele părţilor corpului uman, spuse Ramsay serios, dar e un veterinar de cai foarte priceput. A spus că glezna ta ar trebui să se vindece fără probleme dacă o iei încet.

— Nu sunt cal, mormăi ea, ridicându-se în fund şi punându-şi pernele la spate.

— Lui Donovan nu îi e foarte clar. M-a avertizat că eşti o mânză nărăvaşă şi a dat ordine ferme ca azi să nu te dai jos din pat. Ramsay zâmbi. I-am spus că nu sunt un bărbat destul de puternic ca să aplic ordinul ăsta.

— Înţelepte cuvinte, spuse ea neputând să-şi reţină un zâmbet, care dispăru repede. Ce pagube sunt prin Thorsay?

— Am primit câteva relatări în dimineaţa asta. Se pare că o să fie nevoie de curăţenie. În unele locuri au căzut în mare bucăţi de faleză, dar până acum n-am auzit de nimic catastrofal.

— De la furtuna cea mare, majoritatea insularilor şi-au luat măsuri de precauţie suplimentare pentru a reduce pagubele după furtună. Mă bucur că funcţionează. Îşi făcu puţin curaj înainte de a pune următoarea întrebare, temându-se să audă răspunsul. Cum e cu casa mea? Cât de avariată este?

— N-am fost acolo azi-dimineaţă, aşa că nu sunt sigur, spuse el cu o privire calmă. A fost o noapte întunecată şi haotică. Fereastra din faţă a fost spartă şi o parte din acoperiş a căzut, dar n-am putut vedea mai mult.

Ea se încruntă încercând să-şi amintească tot ce se întâmplase.

— Zgomotul de sticlă spartă m-a trezit. Părea că valurile au izbit un trunchi de copac prin fereastră. Când am văzut câtă apă intră, m-am întors să fug prin uşa din spate. Atunci a căzut acoperişul. Îşi atinse capul care o durea şi simţi un mic bandaj pe tâmplă.

El încuviinţă din cap.

— Când a căzut grinda, ai fost prinsă în bucătărie între masă şi bufet. Din fericire, ai fost ţintuită locului cu capul destul de sus. El se opri şi expresia feţei i se întunecă. Dacă ai fi căzut la

podea, te-ai fi înecat în apa în creştere. Slavă Domnului că m-a găsit Fiona!

Mâna lui Signy mângâie gâtul câinelui. Aşadar, Fiona era salvatoarea ei. Blana îi era uscată, deci cineva probabil o ştersese cu prosopul noaptea trecută.

— Ţi-a lătrat sub fereastră?

— Nu, eram afară, bucurându-mă de furtună, când a venit în goană şi mi-a spus foarte clar că era nevoie de ajutorul meu *neîntârziat!* El inspiră adânc. A fost pe muchie de cuţit. Încă cinci minute şi te-ai fi înecat.

Ea se înfioră auzindu-i durerea din glas.

— Îmi pare rău. M-am simţit întotdeauna în siguranţă la Sea Cottage. După furtuna cea mare, n-am avut pagube mari şi am crezut că noaptea trecută va fi la fel. Nu m-am aşteptat ca valurile să fie atât de aprige sau ca apa să crească aşa de repede.

— Nu-i nevoie să te scuzi, spuse el ironic. Îţi datoram o salvare din mare.

Ea ridică din umeri.

— Nu-mi datorai nimic. Insularii se ajută unul pe altul. Dar cred că asta demonstrează că e bine să avem animale pe lângă noi. O mângâie din nou pe Fiona. În special câini de salvare!

Un ciocănit uşor anunţă sosirea unei fete de la bucătărie cu o tavă ce avea farfurii acoperite, pâine prăjită, gem şi ceai.

— Micul dejun pentru dumneavoastră, domnule, e suficient pentru amândoi. Aţi dori nişte ouă şi pâine prăjită, domnişoară Signy?

— Ar fi minunat, Janet. Signy se împinse cât de sus putu, sprijinindu-se de perne. Ramsay, ce-ai fi făcut cu toată mâncarea asta dacă nu m-aş fi trezit?

— Aş fi mâncat-o singur aproape pe toată. I-aş fi dat ceva Fionei. Din fericire, e suficient pentru toţi trei.

— E bine, mi-e foame. Signy acceptă să-i umple din nou cana de ceai. Iar după micul dejun o să mă duc să văd dacă a mai rămas ceva din casa mea.

— Mânză încăpăţânată, spuse Ramsay fără să se mire. Problema e cum o să ajungi acolo. N-ar trebui să mergi pe jos atât de departe. Presupun că eu şi unul dintre rândaşi te-am putea duce pe o litieră.

Ca pe o invalidă afurisită. „Nu”.

— O să călăresc. La grajduri e o iapă – un ponei bătrân şi drăgălaş, Puff. E răbdătoare – a cărat în spate fiecare copil care a crescut prin părţile astea. Are un spate foarte lat. O pot călări pe lateral.

El se gândi.

— Pare a fi încet, dar posibil.

— Încet e singura viteză pe care o are Puff. O să iau un baston ca să mă ajut la mers. Doamna Donovan are bastoane şi cârje de diferite dimensiuni.

Se uită la cămaşa de noapte pe care n-o ştia şi cu care era îmbrăcată şi se întrebă cine o dezbrăcase de haine şi o îmbrăcase cu asta. Nu Ramsay, spera ea. Gândul ca el s-o dezbrace era…

supărător. Muşcă din pâinea prăjită şi îşi impuse să se gândească la altceva.

Avea să se gândească la Fiona, care se uita la pâine plină de speranţă. Signy îi aruncă o bucată ce fu prinsă din aer.

Câinii erau mai de nădejde decât bărbaţii.

Signy avea dreptate în privinţa lui Puff, care era mai mult un ponei în formă de canapea decât un cal serios de călărie. Donovan aduse o veche şa lată cu un corn ce putea fi folosit drept măsură suplimentară de siguranţă şi coburi pentru a căra nişte haine de-ale ei dacă era posibil. Fu uşor pentru Signy să încalece pe lateral vechea şa, deşi se înfioră de fiecare dată când glezna îi era lovită.

De dragul simplităţii, Ramsay conduse poneiul şi cără bastonul de lemn în vreme ce Fiona alerga lângă el. Când o luară pe poteca de pe faleză, el spuse:

— Mă simt de parcă aş fi Iosif conducând-o pe Maria la Bethleem.

Signy chicoti.

— O compătimesc pe Maria pentru că a trebuit să călărească în felul ăsta atâta drum. Şi în starea în care era!

Principalul şi posibil singurul pas al lui Puff era un mers domol în buiestru, ceea ce îi dădu lui Ramsay răgaz să studieze ţărmul de jos. Furtuna aruncase mari cantităţi de alge, crengi, scoici şi peşti morţi. La jumătatea distanţei spre Sea Cottage, o bucată de potecă dispăruse şi trebuiră să găsească alt drum pe marginea falezei.

Chiar şi aşa, nu dură mult până când ajunseră. Ramsay opri poneiul pe stânca abruptă de deasupra şi amândoi se uitară în jos la casa avariată, ce fusese un cămin luminos şi primitor. Signy avea faţa împietrită.

— Zidurile sunt încă în picioare, spuse Ramsay, întrebându-se dacă nu cumva întreaga construcţie ar fi putut să dispară. Şi mai mult de jumătate din acoperiş e încă la locul lui.

— Arată ca o veche ruină precum acelea care sunt răspândite peste tot în Thorsay, spuse Signy încordată. Ajută-mă să descalec!

El se supuse, simţindu-i spiritul războinic în ciuda durerii şi suferinţei, dar şi a distrugerii mult iubitei ei case. Când o puse jos pe pământ, o ţinu strâns un lung moment, dorind s-o protejeze de orice suferinţă fizică şi emoţională.

— Eşti sigură că poţi să faci asta? întrebă el încet.

— Trebuie să ştiu. Luă bastonul şi se îndepărtă de el şchiopătând. În clipele în care m-am uitat, am văzut cum valurile mi-au răpit şevaletul şi toate vopselele.

— Ce bine că multe dintre picturi sunt la Skellig House! spuse el pragmatic. Şevaletul şi vopselele pot fi înlocuite.

Ea nu răspunse, doar merse cu paşi mici spre balustradă, unde coti spre potecă. Înainte de a coborî, el spuse:

— Lasă-mă să verific cât de solidă e balustrada! Aseară părea a fi în ordine, dar s-ar putea să fi suferit stricăciuni mai târziu.

Ea încuviinţă din cap, iar el coborî poteca în pantă, încercând balustrada la fiecare pas. Jos o strigă:

— Pare solidă ca întotdeauna. Eşti gata să încerci?

Ea apucă balustrada cu stânga şi ţinu bastonul în dreapta ca s-o echilibreze şi să-i menajeze glezna vătămată. Fiona o urmă, părând îngrijorată. Ramsay rămase alert în caz că Signy aluneca şi avea nevoie de ajutor, dar nu fu cazul. Se ţinu de balustradă cu încheieturi palide şi cu hotărâre.

Gâfâia şi pe faţă i se citea durerea când ajunse la zona dreaptă din spatele casei. El propuse:

— Banca asta de lemn a supravieţuit, de ce nu te aşezi să-ţi tragi sufletul, în vreme ce eu o să mă învârt pe afară să văd dacă structura pare solidă? Văzând că avea de gând să protesteze, spuse: Cel puţin dă-i Fionei ocazia să se odihnească. A avut o noapte grea.

— E un câine ciobănesc şi e mai rezistentă decât noi amândoi.

Signy zâmbi ironic şi se aşeză cu atenţie pe bancă, întinzându-şi piciorul drept în faţă. Fiona sări şi se aşeză cu botul blănos pe coapsa ei.

Uşa casei era deschisă pentru că Ramsay nu se obosise s-o închidă cu o noapte în urmă, dar înăuntru era prea întuneric pentru a vedea ceva. Atent pe unde păşea, înaintă prin casă. Pietrele zidurilor şi mortarul erau în stare bună. Aşa cum spusese Signy, un trunchi de copac de mărime medie stătea înclinat spre interior pe pervazul

ferestrei mari. Mare parte din trunchi era înăuntrul casei cu rădăcinile afară. Era o privelişte ciudată.

Când termină de verificat şi ajunse din nou la Signy, spuse:

— Nu e avariată catastrofal. Vreo două pietre s-au desprins în locul în care grinda acoperişului a căzut şi unde trunchiul copacului stă pe pervaz. E un copac de mărime medie. Având în vedere cât de puţini copaci sunt în Thorsay, poate că a venit pe mare din Norvegia. Acum o să intru.

— Ca acoperişul să-ţi cadă în cap ţie, nu mie? întrebă ea sec. Thorsay are nevoie de tine mai mult decât de mine. Sau poate îţi place ideea ca Roald să devină stăpân.

— Dacă acoperişul începe să cedeze, mă pot mişca mai repede decât tine, zise el.

— Asta e. Se ajută de baston ca să se ridice. E vremea să văd ce şi dacă a mai rămas ceva.

capitolul 19

Signy se mişcă pe lângă Ramsay şi păşi cu grijă prin rămăşiţele a ceea ce fusese bucătăria ei caldă şi primitoare. Totul îi scârţâia sub picioare. Se uită în jos şi văzu mici scoici aduse de ape în casă. Podeaua încă era udă.

În spatele ei, Ramsay deschise larg uşa ca să pătrundă lumina, iar ea văzu spaţiul strâmt dintre masă şi bufet unde se părea că fusese prinsă cu o noapte în urmă. Ramsay avea dreptate: dacă ar fi căzut la podea în loc să fie prinsă acolo, s-ar fi

înecat. Avea vânătăi mari pe ambele părţi, dar era un preţ mic pentru viaţa ei.

Ramsay zise:

— Bufetul de bucătărie pare intact. Poate că au supravieţuit unele dintre vasele tale.

— Poate. O să mă uit mai târziu.

Se întoarse într-o parte şi îşi făcu loc prin locul strâmt dintre masă şi dulapul de lângă bufet. În spatele ei, grinda căzută era înclinată spre partea din faţă a casei.

Intră în camera din faţă şi se înfioră la vederea trunchiului de copac ce îşi făcuse loc în casă, spărgând ce-i stătea în cale. Era destul de mare pentru a fi folosit ca bancă pe plajă. Dar, pe de altă parte, poate că trebuia să dea copacul blestemat unui tâmplar ca să poată fi tăiat în bucăţi.

Podeaua era plină de dărâmături. Singura piesă de mobilier rămasă era masa pe care o folosea pentru materialele de pictat. O durea să vadă spaţiul gol unde fusese şevaletul. Dispăruse şi scaunul de două persoane cu spătar gen capotă pe care Ramsay îl făcuse pentru Gisela ca să poată sta îmbrăţişaţi lângă foc. Războiul de ţesut era solid şi părea intact, deşi fusese împins prin cameră. Prin fereastra spartă putea vedea valurile ce se rostogoleau şi pe care le iubise dintotdeauna, mai mari ca de obicei în urma furtunii.

O mână caldă o luă pe după umeri.

— Tremuri, spuse încet Ramsay. E dureros cât de multe stricăciuni şi pierderi sunt, dar inundaţiile sunt mai bune decât focul, pentru că focul mistuie tot. Sea Cottage poate fi reconstruită. Zidurile

astea de piatră au stat în picioare timp de secole şi o să mai stea tot atât dacă această casă este îngrijită.

Ea se uită la nisipul ud şi la obiectele sparte şi ude ce murdăreau podeaua. Rama spartă şi goală a unui portret în miniatură în care erau Signy, Gisela şi mama lor şi în care fetele erau mici, fiind toate trei fericite…

— De unde se poate începe?

— Primul lucru care trebuie reparat e acoperişul, răspunse el calm. Principalele grinzi sunt intacte, aşa că, atunci când cea căzută va fi din nou ridicată şi fixată, vor mai trebui doar câteva ţigle. Bineînţeles că îţi va trebui o nouă fereastră şi aş sugera obloane solide, care să poată fi închise şi prinse pe dinafară când suflă vântul de furtună.

Ea se gândi la curăţenia ce trebuia făcută, la înlocuirea mobilei şi a celor necesare în bucătărie şi la lenjerie.

— Va fi costisitor, spuse ea îngrijorată. Poate că ăsta e un semn că ar trebui să-mi iau economiile şi să mă mut definitiv la Londra.

— Prostii! spuse el hotărât. Transferul oficial al proprietăţii încă nu a fost efectuat, aşa încât casa încă aparţine de domeniu, care va plăti pentru reparaţii.

Ea se uită la el, încruntându-se.

— Domeniul este al tău, iar tu nu-ţi poţi permite. Poţi să-ţi foloseşti banii pe ceva mai bun decât pe o casă prost plasată.

— Amplasarea s-a dovedit a fi mai vulnerabilă decât ai crezut, dar aşezarea face ca această casă să fie mai specială, spuse el. Merită să fie reparată. Foloseşte-ţi economiile pentru călătoria la Londra şi vino înapoi când Sea Cottage e gata pentru tine!

Ea ridică din sprâncene.

— E foarte galant din partea ta, dar nu te pot lăsa să plăteşti un proiect de reparaţii majore. Poate că transferul de proprietate încă nu e finalizat, dar amândoi ştim că această casă e în responsabilitatea mea.

— Îmi pot folosi fondurile personale ca să acopăr costurile aşa încât să nu fie nevoie să iau din fondurile domeniului, se oferi el.

— E foarte generos din partea ta, dar nu e necesar. Signy se gândi la oamenii din Thorsay pe care-i iubea şi îi servise atâţia ani. Ştiind de cât de mult ajutor era nevoie, spuse: Nu e o întrebuinţare bună a fondurilor tale limitate când sunt atâtea priorităţi mai mari. Seminţe pentru fermieri, animale mai bune de prăsilă, reparaţia caselor care adăpostesc familii întregi.

Sea Cottage e aidoma unei construcţii fanteziste din grădinile aristocraţilor englezi.

El clătină din cap.

— Sea Cottage e un loc special. Bunica mea îl iubea şi la fel îl iubeşti şi tu. E important să preţuim ce iubim.

— Am pierdut multe lucruri pe care le iubeam, spuse ea pe un ton egal. Casa asta nu e o investiţie bună.

Se uită din nou la resturile din jur şi se întrebă dacă acea casă mai putea fi vreodată specială.

— E mai bine pentru mine să plec la Londra. Poţi repara casa într-un moment mai prielnic.

— Trebuie să călătoreşti. Probabil o să iubeşti şi o să urăşti Londra în egală măsură, dar ai spus tu însăţi că Thorsay e căminul tău. Ştiu cât de puternice sunt aceste legături, spuse el pe o voce periculos de convingătoare. Vreau să-ţi ofer un motiv întemeiat să te întorci aici după ce ţi-ai satisfăcut dorinţa de a evada.

— Ţie ţi-au trebuit doisprezece ani ca să te întorci, comentă ea.

— Sper că tu n-o să fii plecată atâta vreme, spuse el cu un zâmbet trist.

— Ce contează pentru tine unde trăiesc, Kai? întrebă ea încet.

— Când te-am găsit aseară, am crezut că ai murit. Vocea i se frânse. Inspiră adânc înainte de a continua. Gândul era... de nesuportat. Ai nevoie de o ocazie să-ţi încerci aripile în ceruri mai vaste, zeiţa mea şi a mării! Dar, până la sfârşit, vreau să zbori acasă la mine.

Îi cuprinse faţa între palme şi o privi intens în ochi înainte de a se apleca s-o sărute cu dor.

Vorbele lui topiră un loc îngheţat şi singuratic din adâncul sufletului ei. Se deschise sărutului şi îl îmbrăţişă, scăpând bastonul.

De fiecare dată când se îmbrăţişau, senzaţiile erau tot mai intense. Mai multă emoţie, mai multă dorinţă, tânjeau să ajungă la finalizare. Sărutul se

adânci, iar ea înaintă spre el astfel încât trupurile lor se lipiră…

Apoi o străfulgeră durerea din gleznă.

— Au!

Ramsay se dădu înapoi, speriat.

— Îmi pare rău! Am uitat de glezna ta.

— Şi eu. Se ţinu de braţele lui până când durerea cedă. Îmi poţi da bastonul? Probabil aş cădea dacă l-aş lua eu.

— Bineînţeles. Se aplecă şi îl luă. Se pare că aleg cele mai nepotrivite momente să-ţi fac curte. O groapă de gunoi, o casă de curând inundată. Data viitoare probabil o să fie în mijlocul unei turme de oi.

Ea zâmbi.

— Găsesc că judecata ta greşită despre astfel de lucruri e mai degrabă încântătoare. Mă face să simt că eşti serios. Se lăsă pe baston. Aşadar, îmi faci curte?

— Nu prea mă descurc, de vreme ce încerc să fiu rezonabil şi sensibil la nevoile tale când de fapt tot ce vreau e să te răpesc pe calul meu alb şi să te duc la castel, spuse el trist. În schimb, tu ai fost pe calul alb şi m-ai salvat de la înec într-o mare plină de alge.

— Dar tu faci ca viitorul nostru împreună să fie posibil, spuse ea ezitând. Şi cred că nu doar pentru că bătrânul a spus că ar trebui să te însori cu mine.

— Hotărât lucru că nu e doar asta, dar nu sunt nici momentul, nici locul să discutăm serios, spuse el. Acum, după ce am văzut ce e nevoie, pentru casă, nu mai avem motive să stăm pe aici. Ce-ai

zice să încerc să intru în ce a rămas din dormitorul tău şi să iau nişte haine în vreme ce tu cauţi prin dulapul din bucătărie ca să vezi ce a mai rămas întreg?

— E o idee bună. Hainele mele sunt într-un mic dulap în colţ. Se întoarse şi începu să meargă anevoios spre bucătărie. O să verific dulapurile. Probabil valurile au lovit atât de tare încât tot ce era înăuntru e spart.

— Dulapul e greu, poate că nu s-a mişcat mult.

O atinse pe obraz, apoi se întoarse să-şi facă loc printre resturi şi peste grinda căzută spre dormitor.

Signy se duse cu grijă spre bucătărie. Nimic masiv nu bloca dulapul, deşi văzu că valurile îl îndepărtaseră puţin de perete.

Dulapul era înalt cam de 1,80 metri şi avea două uşi. Apa umflase lemnul şi îi era greu să deschidă uşa de sus. Trase cu grijă de mâner, nevrând să cauzeze şi alte stricăciuni. Chiar şi aşa, când uşa se deschise brusc, conţinutul zornăi. Se uită înăuntru, aşteptându-se să găsească fragmente sparte şi fu încântată să vadă că vasele ei de argilă roşie erau intacte. Scoase ceainicul acoperit cu un strat subţire de nisip nămolos, dar, când îl curăţă de murdărie, ceramica de un roşu-închis avea strălucirea obişnuită. Cănile şi micile farfurii erau şi ele întregi. Asta o înveseli.

Pe raftul de sus erau paharele, care nu erau în aceeaşi stare bună. Două se spărseseră şi unul era crăpat, iar ultimul supravieţuise. Micile ei ustensile

– o râşniţă şi un mojar – erau solide şi nu păţiseră nimic.

Uşa de jos era şi ea blocată, dar se deschise ceva mai uşor decât cea de sus. Pe rafturi erau obiecte de bucătărie pe care le folosea rar. Tigaia şi oalele de gătit folosite frecvent fuseseră atârnate lângă foc şi poate că făceau parte din grămada ce aterizase pe duşumea. Fiind din metal, ar fi trebuit să reziste dacă nu fuseseră luate de ape. Acum Signy nu avea puterea să le caute.

Se aplecă să studieze mai bine rafturile de jos şi zări vechiul vas de culoare galbenă pe care îl găsise în ruinele vechiului fort. Îl scoase şi văzu că era întreg, deşi era acoperit de mâzgă şi de nisip, la fel ca toate celelalte obiecte din dulap.

Tocmai curăţa canelurile decorative din jurul marginii când Ramsay apăru cărând câteva haine ude.

— Victorie! Nu ştiu dacă ghetele tale de piele vor supravieţui, dar mare parte din haine o să fie în regulă dacă sunt duse la Skellig House, spălate şi uscate aşa cum trebuie. Pot să aduc mai târziu o cotigă pentru ca tot ce merită salvat să poată fi luat şi curăţat cum se cuvine. Cum a fost în bucătărie?

— Mai bine decât mă aşteptam. Toate vasele mele din argilă roşie şi oalele sunt întregi. În plus, am găsit asta.

Îi dădu vechiul vas.

El făcu ochii mari, luând vasul.

— E în perfectă stare! Închise ochii preţ de câteva clipe. Şi vechi. Aşa de vechi! O piesă veche din trecutul îndepărtat.

— Din păcate, nu poate vorbi, spuse Signy. Ar avea ce povesti.

Ramsay zâmbi.

— Probabil s-ar plânge cât de plictisitor a fost să fie îngropat lângă fortul ăla timp de câteva secole.

— Poate că vasul a găsit acest lucru odihnitor, spuse ea gânditoare. Nu am energia să mai fac un drum azi, dar când vii tu cu cotiga să te asiguri că am cu ce să împachetez vasele din argilă.

— Bineînţeles. O studie şi probabil că nu fu încântat. Arăţi obosită. Trebuie să te duc acasă.

Dovada faptului că Signy era obosită era că nu îl contrazise.

— Vrei să iei vechiul meu vas cu tine?

— Da. Coburii lui Puff au loc pentru el şi pentru câteva dintre hainele tale ude. După tine, doamna mea!

Ea vru să spună că nu era doamna lui. Dar nici pentru asta nu avea energie. Închise uşile dulapului, apoi îşi făcu drum prin bucătărie spre uşă, sprijinindu-se cât mai puţin pe glezna vătămată.

Fu o uşurare să iasă la aer curat. Tot ce merita salvat trebuia luat şi curăţat înainte să mucegăiască. La drept vorbind, toată casa trebuia curăţată. Ramsay probabil avea să îi dea câţiva oameni să facă treaba asta.

Fionei nu-i plăcuse să stea în casa dărâmată, aşa că se retrăsese spre banca de afară. Îşi săltă capul când o văzu pe Signy.

— Da, plecăm acum, Fee!

Câinele sări de pe bancă şi alergă spre potecă, apoi se uită să vadă dacă stăpâna ei o urma. Signy venea în urmă, dar mult mai încet. Urcă încet, ţinându-se de balustradă în vreme ce Ramsay era chiar în spatele ei s-o prindă dacă se întâmpla să cadă.

Gâfâia când ajunse sus. Ramsay o ocoli şi băgă în coburi vasul şi hainele pe care le luase, apoi o ridică în braţe şi o puse pe Puff. Ea îşi înăbuşi un strigăt. Apoi se uită la el.

El chicoti.

— Nici măcar o zeiţă nu trebuie să facă totul ea însăşi. De aceea există subalterni.

Ea schiţă un zâmbet.

— Şi tu eşti un subaltern?

— La nevoie. Luă frâiele, pentru că poziţia ei nu-i permitea să mâne poneiul. Se îndreptă spre Skellig House, apoi se opri când Fiona începu să latre şi se duse spre poteca de coastă în direcţia opusă. Mă întreb dacă altcineva are nevoie să fie salvat.

Signy se uită peste umăr şi nu văzu nimic în afară de iarbă şi de drumul de coastă.

— Probabil ar trebui să mergem după ea şi să vedem ce i-a atras atenţia. Poate că e doar un iepure.

În timp ce mergeau după câine, Signy îşi umbri ochii şi se uită în faţă.

— Cred că e altă bucată de faleză prăbuşită pentru că poteca era ceva mai ridicată aici. Oare cineva a căzut peste margine şi are nevoie de ajutor?

Se dovedi că avea dreptate când poteca se sfârşi brusc, faleza fiind săpată de valuri. Fluxul din timpul furtunii smulsese o parte din dunele acoperite de iarbă. Şi aflate la adăpostul noii caverne erau trei clădiri din piatră legate între ele ce arătau mai vechi decât timpul.

capitolul 20

— Dumnezeule! spuse Ramsay uluit în vreme ce se uita la situl nou dezvăluit.

Thorsay era plin de ruine vechi, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător cu aceste construcţii.

— Case îngropate, scoase la iveală de furtună, rosti Signy la fel de uluită ca el. Felul în care casele sunt legate te duce cu gândul la un vechi sat sau complex familial. S-ar putea să fie mai multe case îngropate în deal. Ai idee cât de vechi ar putea fi?

— 2 000 de ani? 4 000? Habar n-am! Studie zidurile solide făcute din pietre plate puse una peste alta – acoperişurile dispăruseră, permiţându-le celor doi să aibă o privire de ansamblu asupra camerelor şi coridoarelor. La fel de vechi precum ce am văzut în Orientul Mijlociu. Poate mai vechi.

— Mai vechi decât piramidele din Egipt? întrebă ea neîncrezătoare.

— Poate. Aş vrea să putem avea o metodă bună de a stabili vechimea siturilor antice cum e

ăsta. Poate că într-o zi o să avem, dar acum e mai mult o supoziţie.

— Hai să coborâm să ne uităm mai de aproape! spuse Signy, aproape vibrând de emoţie.

Surprins, el zise:

— Dar ai spus că eşti obosită. Trebuie să te duc înapoi la Skellig House.

— Şi să nu explorez acest fragment din trecut? Ea rânji. Ştiu că eşti nerăbdător să vezi mai mult.

— Adevărat. Studie situl ca să îşi dea seama dacă era posibil să coboare, apoi arătă: Panta aia spre stânga arată că n-ar fi dificil de coborât şi apoi de urcat înapoi.

— Mă întreb dacă Puff s-ar descurca în ambele direcţii.

— Cred că am cere prea mult de la bătrânica asta. Tu ce zici? Poţi merge pe pantă?

Ea flutură bastonul.

— Cu bastonul pot!

El râse.

— Să nu spui că nu te-am avertizat când glezna o să-ţi dea de furcă mai târziu!

— Unele dureri merită.

Mână poneiul pe marginea cavernei până când fură deasupra zonei unde panta era mai lină.

— Stai aici cu Puff până ce verific eu dacă panta dealului e stabilă.

— Afurisită gleznă scrântită! spuse ea. Dacă nu eram aşa, făceam întrecere cu tine până jos.

— Dar eşti. Fii recunoscătoare că nu e ruptă! Asta te-ar fi încetinit mult mai mult timp. Se uită la câine. Vrei să mergem să explorăm, Fiona?

Ochii ei sclipiră şi se arătă interesată, alergând în faţă când el începu să coboare panta. Solul nisipos era mai alunecos în unele locuri, dar nu era prea înşelător. Din fericire, faleza nu era prea înaltă acolo. Când ajunse jos, se întoarse s-o strige pe Signy şi văzu că deja era la jumătatea drumului cu bastonul în mână.

Căzu în fund, alunecă şi sfârşi prin a parcurge ultimii metri pe şezut. Alarmat, el alergă spre ea, dar Signy râdea, ridicându-se cu ajutorul bastonului.

— Ce prostie!

Ramsay o ajută şi o echilibră.

Ea rânji.

— Cum să fi ratat aşa ceva?

El o scutură de pământ pe spate, silindu-se să nu zăbovească mai mult, mângâindu-i spatele delicios.

— Nu arăţi la fel de obosită pe cât erai.

— E emoţia creată de vechea istorie din Thorsay.

Şchiopătând în baston, se îndreptă spre cea mai apropiată dintre construcţii.

Deşi valurile furtunii reuşiseră să spele mare parte din nisipul şi pământul sub care erau îngropate clădirile, era nevoie de mai multă muncă pentru a le curăţa complet. Ea se opri în pragul uşii şi se uită înăuntru.

— Pare că mobilierul e făcut din piatră. Sau o fi fost pentru alte scopuri?

— Cred că ai dreptate.

Ramsay arătă spre structura dreptunghiulară de pe peretele opus. Era făcută ca pereţii, din acelaşi fel de pietre aşezate una peste alta, deşi mai joasă. Partea de sus era plată şi în faţa ei erau patru deschizături mari şi pătrate. Era clar pentru depozitare.

— Pentru că vatra e în mijlocul casei, trebuie să fi existat o gaură pentru fum în acoperiş, spuse Signy. Mă întreb ce foloseau. Bănuiesc că turbă. Dacă acoperişul ar fi fost făcut din piatră, s-ar fi prăbuşit pe podea după ce oamenii au abandonat satul. Ar fi fost o grămadă de pietre pe jos.

— Gândeşti ca un arheolog, spuse el aprobator. Sunt de acord că turba sau poate stuful par să fie cele mai probabile materiale.

Ea atinse pietrele suprapuse în stânga uşii.

— Încep să înţeleg pasiunea ta pentru antichităţi. Poate că aceste clădiri îmi vorbesc pentru că e istoria noastră. Cum crezi că erau oamenii ăştia?

— Greu de spus. Bănuiesc că aceste case erau aici cu mult înainte de strămoşii noştri vikingi. Dar s-ar putea ca în sângele nostru să curgă sângele acestor străbuni.

Ea păşi prin deschizătura uşii în camera pătrată şi se aşeză pe un zid jos.

— Sunt obosită. Sper ca orice fantome ar mai fi să nu se supere fiindcă m-am aşezat aici.

El se aşeză lângă ea şi o luă pe după umeri, din nou bucuros că ea nu obiecta.

— Odihna aici e bine-venită pentru că eu cred că astea erau paturi, câte unul de fiecare parte a

intrării. Stâlpii de piatră de la capete s-ar putea să fi susţinut baldachine care să menţină căldura în interior.

— Dacă acoperişul era din turbă, baldachinele s-ar putea să fi împiedicat ca micile creaturi să cadă în toiul nopţii peste cei care dormeau, sublinie ea.

El râse.

— Ăsta e unul dintre neajunsurile turbei şi ale acoperişurilor din stuf. Paturile de piatră probabil aveau un fel de saltea şi blănuri de dormit. Erau foarte bune pentru a te cuibări sub ele în recile nopţi din nord.

Ea îşi ridică privirea, iar el simţi că amândoi erau fascinaţi de ideea de a se cuibări printre blănuri. Amândoi îşi feriră repede privirea. Ea arătă spre o deschizătură de uşă într-un perete.

— Un fel de cămară?

— Poate. Se ridică şi se uită în camera micuţă. Greu de spus ce e aici fără a curăţa colţurile şi baza. Se aplecă şi împunse în ţărână, apoi înlemni la vederea unui obiect curbat pe care-l zărise. Sigur că nu…

Se aplecă şi reuşi să scoată obiectul şi, ţinându-l în mână, pur şi simplu se uită la el. Revenindu-şi, traversă camera şi îi întinse descoperirea lui Signy.

Ea icni şi luă bolul puţin adânc din mâna lui.

— Vasul ăsta e aproape identic cu al meu până şi la canelurile de pe margine!

— Şi se simte a fi foarte-foarte vechi.

Ea îşi trecu degetele peste margine, simţind textura şi faptul că era foarte vechi.

— E uşor să-ţi imaginezi oamenii care au trăit aici. Vorbind, gătind, dormind, crescându-şi copiii la fel cum fac oamenii acum.

— Sunt sigur că ai dreptate, spuse Ramsay gânditor. Am văzut oameni în multe ţări. Culturile diferă foarte mult, dar dorinţele de bază ale oamenilor şi provocările sunt cam la fel. El gesticula spre ruinele din jur. De aceea e aşa de interesant să studiezi trecutul. E doar la un pas distanţă de prezent. Ambele diferite şi totuşi asemănătoare.

— Un bun motiv să vizitez alte ţări ca să văd eu însămi mai mult. Dar acum şi aici mi-ar plăcea să schiţez asta. Ea făcu o grimasă. Şi o s-o fac după ce o să-mi iau mai multe materiale de desenat.

— N-ai spus că în Clanwick e un magazin cu materiale de bază? Asta ar fi o prioritate, spuse Ramsay. Tot ce nu au acolo se poate comanda din Edinburgh sau din Londra.

Ea se uită încruntată la glezna vătămată.

— Mi-ar plăcea să mă duc în Clanwick mâine, dar mai bine aş sta acasă încă o zi sau două. Se ridică de la marginea patului de piatră cu o oarecare dificultate. Crezi că aici mai sunt clădiri ce trebuie scoase la iveală?

— Sunt sigur, dar e un proiect de lungă durată.

Erau destule descoperiri fascinante ca să-i capteze interesul pentru mulţi ani. Spera ca Signy

chiar să împărtăşească interesul lui pentru că îi plăcea ideea de a lucra unul lângă celălalt.

— E vremea să ne întoarcem la Skellig House, spuse Signy. Să ieşim de aici va fi mai greu decât am intrat.

— Dar vizita a meritat. Ramsay îi oferi braţul. O să urcăm împreună. Gândeşte-te la mine ca la al doilea baston!

— Trebuie să găsim un mod mai bun de a veni şi de a pleca, spuse Signy, luându-l de braţ. Balustrade de care să te sprijini în timp ce îţi tragi sufletul?

— Sau poate o scară mai lungă. Poate trepte mai târziu. Ramsay se uită la micul grup de case. Deocamdată, e mai bine să nu spunem nimănui despre descoperirea noastră. Mai degrabă aş ţine departe vânătorii de comori, până când avem o idee mai clară despre ce e aici.

— E înţelept. Din fericire, puţini oameni trec prin porţiunea asta de coastă de vreme ce e un drum mai scurt în interiorul insulei.

Ţinându-se de baston cu o mână şi cu cealaltă de braţul lui Ramsay, ea urcă încruntată dealul. De jos părea mai abrupt decât de sus. Suişul fu un chin ce o amorţi şi îi făcu să tremure fiecare fibră a corpului. De două ori aproape că alunecară, fiind cât pe ce să cadă, dar Ramsay îşi ţinea echilibrul şi avea o putere fizică deosebită.

Signy fu recunoscătoare s-o găsească pe Puff păscând la doar câţiva paşi când în cele din urmă ajunseră în vârf. Ea se duse spre ponei şi îmbrăţişă

trupul tare şi cald al calului. După ce îşi trase sufletul, şopti:

— Nu cred că explorarea asta ar corespunde cu recomandarea doctorului tău de cai s-o iau încet.

— Probabil că nu, spuse Ramsay. Sper că nu ţi-ai făcut mai rău la gleznă.

— Nu cred, dar nu mi-am dat seama cât de obositoare e durerea. Vreau să dorm aproape tot timpul.

— Şi aşa o să faci.

De data asta, fu mai puţin surprinsă când Ramsay o ridică în braţe şi o puse pe şaua lată a poneiului.

— Ce nume să-i punem sitului? întrebă ea când Ramsay luă frâiele calului şi o porni înapoi.

El se gândi.

— Fiona l-a găsit, deci ce-ai zice de Fiona Brae?

— Îmi place. Povârnişul Fionei. O facem nemuritoare.

Signy se simţi ameţită în drum spre Skellig House. Fiecare pas pe care-l făcea poneiul îi provoca dureri groaznice la gleznă, ceea ce îi lăsa prea puţină energie pentru conversaţii sau pentru gânduri. Dar ea insistase să meargă la Sea Cottage şi apoi să coboare la nou descoperitele case străvechi. Nu-i părea rău că făcuse toate astea, dar plătea preţul.

*

Pe drum, Ramsay ţinu o mână pe spatele lui Signy ca s-o echilibreze pentru că părea pe

jumătate leşinată. Când ajunseră la Skellig House, întrebă:

— Eşti trează?

— Destul de trează.

Alunecă de pe spatele lui Puff şi glezna îi cedă. Ramsay o prinse înainte să cadă. Când o ridică în braţe şi urcă treptele, ea mormăi:

— Să fiu aşa de neajutorată şi să mă duci tu de colo-colo e foarte enervant.

— Mie îmi place. Dar simţea mai mult de atât. Trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie, iar Signy nu era o femeie oarecare. Era frumoasă, caldă şi inteligentă, puternică şi profund feminin. Şi îi era din ce în ce mai greu să se abţină. Voia s-o ducă în pat, să se întindă lângă ea şi s-o sărute, ameţind-o de dorinţă.

Dar nu în acea zi. Ea închise ochii şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Ce gusturi ciudate ai, Ramsay!

El reuşi să intre pe uşă şi în holul din faţă fără s-o scape. Odată intraţi, el o chemă pe doamnă Donovan, care apăru repede.

Menajera ţâţâi la vederea lui Signy.

— Văd că fata a făcut prea mult efort.

— Te-ai aştepta la altceva? întrebă el sec.

— Nu, încuviinţă ea. O să aduc nişte ceai de scoarţă de salcie şi bandaje noi.

— Nu uita alifia de salvie pentru cai cu efect de amorţire, cea făcută de soţul tău, pentru că se pare că i-a făcut bine înainte! El se duse spre scări. Ai putea strânge vreo trei, patru oameni cu o cotigă ca să mergem la Sea Cottage? A fost foarte

avariată de furtună. Trebuie să salvăm ce putem din lucrurile lui Signy şi să curăţăm locul ca să poată fi reparat.

— Da, domnule, aranjez acum.

Femeia plecă repede. Ramsay îşi dădu seama că era prima dată când îi spunea *domnule.* Probabil îşi intrase în rol.

Când ajunse sus cu Signy în braţe, gâfâia. Era foarte plăcut s-o ţină în braţe, dar avea să fie bucuros când urma să i se vindece glezna.

Când o duse în camerele bunicului, ea spuse:

— Încă mi se pare nepotrivit să fiu în încăperile astea.

— Nu există nimeni pe care să-l vrea mai mult aici, o asigură el, punând-o pe pat şi scoţându-i repede pantoful stâng.

— Dar camerele astea ar trebui să fie ale tale. Nu vrei să locuieşti aici? întrebă ea serios. Apartamentul ăsta are cea mai bună privelişte şi cel mai mult spaţiu din toate.

— Poate că într-o zi o să locuiesc aici, dar nu acum. O sărută uşor pe frunte. Mi-ar plăcea tare mult să împart camerele astea cu tine.

Ea clipi.

— Eşti aşa de insistent!

— Da. Majoritatea oamenilor găsesc că sunt enervant.

O sărută mai apăsat pe buze. Ea răspunse luându-l de gât.

— Când mă enervezi, uit cât de tare mă doare glezna, şopti ea.

— Mă bucur că-ţi sunt de folos. O sărută din nou, sigur că nu avea să se plictisească niciodată de buzele ei de vreme ce sărutul lor era atât de intim şi plin de dorinţă. Dar trebuia să se depărteze. Discuţia noastră despre cine ocupă camera asta va trebui să aştepte altă zi de vreme ce doamna Donovan va fi aici în curând. Deocamdată, cred că salonul va fi un bun atelier pentru tine până când Sea Cottage va fi bună de locuit. Scutură pledul ce era împăturit la picioarele patului şi îl întinse peste ea. Spune-mi ce vrei să cumpăr din Clanwick mâine şi unde le pot găsi.

— Librăria Olson pe High Street. Greta Olson se ocupă de aprovizionarea cu materiale pentru pictură. Ai o bucată de hârtie ca să pot face o listă cu ce aş vrea? În biroul stăpânului ar trebui să fie hârtie de scris.

— E o idee bună să-mi dai o listă.

Ramsay trecu pe sub arcada deschisă ce dădea în camera alăturată ce putea fi şi salon, şi birou. Biroul masiv al bunicului era o moştenire de familie. Trebuia să-l studieze când avea timp.

Deschise sertarul de sus şi găsi carnetul bunicului. Putea fi interesant, pentru că Duncan avea mereu idei şi nota ce trebuia făcut.

Frunzări ultimele notiţe. Scrisul bunicului devenise tremurat în ultima vreme, dar cuvintele erau clare: „De vorbit cu Roald ca să prelungească intervalul de restituire”.

Ramsay se uită la fraza simplă, ştiind că orice ar fi fost nu era de bine. Trebuia să discute cu

Roald cât de curând posibil ca să afle despre ce datorie era vorba şi când trebuia plătită.

— Ai găsit hârtie? strigă Signy. De obicei, ţinea hârtie pentru notiţe în sertarul din stânga sus.

El alungă gândurile legate de datorii şi se uită în sertarul din stânga. Bucata de hârtie de deasupra trebuia să fie bună.

— Spune!

— O să încep cu ceea ce ar trebui să existe în magazin şi apoi o să adaug alte materiale pe care ar trebui să le aibă dacă am noroc.

Signy începu să înşire articole după descriere şi fabricant pentru că hârtiile de desen nu erau toate la fel. În acest timp, doamna Donovan sosise cu ceai de salcie, prăjituri cu miere şi ceea ce se dovedi a fi trusa ei medicală. Când o deschise, le explică:

— De obicei, eu mă îngrijesc de oamenii din gospodărie, iar Donovan are grijă de cai. Dar se pricepe şi la aranjarea oaselor, de aceea i-a examinat glezna, zise şi turnă ceai de salcie pentru Signy.

Ramsay încuviinţă din cap.

— O să mănânc şi eu ceva, apoi plec cu oamenii. Mulţumesc pentru tot ce ai făcut!

Coborî în bucătărie, unde un sendviş cu şuncă şi un ceai fierbinte îl revigorară în vreme ce examina rapoartele despre furtună ce veniseră din diferite părţi ale insulei. Mainland avusese noroc. Până acum părea că nu existau victime, în afară de câteva oi care se înecaseră. Se părea că Signy şi casa ei fuseseră lovite cel mai grav.

Când termină de mâncat, echipa era gata. Donovan însuşi veni cu cotiga, iar un tânăr grăjdar aduse cârpe, mături, găleţi şi o prelată mare. Mai veniră două servitoare şi plecară spre Sea Cottage.

Toţi oamenii o iubeau pe Signy şi se puseră pe treabă cu energie după ce-şi manifestară mâhnirea. Servitoarele intrară în bucătărie şi descoperiră că ţeava şi robinetul de deasupra bufetului încă erau funcţionale, aşa că putură să spele toată vesela şi ustensilele înainte de a le ambala cu grijă în coşuri.

Ramsay şi Donovan adunară restul hainelor ude ale lui Signy din dormitor şi modestele ei bunuri personale. Erau câteva cărţi ce nu se puteau recupera, dar Ramsay le luă oricum.

Apoi el şi Donovan se alăturară grăjdarului, care curăţa camera din faţă şi celelalte podele. Mobila ruptă era adunată afară. Unele piese puteau fi reparate. Din fericire, războiul de ţesut era intact.

Într-un colţ al camerei din faţă, una din servitoare găsi o pânză de canava udă, dar altfel intactă, pe care era o pictură cu Gisela, Signy şi mama lor. Ea i-o duse lui Ramsay.

— Cred că domnişoara Signy o să vrea asta.

— Ai dreptate. Ramsay luă pictura şi o puse cu grijă într-un buzunar al hainei. O să-i spun că tu ai găsit-o.

Era de bun augur pentru viitorul lui Signy, se gândi el.

Ramsay şi Donovan stabiliră ce reparaţii erau necesare. Apoi întinseră la timp prelata peste

fereastra spartă şi zonele deschise din camera din faţă pentru că, atunci când plecară, începu să burniţeze.

În vreme ce grupul era pe drumul de întoarcere, Ramsay spuse:

— Multe mulţumiri tuturor! Sunt sigur că Signy va fi foarte recunoscătoare.

Servitoarea mai mică zise:

— Mă bucur aşa de tare să ajut, domnule! Domnişoara Signy a făcut multe pentru mine şi pentru familia mea.

Aşa cum Ramsay îi spusese lui Signy, ea ar fi trebuit să fie noua stăpână. Spera că era pe drumul cel bun şi o putea convinge că ar fi fost o splendidă Lady Thorsay. Era un titlu grandios pentru o zeiţă nordică.

capitolul 21

Signy se trezi după ce dormi toată noaptea, simţindu-se mult mai bine. Îşi mişcă cu grijă piciorul drept pe sub pătură. Glezna o durea, dar nu era la fel de rău ca ieri. Noul bandaj şi alifia de cai a lui Donovan făcuseră o mică minune. Nu că ar fi riscat să iasă în acea zi din nou. Era nerăbdătoare, dar nu proastă.

Un bot umed o împinse în urechea dreaptă. Signy deschise ochii.

— Fiona! Ce fată bună eşti!

Signy îşi dădu cu grijă picioarele jos din pat. Îşi amintea vag de doamna Donovan, care-i spusese cu o seară în urmă că avea să-i spele şi să-i cureţe

hainele şi apoi să-i aducă ceva de îmbrăcat. Menajera îşi făcuse treaba.

Pe un scaun din apropiere erau haine împăturite pe care Signy le recunoştea. Şi deasupra hainelor ei era Odin cel chior, care se uita ameninţător la ea şi la Fiona.

Signy râse.

— Odin, vechiul meu prieten. Vino lângă noi în pat!

După ce se mai uită o dată la Fiona, Odin se aruncă de pe scaun, dând jos hainele înainte de a ateriza în dreapta ei şi apoi întinse capul pentru a fi mângâiat. Signy îi făcu pe plac, mângâind pisica cu mâna dreaptă şi scărpinând câinele cu stânga.

— Voi doi trebuie să învăţaţi să vă împăcaţi unul cu altul, spuse ea mângâietor. Nu sunteţi vikingi luptându-se cu englezii. Amândoi sunteţi insulari cumsecade şi ar trebui să fiţi prieteni. N-o să vă cer să vă daţi labele, dar ar trebui să vă cunoaşteţi mai bine. Să vă acceptaţi reciproc diferenţele. Să vă mirosiţi reciproc fundurile.

Auzi un râset cald de bărbat, iar când ridică privirea, văzu că Ramsay intrase în cameră purtând un coş cu un mic dejun ce mirosea apetisant.

— Binecuvântaţi sunt pacificatorii? comentă el. Antagonismul dintre pisici şi câini e foarte vechi, deşi unii indivizi din rasele aflate în conflict învaţă să negocieze un armistiţiu.

— Sper ca aceştia doi să reuşească.

Nu îşi dorea să-l seducă pe Ramsay acum. De fapt, ar fi fost mai corect să spună că nu avea nicio

intenţie s-o facă. Dar ar fi vrut să nu poarte o cămaşă de noapte lungă şi fără formă, care probabil era împrumutată de la un bărbat. Spera că doamna Donovan era cea care i-o pusese pe ea.

— Arăţi de parcă te simţi mult mai bine azi, comentă Ramsay. Am adus micul dejun pentru două persoane. Ce-ai zice dacă aş lua-o pe Fiona la o mică plimbare în timp ce tu te speli şi te îmbraci? Doar dacă nu ai nevoie de ajutor.

El îi aruncă o privire pofticioasă exagerată. Bastonul lui Signy stătea rezemat de capul patului, aşa că ea îl luă şi cu grijă se ridică în picioare.

— Fiona, du-te cu domnul ăsta depravat şi întoarce-te să mă aperi de el mai târziu!

Ramsay rânji şi puse coşul pe masa de lângă fereastra cu cea mai frumoasă vedere.

— Hai cu mine, Fiona! Sunt sigur că ţi-ar plăcea o gură de aer proaspăt.

Pocni din degete şi Fiona îl urmă veselă afară. Credincios naturii sale de felină, Odin părăsi patul şi sări pe masă pentru a mirosi mai îndeaproape mâncarea. Din fericire, coşul avea capac.

Apartamentul stăpânului domeniului avea o mică baie, un bun motiv ca Signy să accepte oferta lui Ramsay să stea deocamdată în camerele acelea. Se spălă cu apă călduţă din urciorul adus în baie de către o servitoare. Toată lumea avea grijă de ea. Signy nu era obişnuită să fie răsfăţată, dar putea începe să-i placă.

Luă hainele pe care Odin le aruncase pe jos şi se îmbrăcă. Pentru că în acea zi nu avea să meargă călare şi nici la plimbare, îşi puse o rochie

de dimineaţă simplă, bleumarin. Apoi se aşează pe unul din cele două fotolii de lângă fereastră şi îşi turnă o ceaşcă de ceai fierbinte din ceainicul care era în coşul cu mâncare. Divin!

Se auzi un ciocănit în uşă urmat de Ramsay şi de Fiona. Perfectă sincronizarea.

— Veşti bune. Am verificat biroul de jos şi am găsit caietele de schiţe pe care le-ai folosit în călătoria noastră prin Mainland. Ăsta e în mare parte gol.

Signy dădu să se ridice să ia caietul, apoi îşi aminti de gleznă şi spuse:

— Minunat! Pune-l pe birou, te rog! Mai târziu o să văd cât de bine îmi aduc aminte ce am văzut la Fiona Brae.

— Bănuiesc că ai o memorie vizuală foarte bună, spuse el punând jos caietul, apoi i se alătură la masă.

Ea îi turnă ceai.

— Da, deşi va trebui să stau acolo şi să studiez pietrele pentru a face desene mai detaliate.

— Am mai primit rapoarte despre pagubele provocate de furtună prin insule. Sunt multe culturi afectate, dar nu sunt serioase. Sorbi cu sete din ceai. O să plec la Clanwick după micul dejun. Mai vrei ceva?

— Nu, doar articolele de pictură. Sper că Greta e bine aprovizionată acum. Ce are depinde foarte mult de ceea ce se cumpără.

Signy îi dădu o bucată de bacon lui Odin, care o privea cu ochii lui sfredelitori.

Aveau două omlete cu brânză şi mirodenii şi turte calde de orz. Signy descoperi că era lihnită şi îşi dădu seama că nu mâncase de la micul dejun de ieri. Se uită la Ramsay, care părea a savura mâncarea de la micul dejun la fel de mult ca ea.

Se gândi la Gisela. Dacă sora ei n-ar fi murit, ea ar fi fost cea care ar fi împărţit masa cu Ramsay. Dar cu cât se afla mai mult în prezenţa lui, cu atât mai natural părea. Gisela era trecutul mult iubit. Ea avusese mereu o inimă caldă şi generoasă, iar Signy era sigură că, oriunde ar fi fost sora ei, nu le-ar fi purtat pică pentru această atracţie crescândă.

Dacă ar fi avut o fiică, i-ar fi pus numele Gisela. Era un gând mult prea depărtat pentru a fi confortabil, aşa că se sili să întindă unt pe turtă. În ce îl privea pe Ramsay, nu avea să grăbească lucrurile, bucurându-se de asta în fiecare zi.

Era o dimineaţă frumoasă pentru drumul călare spre Clanwick, iar Thor părea să se bucure la fel de mult ca Ramsay. Era un cal blajin. Odată ce Ramsay ajunse în oraş, îl lăsă pe Thor la grajdul pe care familia îl folosea de obicei şi apoi se îndreptă spre librăria Olson.

Fu întâmpinat cu plăcere de către proprietar, Gunnar Olson, care îşi aminti câte cărţi cumpăra Ramsay în copilărie. Ramsay deschise un nou cont şi ceru să vorbească cu Greta, fiica lui Gunnar, care se ocupa de rechizite şi de articole pentru pictură. O blondă sprintenă şi plăcută, Greta spuse cu regret că nu avea prea multe în afară de hârtie

de desen, creioane, tocuri şi cerneală. Articolele specializate erau disponibile doar la comandă. Materialele suplimentare erau aşteptate la următoarea livrare, dar nu era sigură când aveau să sosească.

Ramsay cumpără tot ce găsi şi lăsă materialele la grajd. Acum venise vremea pentru cea mai dificilă parte a zilei: vărul Roald. Trecuse pe la biroul vărului său când sosise în oraş şi stabilise o întâlnire pentru amiază.

Roald îl lăsă să aştepte doar câteva minute şi îi făcu o primire expansivă când fu invitat în biroul elegant. Roald era bogat şi voia ca lumea să ştie, dar era greu să impresioneze un bărbat care îşi petrecuse ani întregi în preajma palatelor din Constantinopol.

— Kai, băiete, ce mă bucur să te văd! Roald îi întinse mâna. Cum te acomodezi în noua ta poziţie?

— E în permanenţă interesant, spuse Ramsay strângând mâna vărului său, apoi se aşează pe scaunul ce-i fu arătat. Vizita la exploatarea ta de alge a fost surprinzător de incitantă.

Roald se strâmbă.

— Am auzit că ai salvat-o pe una dintre fetele mele. Drummond mi-a spus despre măsurile de siguranţă pe care le-ai sugerat, iar bărcile şi colacii de salvare sunt deja acolo. Nu vreau nici un alt accident tragic în viitor.

— Mă bucur să aud asta, spuse Ramsay, alungând gândul cinic pe care Signy îl exprimase la vremea aceea.

Echipamentul de salvare era ieftin şi consolida reputaţia lui Roald. Măsura ar fi putut fi pusă în aplicare cu ani în urmă dacă lui Roald i-ar fi păsat de muncitorii lui. Dar observaţia noului stăpân îl făcuse să acţioneze.

După câteva minute de amabilităţi, Ramsay spuse:

— Sunt aici pentru o problemă de afaceri. Am parcurs hârtiile bunicului ca să aflu ce obligaţii am moştenit. Credeam că am găsit tot ce e semnificativ, dar ieri am descoperit registrul la zi al bunicului. Una dintre ultimele notiţe era să vorbească cu tine despre prelungirea intervalului de restituire. I-ai împrumutat bani?

— Da, când insulele sufereau de pe urma efectelor bolii şi ale furtunii distrugătoare, spuse Roald. Mulţi oameni sufereau, iar bătrânul a vrut să-i ajute, dar n-avea prea multe resurse financiare. Nicio bancă nu era dispusă să acorde un împrumut substanţial când era neclar dacă banii puteau fi rambursaţi în timp util.

Această informaţie coincidea cu ce-i spusese Fergus Maclean, avocatul bunicului său. Având nevoie de bani, Duncan se împrumutase de la Roald şi ţinuse secret chiar şi faţă de avocatul lui.

— N-am găsit nicio înregistrare a unei astfel de tranzacţii, aşa că m-am gândit să te întreb direct dacă ai copii ale documentelor de împrumut. Vreau să ştiu cât s-a împrumutat şi când trebuie rambursat împrumutul.

Roald se lăsă pe spate în scaunul de birou şi se încruntă.

— N-ai putut găsi documentele? Bătrânul era întotdeauna foarte atent cu înregistrările lui, dar în ultimii ani intrase în declin. Probabil a rătăcit sau a distrus din greşeală documentele de împrumut.

— Indiferent care ar fi motivele, nu am găsit niciun act care să descrie împrumutul, spuse Ramsay. Ale tale sunt la îndemână?

— Da, numai o clipă! Roald deschise un sertar de jos şi scoase repede un dosar. Uite-le!

Ramsay deschise dosarul şi găsi deasupra documentul de împrumut. Îl privi şi simţi un gol în stomac.

— Văd că e datat cu aproape doi ani în urmă.

— Da, atunci oamenii erau în cea mai mare suferinţă.

Totul se găsea acolo, inclusiv semnătura bunicului său, iar documentul explica de ce se găseau aproape 5 000 de lire în contul lui de la Banca Scoţiei. Împrumutul iniţial fusese de 25 000 de lire. Duncan folosise cu grijă banii pentru că nevoile oamenilor lui erau permanente. Dar se cheltuiseră peste 20000 de lire, iar Ramsay avea nevoie să scoată restul de 5 000 pentru cheltuielile domeniului.

Simţind că i se făcea rău, Ramsay închise dosarul.

— Mă surprinde că ai acordat un împrumut ce putea să nu fie rambursat.

Roald se strâmbă.

— Sunt om de afaceri, dar n-am vrut să văd oamenii murind de foame pe străzi. În afară de asta, împrumutul a fost garantat cu Skellig House

şi domeniul, iar proprietatea are întotdeauna valoare.

Ramsay se uită în ochii reci şi amuzaţi ai vărului său şi îşi dădu seama că bărbatul mai în vârstă ar fi vrut ca el să nu-i poată înapoia împrumutul, aşa încât domeniul să-i cadă în braţe. Casa, pământurile, caii.

Mai presus de tot, poziţia. Poate că Roald nu ţinea să fie stăpân, dar voia să fie cel mai important om din Thorsay, nu doar cel mai bogat.

— 25 000 de lire reprezintă o sumă considerabilă. Când e data scadentă? Ramsay întoarse pagina şi îngheţă. 21 septembrie anul acesta. În aceeaşi zi cu festivalul focului din Thorsay.

— Era o dată lesne de ţinut minte. Roald îl privea cu sclipire de prădător în ochi. O să fie o problemă pentru tine?

— Va fi dificil. Bunicul s-a gândit că există o şansă să poţi prelungi termenul. Există o posibilitate?

Roald se lăsă pe spate în scaun, încruntându-se. Ramsay simţi că omul se gândea cu seriozitate la întrebare. Spre surprinderea lui, Roald spuse:

— În situaţia ta, de vreme ce ai devenit de curând stăpân, nu pare corect să ai de-a face cu asta aşa de devreme. Prea bine, o să prelungesc termenul cu douăsprezece luni pentru septembrie anul viitor.

Ramsay simţi o uşurare.

— Multe mulţumiri! Trebuie întocmite alte documente?

— Nu-i nevoie. Roald se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Un acord informal nescris, iar împrumutul devine scadent la anul. Zâmbi. Fireşte, o să fie o dobândă mai mare.

— Bineînţeles. Ramsay se ridică şi strânse mâna celuilalt bărbat. Asta îmi va da timp să găsesc bani pentru tine. Acum o să plec. Am multe de făcut.

Înainte să plece, fiica lui Roald, Annabel, intră în birou.

— Kai, cât mă bucur să te văd! Îi întinse mâna. Sclipind în mătase şi bosumflându-se drăgălaş, arăta mai mult ca o fată din Londra decât din Thorsay. Speram să te vedem mai des acum, când te-ai întors.

El zâmbi şi îi luă mâna.

— Fiind nou în poziţia asta, sunt foarte ocupat. Dar ca întotdeauna e o plăcere să te văd. Bună ziua.

Ramsay ieşi din biroul lui Roald, sperând că primise o amânare onestă. Necazul era că nu ştia sigur dacă putea să aibă încredere în Roald.

capitolul 22

Odată ce ieşi, Ramsay rămase nemişcat o clipă, întrebându-se care naiba ar fi fost pasul următor. Era greu de imaginat să piardă pământul şi casa care de drept erau ale sale prin naştere, dar partea lui raţională recunoştea că era o variantă posibilă.

Pentru că tot era în Clanwick, avea să înceapă prin a vorbi cu Fergus Maclean ca să-i spună despre împrumutul dezastruos. Poate că avocatul avea nişte sugestii utile, deşi Ramsay nu era optimist în privinţa asta. Dar Fergus putea încheia cât de curând posibil transferul de proprietate pentru Sea Cottage către Signy aşa încât dreptul ei de proprietate să fie asigurat indiferent ce se întâmpla cu Skellig House şi cu domeniul.

Tocmai intenţiona să se îndrepte spre casa avocatului, când o voce familiară îl strigă:

— Bună ziua, Kai! Ce face moştenitorul în această dimineaţă însorită?

Ramsay se întoarse şi îl văzu pe Broc Mackenzie. Asta îi ridică moralul.

— Broc, ce mă bucur să te văd! Încă n-am apucat să stăm de vorbă cu o sticlă de whisky Callan în faţă. Dacă ai ceva timp, asta ar fi o ocazie bună să începem.

Broc rânji.

— E cam devreme pentru whisky, aşa că ce-ai zice să mergem în port şi să luăm nişte fripturi de berbec cu garnitură de cartofi şi napi de la Gordon’s? Apoi putem sta să ne uităm la port în vreme ce mâncăm şi stăm la poveşti.

— E cea mai bună idee pe care am auzit-o azi, spuse Ramsay. Atât timp cât nu uităm berile ca să alunece mâncarea pe gât.

— Berea e de la sine înţeles.

Îşi potriviră paşii şi, mergând pe strada principală, se îndreptară spre port. Cu o voce mai serioasă, Broc spuse:

— Când veneam călare azi-dimineaţă, am văzut că Sea Cottage a fost avariată în timpul furtunii. Signy e bine?

Ramsay îşi stăpâni un fior gândindu-se la acea noapte.

— A ieşit la timp mulţumită câinelui ei, Fiona, care a venit după mine pentru ajutor. Acum stă la Skellig House până când se va reface casa.

Broc se uită pieziş la el.

— Sigur poate fi refăcută de vreme ce locul ăla e aşa de nesigur?

— Există un oarecare risc, recunoscu Ramsay, dar casa a fost inundată şi în trecut, deşi nu chiar aşa de rău. Bunicul i-a dat casa lui Signy drept recompensă pentru tot ce a făcut pentru el şi pentru Thorsay de-a lungul anilor. Ea iubeşte locul acela, aşa că trebuie să fie reparat pentru ea.

Ramsay se întrebă dintr-odată dacă bătrânul îi dăduse casa pentru că nu-şi permitea să-i lase bani.

Broc încuviinţă din cap înţelegător.

— În cazul ăsta, reconstrucţia are sens.

— Şi eu m-am gândit la fel. Ramsay îşi dădu seama că, în ciuda anilor care trecuseră, legătura de odinioară dintre ei renăscuse. Acesta era exact genul de prieten de care avea nevoie în acea zi. Ştii dacă Peter Swenson e încă în putere şi mai are afacerea de construcţii?

— Da, iar acum are doi băieţi voinici să-l ajute. Cu două săptămâni în urmă, au fost la o fermă să facă nişte îmbunătăţiri la unul dintre şoproanele în

care locuiesc oamenii acum. Au terminat repede ce era de făcut.

— Mai locuieşte în casa aceea din zona de vest din Clanwick?

— Da, el şi băieţii lui o extind când nu lucrează în altă parte. Broc se uită la el. Apropo, a mai tras cineva în tine?

Ramsay aproape că uitase incidentul.

— S-a întâmplat doar o dată, aşa că probabil a fost un vânător neatent.

Spera să fie aşa, pentru că avea destule alte probleme şi fără să încerce cineva să-l omoare.

Gordon’s era o bodegă în port care servea în egală măsură locuitorii şi marinarii. Când intrară Ramsay şi Broc, bătrâna doamnă Gordon îşi ridică privirea şi apoi spuse:

— Fripturi de berbec, garnitură de cartofi şi napi şi două sticle de bere?

Bărbaţii râseră.

— Ai o memorie foarte bună, doamnă Gordon, spuse Ramsay. Câţi ani au trecut de când eu şi Broc am fost aici?

Bătrâna se gândi.

— Cincisprezece ani. Era timpul să veniţi amândoi acasă!

Se duse în bucătărie şi strigă comenzile la alt membru al familiei Gordon care gătea. Le trebuiră doar câteva minute pentru a veni la clienţi cu un coş cu mâncare şi băutură.

Când Ramsay vru să-şi scoată portofelul să plătească, doamna Gordon spuse morocănoasă:

— E gratis de data asta.

— Mulţumesc, spuse Broc, arătând la fel de mirat ca Ramsay. E un gest foarte frumos.

— Mă bucur să vă văd pe amândoi, ştrengarilor, acasă şi sănătoşi, spuse ea şi mai morocănoasă. Acum ştergeţi-o! Să nu uitaţi să aduceţi înapoi coşul şi sticlele!

Acceptând supuşi, Ramsay şi Broc ieşiră şi într-un acord tacit ocoliră portul pe partea stângă. De-a lungul ţărmului erau nişte bănci – una anume fusese banca lor în timpul şcolii, când amândoi urmaseră liceul în Clanwick.

Când se aşezară, Broc cercetă coşul.

— Se pare că avem porţii duble.

— Pentru că am crescut?

Ramsay scoase o friptură de berbec proaspăt prăjită, care mirosea îmbietor. Gordon’s făcea şi cel mai bun piure din Clanwick. Mâncarea era varianta din Thorsay a ceea ce scoţienii de mai la sud numeau napi şi cartofi. Napii şi cartofii erau zdrobiţi cu ceapă, unt şi puţină sare şi piper, apoi serviţi fierbinţi. Delicioşi şi cu gustul de acasă.

Câtă vreme mâncară, se aşternu o linişte relaxată. După ce Broc termină de mâncat, spuse:

— Cu siguranţă asta mă duce înapoi în timp.

— Amândoi am călătorit pe drumuri lungi şi întortocheate de când am fost la şcoală, spuse Ramsay.

Studie profilul prietenului său. Broc avea frumoasele trăsături celtice ale multor insulari, cu păr negru şi ochi intens albaştri. Încă era Broc, cel cu care fusese prieten din copilărie, dar acum trăsăturile îi erau mai aspre şi mult mai precaute.

— Îţi pare bine sau îţi pare rău că ai intrat în armată? Părinţii tăi nu erau prea încântaţi că pleci, dar nu te reţinea nimic.

Broc nu evită întrebarea.

— În mare parte, sunt bucuros. Am avut parte de entuziasm, noroi, pericol şi prietenii strânse şi până la urmă l-am învins pe Napoleon. E un miracol că am supravieţuit doar cu câte o cicatrice ici şi colo. Instinctiv, îşi atinse una de pe obraz. Dar după Waterloo nu mai avea sens să rămân. Acum e momentul să aflu ce vreau să fac cu restul vieţii mele.

Ramsay întrebă:

— Cum te-ai acomodat din nou în Thorsay?

— Întotdeauna ai fost prea curios, spuse Broc sec. Dar, dacă tot ai întrebat, sunt sentimente amestecate. E grozav să-mi văd familia şi să trăiesc din nou lângă mare. Obişnuiam să visez Marea Nordului când mă prăjeam pe câmpiile din inima Spaniei.

Ramsay se uită spre port, unde o navă comercială prindea fluxul ca să iasă în larg.

— Ştiu ce vrei să zici. Am călătorit cam peste tot, dar întotdeauna sunt cel mai fericit lângă apă.

— Voiai să studiezi perioada antică şi locurile străvechi şi ai putut face asta timp de mulţi ani. Broc aruncă o bucată de friptură. Un pescăruş o înşfăcă înainte de a atinge apa. Ţi-ai făcut plinul de călătorii sau te simţi atras din nou acolo?

— Acum cine e curiosul? Ramsay se şterse de grăsimea de pe degete. Am venit înapoi cu o oarecare reţinere, dar întotdeauna am ştiut că

trebuie să mă întorc. Acum învăţ să apreciez numeroasele ruine din Thorsay. Ar trebui să-mi menţină interesul treaz pentru tot restul vieţii.

Se gândi să menţioneze şi Fiona Brae, dar avea să o facă mai târziu.

— Cum e să fii din nou fermier?

Broc făcu o grimasă.

— Aici e altă poveste.

Ceva din glasul prietenului său îl făcu pe Ramsay să spună:

— Dacă vrei să vorbeşti, încă sunt un ascultător destul de bun.

Broc oftă.

— Întotdeauna ai fost, şi am multe la care să mă gândesc. Niciodată n-am avut o pasiune pentru agricultură, poate cu excepţia creşterii cailor, dar odată ce tata a murit, să mă întorc la Thorfield a fost ceea ce a trebuit să fac. M-am bucurat să-mi ajut familia, în special pe mama, pentru că a avut atâtea pe umerii ei după moartea tatei.

Când Broc se opri, Ramsay spuse:

— Simt că vine un *dar.*

Broc mai aruncă nişte mâncare spre apă. De data asta, doi pescăruşi se năpustiră şi se luptară pentru firimituri în vreme ce al treilea zbură cu prada.

— Ai dreptate, ca întotdeauna. Când ai mâncat cu noi, îţi aminteşti că mama a spus că Thorfield a adăpostit oameni care şi-au pierdut casele din cauza molimei şi a furtunii?

Ramsay încuviinţă din cap.

— Mama ta este foarte generoasă. Thorfield are destule şoproane şi clădiri anexe pentru a oferi adăpost unui mare număr de oameni.

— Da, şi a funcţionat bine. Oamenii se ajută reciproc, iar unii muncesc la fermă. Odată ce condiţiile s-au îmbunătăţit, unii au putut să plece.

— Dar? făcu Ramsay.

— Ţi-l aminteşti pe Daniel Brown? Avea o fermă spre partea de nord din Mainland.

Ramsay se gândi.

— Da. Un tip cumsecade, din câte îmi amintesc.

Broc încuviinţă din cap.

— Şi-a pierdut soţia şi fiul din cauza molimei şi până la urmă a pierdut şi ferma. El şi cele două fetiţe ale lui au ajuns la Thorfield. A fost de mare ajutor. Şi când el şi mama lucrau împreună…

Broc se opri.

— Se gândesc să se căsătorească? întrebă încet Ramsay. Când Broc încuviinţă, Ramsay continuă: Nu eşti de acord ca mama ta să se recăsătorească?

Broc mai aruncă o bucată de carne.

— Nu chiar. Daniel e un om bun şi cinstit. El şi mama râd împreună. Îmi place s-o aud râzând din nou. Dar e greu să-l văd în locul tatălui meu. Simt că nu mai e nevoie de mine.

Ramsay zise ironic:

— E greu să faci un sacrificiu şi apoi să afli că nu mai e necesar.

Broc râse.

— Exact aşa e! N-am vrut să devin fermier, dar a fost datoria mea, iar eu întotdeauna mi-am făcut datoria. Însă nu e foarte satisfăcător să fac o muncă pe care nu vreau s-o fac atunci când mai e cineva prin preajmă căruia îi place agricultura.

În mintea lui Ramsay apăru o idee.

— Ai vrea să pleci la Londra într-o misiune pentru mine?

— Da, spuse Broc imediat.

Amuzat, Ramsay întrebă:

— Fără ca măcar să ştii despre ce e vorba?

— Sigur e mai interesant decât să mulg vaci şi să am grijă de oi. Ce vrei să fac?

— Câteva lucruri. În primul rând, vreau să-l vizitezi pe căpitanul Gabriel Hawkins Vance, fost marinar pe vremuri şi acum moştenitorul unei baronii. Odată, i-am făcut o favoare şi sper că ştie sau îmi poate găsi o bancă de la care să împrumut o mare sumă de bani garantând doar cu cuvântul meu.

Broc scoase un fluierat încet.

— Ai vrea să explici mai mult?

Ramsay simţi că voia să vorbească despre situaţia lui la fel de mult cum Broc voise să vorbească despre a lui. Îi povesti pe scurt despre împrumutul bunicului său şi despre motivul pentru care îl făcuse, sfârşind cu discuţia avută mai devreme cu Roald.

— A fost amabil din partea lui să prelungească termenul cu un an, dar nu ştiu câtă încredere să am în el că îşi ţine cuvântul. Ce crezi?

Broc cugetă înainte de a răspunde.

— Acordurile informale nescrise între domni sunt în regulă, dar nu sunt sigur cât de domn e el. Dacă găseşte un motiv bun să solicite împrumutul mai devreme de un an, probabil o va face.

— Exact aşa simt şi eu, zise Ramsay, bucuros că i se confirmau îndoielile. Mai degrabă aş vrea să împrumut de la o bancă tradiţională cu un termen mai lung de rambursare. Sunt sigur că pot strânge banii până la urmă, dar nu în următoarele câteva săptămâni.

— Crezi că omul ăsta, Vance, poate găsi o bancă dispusă să-ţi acorde împrumutul? spuse Broc cu îndoială în glas.

— Ar putea. Are multe legături.

— Ai nişte prieteni care să-şi permită să-ţi dea banii ăştia ca împrumut personal?

— Posibil. Ramsay se încruntă. Dar n-aş vrea să fac asta unui prieten. Deşi, dacă o să fiu destul de disperat, aş putea încerca.

Broc încuviinţă din cap.

— Ai spus că ar fi câteva lucruri pe care ai vrea să le fac pentru tine în Londra. Care sunt celelalte?

Ramsay rânji.

— Ce părere ai despre picturi şi desene?

capitolul 23

— Picturi şi desene, repetă amuzat Broc. Mă gândesc la picturi ca la ceva ce atârni pe pereţi şi apoi uiţi de asta. Dacă ai nevoie de un expert, nu sunt eu acela.

— Din fericire, ignoranţa ta nu contează, îl asigură Ramsay. Richard Maxwell are în Londra o galerie specializată în picturi de calitate. Suntem prieteni încă de la facultate. Aş vrea să iei câteva lucrări de-ale lui Signy să vezi dacă le-ar expune în galeria lui. Cred că sunt destul de bune.

Broc se arătă interesat.

— Nu a făcut ea acuarelele cu insula ce sunt agăţate în holul de la Skellig House? Le-am văzut când am venit după moartea bunicului tău. Erau frumoase. Evocă foarte bine Thorsay. Categoric are talent, deşi nu ştiu dacă munca ei va fi pe gustul londonezilor. Vrei să-i duc câteva picturi de-ale ei lui Maxwell ca să le vândă?

— Nu, trimit picturile fără ştirea lui Signy. Vreau să aflu dacă Richard e dispus să le vândă. Dacă da, o să-i spun şi ei de această ocazie. Cred că i-ar plăcea să ştie că munca ei e preţuită. Dacă el nu e interesat, nu trebuie ca ea să ştie.

— Foarte bine. Aş putea să mă descurc cu atâta artă, spuse Broc. Mai ai alte comisioane pentru mine cât sunt în Londra?

— Da, deşi s-ar putea să fie imposibil, îl avertiză Ramsay. Signy vrea neapărat să studieze cu un pictor care s-o înveţe mai multe despre pictură. Poate că va trece ceva timp până când să poată pleca în Londra ca să facă asta, aşa că m-am gândit să aduc aici un pictor pentru câteva luni de instruire.

Broc se uită fix la el.

— Vreun pictor anume sau ar trebui să public un anunţ ca să găsesc un pictor flămând, destul de disperat pentru a veni la capătul lumii?

Ramsay râmji.

— E o idee interesantă, dar e o pictoriţă anume, Sophie Macleod, ale cărei lucrări le apreciază mult Signy. Am văzut picturi ale domnişoarei Macleod la galeria lui Richard şi ştie foarte bine să surprindă vremea dramatică şi spiritul locurilor sălbatice şi pustii. O să plătesc ca s-o am ca oaspete la Skellig House dacă e dispusă să predea. Mă gândeam că ar ajuta dacă i-ai arăta nişte picturi de-ale lui Signy. Dacă e de acord să vină, o poţi însoţi înapoi în Thorsay.

— Dacă domnişoarei Macleod îi place vremea sălbatică, ar putea profita de ocazie să vină în Thorsay. Broc se uită lung la Ramsay. Asta e mai mult decât o răsplată pentru Signy având în vedere tot ce a făcut pentru bunicul tău. Eşti îndrăgostit de ea?

Ramsay fu cuprins de o dorinţă subită de a evita acest răspuns. În schimb, inspiră adânc şi răspunse:

— Cred că da.

— Ea îţi împărtăşeşte sentimentele?

Ramsay făcu o grimasă.

— E destul de precaută, dar fac progrese.

Broc zâmbi strâmb.

— E vremea să renunţ la visurile mele de a-i face curte de vreme ce sunt tot mai sigur în ce priveşte viitorul meu.

Ramsay se încordă.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Nu, dar întotdeauna am ţinut la ea, încă de când ne jucam împreună în copilărie. Îţi aminteşti de felul în care ea şi Kendra se duelau când tu le dădeai lecţii de scrimă? Ele două erau ca două diavoliţe neînfricate. Tăcu. Nu m-am mai gândit la Kendra de ani întregi. Ştii pe unde e şi ce face acum?

— Trăieşte în Anglia şi are doi copii. Înainte de a doua căsătorie, locuia la Thorsay House. Ramsay rânji. Şi încă face scrimă. Am văzut-o pentru scurt timp când am trecut prin Londra data trecută.

— Poate că o s-o vizitez când sunt în oraş. E verişoara mea, aşa cum este a ta.

— Thorsay nu e foarte mare. Noi cu siguranţă suntem rude cu jumătate din populaţia de pe insule. Ramsay se încruntă. Te gândeai serios să-i faci curte lui Signy?

Broc ridică din umeri.

— Când eram pe drumul de întoarcere acasă, mă întrebam dacă e măritată. Dacă nu, voiam să reînnod prietenia cu ea să văd ce s-ar întâmpla, dar au trecut atâţia ani încât am fi fost aproape nişte străini. E tot o fată grozavă. Frumoasă, inteligentă, admirabilă.

— Total adevărat. Şi, nu uita, independentă! Va lua propriile decizii, iar căsătoria poate să nu facă parte dintre ele.

Simţind că spusese prea multe, Ramsay începu să pună sticlele în coş. Găsi puţin piure pe care îl aruncă spre apă. Imediat apărură câţiva pescăruşi.

— E vremea să plecăm, înainte să fim asaltaţi de pescăruşi din toate părţile. Broc se ridică. Când vrei să plec? Şi te gândeşti la vreun mijloc de transport special? Până la Londra e drum lung.

— Peste două sau trei zile, dacă poţi pleca aşa de curând. Am câteva vase mici, aşa că o să găsesc unul disponibil care să te poată duce tot drumul până la Londra şi apoi să te aştepte să te întorci. Bineînţeles că poţi sta la Thorsay House.

Ramsay îşi dădu seama că, dacă bunicul lui ipotecase toate proprietăţile în favoarea lui Roald, probabil asta includea şi Thorsay House. Mereu fusese un loc unde să poată sta insularii, dar poate că Roald voia să transforme casa într-o reşedinţă particulară pentru el şi familia lui.

Alungând acest gând, Ramsay se ridică şi luă coşul.

— Am o listă lungă cu lucruri de făcut în după-masa asta. Îi întinse mâna. Mă bucur că ne-am întâlnit azi. Mulţumesc că m-ai ascultat şi că eşti dispus să mergi la Londra în numele meu!

Broc zâmbi în vreme ce-şi strângeau mâinile.

— Cred că eu am beneficiat cel mai mult de pe urma întâlnirii. Londra! Să-mi spui când ai gata vasul.

Ramsay nu era sigur cât de bine aveau să funcţioneze planurile lui, dar cel puţin avea planuri, iar asta îl făcea întotdeauna să se simtă mai bine.

Signy fu cuminte şi petrecu ziua în camera stăpânului şi nici măcar nu coborî la bucătărie. Spera ca Ramsay să găsească mai multă hârtie de

desen pentru ea deoarece folosise destule pagini din cutia pe care el o găsise. Făcuse câteva schiţe de ansamblu cu Fiona Brae dar trebuia să se întoarcă la sit pentru desene mai detaliate.

Doar de amuzament, trasă câteva schiţe ale adevăraţilor Fiona şi Odin, care îşi petreceau mare parte din zi cu ea. Favoritul ei era Odin, fiindcă stătea culcat pe spate în pat cu labele în aer, sforăind încet.

Încercă din nou să-l deseneze pe Ramsay, dar fu din nou nemulţumită. Trăsăturile lui erau prea regulate şi desenul sfârşi prin a-l arăta anost de chipeş, fără inteligenţa şi sclipirea poznaşă din ochi ce îl făcea interesant.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— A venit ceaiul! strigă Ramsay.

Ea ascunse repede desenul de el şi spuse:

— Intră, te rog! Când el intră, ea se uită afară la unghiul razelor de soare. E mai târziu decât credeam, spuse. De-abia acum ai ajuns din Clanwick?

El încuviinţă din cap, aşezând tava cu ceaiul pe masă.

— Am avut o zi foarte plină. O să-ţi povestesc la ceai. Puse un pachet pe masă. Asta e cam tot ce avea la magazinul ca materiale. Greta s-a scuzat că nu are totul, dar mai multe vin la comandă.

Signy se folosi de baston ca să meargă spre birou şi să se uite la materialele aduse.

— Asta mă va ţine ocupată o vreme. Mulţumesc mult!

Se întoarse la masă şi verifică dacă ceaiul se infuzase cum trebuia. Încă nu. Se aşeză, dându-şi seama că era mai mult decât pregătită pentru ceai şi conversaţie.

— Mergi ceva mai bine, observă Ramsay. Glezna se vindecă?

— Da, peste o zi sau două o să mă pot întoarce la programul meu normal. Gândindu-se că Ramsay arăta obosit, întrebă: Povesteşte-mi mai multe despre ziua ta plină!

El făcu o grimasă.

— Cel mai neplăcut a fost să merg în vizită la Roald şi să aflu despre banii pe care bunicul i-a împrumutat de la el.

Încordat, îi spuse cât de mare era împrumutul şi cât de scurt era termenul. Signy făcu ochii mari, ascultând.

Când Ramsay termină, spuse:

— Nu e bine. Mi-ar plăcea să cred că Roald îţi va acorda prelungirea de douăsprezece luni, dar ar putea cu uşurinţă să se răzgândească şi să ceară oricând restituirea împrumutului.

Ramsay încuviinţă din cap.

— Aş fi preferat mai degrabă să facă modificările în scris, dar am avut o puternică bănuială că, dacă aş fi insistat, s-ar fi simţit insultat că n-am încredere în cuvântul lui şi ar fi rămas la data iniţială a rambursării. Aşa cel puţin există o speranţă că o să mai am timp.

— Ai vreo idee cum ai putea restitui împrumutul?

— Câteva. Ramsay se aşează în faţa ei. Am dat peste Broc şi am luat prânzul cu el lângă port. O să-l trimit la Londra ca să vorbească cu un prieten despre găsirea unei bănci mai bune. Broc o să cumpere şi materiale pentru tine. Fă o listă cu ce ai vrea!

Signy văzu în faţa ochilor cutii de vopsele, dar avea să facă mai târziu o listă.

— Foarte bine. Ce ai mai reuşit să faci?

— M-am dus la Fergus Maclean. Hârtiile legale pentru transferul proprietăţii Sea Cottage vor fi gata oficial până la sfârşitul săptămânii, aşa încât titlul proprietăţii tale e asigurat, indiferent ce face Roald.

— Mulţumesc, spuse încet Signy. Asta mă face să mă simt mai bine, deşi casa e o dărăpănătură acum.

— Dar nu pentru mult timp! Tocmai i-am angajat pe Peter Swenson şi pe fiii lui să repare casa. Pot începe imediat. Din descrierea pe care i-am făcut-o lui Peter, a fost de părere că acoperişul ar putea fi reparat destul de repede, deşi interiorul şi lucrările de detaliu vor dura mai mult.

— Minunat! exclamă Signy. Cât crede el că va dura totul?

— O să facă o estimare odată ce va ajunge acolo ca să vadă volumul de muncă, răspunse Ramsay. Odată ce exteriorul e reparat, unul dintre fiii lui va aduce nişte muncitori şi vor începe să cureţe Fiona Brae.

— Bine. Atunci o să pot face desene mai bune. Mai turnă ceai fierbinte şi apoi luă un biscuit cu

ghimbir. Când reîncepem călătoriile tale prin insule?

El se uită la ea puţin îngrijorat.

— Cred că n-o să-ţi placă prea mult. Mie ştiu că nu-mi place. Dar o să merg singur în insulele mai îndepărtate. Cred că tu ar trebui să rămâi aici ca să supraveghezi reparaţiile casei şi apoi munca la Fiona Brae. N-o să fie nicio comoară acolo, dar nu vreau ca vreunul dintre muncitori să ia acasă ceva interesant, cum ar fi oase şi vase.

Ea îşi îngustă ochii.

— Ai vrea să explici motivele pentru care o să pleci singur?

— Mi-a plăcut foarte mult să călătoresc cu tine şi au fost foarte utile informaţiile tale şi prezentările, spuse el. Dar se poate realiza mai mult dacă muncim separat, fiindcă sunt multe de făcut.

— Presupun că ai dreptate, spuse ea şovăitor. Dar m-am obişnuit să mă împiedic tot timpul de tine. O să-ţi duc lipsa.

— Şi eu la fel, spuse el direct. Dar cu cât suntem mai mult timp împreună, cu atât mai greu îmi e să nu te ating.

Uimită, ea zise:

— E o problemă?

— Da.

Se ridică şi o luă în braţe, apoi o sărută cu o intensitate şocantă.

După o clipă de surprindere, ea îl luă de mijloc şi îl sărută şi ea, simţind cum o cuprindea frenezia. Mâinile lui începură să rătăcească pe trupul ei,

trezind la viaţă fiecare părticică pe care o atingea. Când mâna lui îi acoperi sânul stâng, ea se lipi de el, dorindu-şi ca mângâierile lui să fie pe pielea goală. Şopti:

— Mă simt prea îmbrăcată.

El întrerupse sărutul şi se dădu puţin înapoi, după care lăsă capul în jos până când fruntea lui fu lipită de a ei.

— De aceea trebuie să plec singur, zeiţa mea nordică. Va fi dificil să fim împreună tot timpul. Ştii ce vreau, dar trebuie să fie dăruit de bunăvoie, nu furat prin seducţie.

Tulburată, ea îşi dădu capul pe spate şi se uită în ochii lui cenuşii plini de emoţie.

— Ce vrei mai exact?

— Pe tine. Toată fiinţa ta. Să-mi fii soţie şi parteneră, iar trupul tău minunat în patul meu. Zâmbi strâmb. Limba ta îndrăzneaţă spunându-mi când greşesc. Eşti gata să accepţi toate astea?

Aproape că spuse da şi era mai mult decât pregătită pentru a intra în patul lui, dar reuşi să-şi tempereze reacţiile pentru a permite raţiunii să acţioneze. Mult prea conştientă că patul era foarte aproape, se dădu înapoi, aşa încât nu se mai atingeau.

— Sună minunat şi romantic, dar… ai dreptate. Nu sunt gata pentru toate astea.

El îi aruncă un zâmbet strâmb şi se retrase în fotoliul lui, dându-l jos pe Odin de pe masa de ceai.

— Mi-aş fi dorit să greşesc.

Ea se aşeză la loc, depărtându-se de Ramsay.

— Cred că ştii prea multe despre femei pentru a greşi. Ezită, apoi întrebă: Au fost multe femei, Kai?

El clătină din cap.

— Am fost în permanenţă mult prea ocupat pentru a fi afemeiat. Au existat excepţii rare, dar niciodată dragoste sau o dorinţă pentru ceva mai serios. Singurele femei la care am ţinut şi ţin cu adevărat sunteţi tu şi Gisela.

— Există vreo asemănare între mine şi Gisela care te atrage? întrebă ea, ştiind că era o întrebare greşită, dar nu se putu abţine să nu i-o pună.

El se încruntă, căutându-şi cuvintele.

— Amândouă aveţi trăsături pe care le-am admirat întotdeauna, spuse el încet. Inteligenţă. Bunătate. Curiozitate. Farmec. Dar şi alte femei au aceste trăsături şi nu mi-au inspirat sentimente mai profunde. Gisela era specială şi la fel eşti tu, dar într-un mod diferit. Eşti tu însăţi, nu numai sora Giselei. Ea a fost prima mea dragoste. Inspiră adânc. Cred că tu o să fii ultima.

Vorbele lui erau aşa de intense, încât ea nu ştiu cum să răspundă. În cele din urmă, spuse:

— Dragoste. În jurul ei ne-am învârtit?

El încuviinţă din cap.

— Ai mai iubit vreodată alt bărbat?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la dragoste, pentru că întotdeauna am simţit că sunt sortită să rămân fată bătrână. Ea făcu o grimasă. Încep să înţeleg totuşi partea cu pasiunea.

El râse, iar faţa i se lumină.

— E un fel de progres. Cred că pentru azi s-au spus destule. Doar că… Ezită înainte de a continua. Dacă pierd titlul în favoarea lui Roald şi plec din Thorsay pentru că singurul lucru pentru mine aici e un titlu, nimic mai mult, ai pierde bruma de interes pe care ai avea-o pentru mine?

Era o întrebare serioasă, aşa că ea se gândi serios. El crescuse cu perspectiva asta, însă acum avea certitudinea că era stăpânul domeniului, iar această moştenire îi dăduse o încredere profundă şi un aer de autoritate. Ar fi fost alt om dacă n-ar fi fost crescut conştientizându-şi poziţia.

Dar încrederea şi autoritatea făceau acum parte din el şi ar fi avut aceste calităţi chiar dacă i-ar fi fost luată moştenirea. Îi plăcea bărbatul care devenise şi era sigură că l-ar fi plăcut chiar dacă n-ar mai fi fost moştenitor.

— Dacă ai pleca din Thorsay spre o nouă viaţă, m-ai lua cu tine?

— Da, răspunse el fără ezitare.

Ea îi dărui un zâmbet slab.

— Întotdeauna am vrut să călătoresc.

După câteva clipe de tăcere, îi zâmbi la rândul lui.

— Atunci se pare că ne-am înţeles. El se ridică. Aş pleca înainte de a-mi aminti cât de aproape e patul ăla. Fiona, ai vrea să mergem la plimbare?

Câinele se ridică, gata de plecare. Signy se ridică şi ea, bucuroasă că glezna n-o mai durea decât puţin.

— Ne vedem jos la cină, spuse ea. Şi o să fac o listă de materiale de pictat pentru Broc, precum şi cu oamenii pe care ar trebui să-i vizitezi pe insule.

— Găsesc întocmirea de liste o trăsătură foarte atractivă la femei, spuse el cu o notă poznaşă în glas.

Se apropie s-o sărute uşor pe frunte şi apoi plecă, iar Fiona ţopăi pe urmele lui.

Signy se aşeză din nou şi îşi turnă ce rămăsese din ceaiul călduţ. Nu existaseră o declaraţie clară de dragoste, nicio cerere în căsătorie sau o acceptare a acesteia.

Cu toate astea, era destul de sigură că tocmai îşi luaseră un angajament reciproc.

capitolul 24

Lui Broc îi plăcea Londra şi trecuse pe acolo de suficiente ori ca să se descurce. După ce se opri la Thorsay House ca să se asigure că aveau o cameră pentru el – şi aveau –, prima vizită fu acasă la căpitan şi la Lady Aurora Hawkins Vance.

Un majordom politicos îl salută şi spuse că familia Vance nu era în oraş, dar că aveau să se întoarcă în curând şi să primească vizite. Decât să meargă după ei la casa de la ţară, Broc decise să lase un bilet, spunând că era un mesager din partea lui Ramsay. Asta urma să-i asigure intrarea imediat ce aveau să se întoarcă. Dacă nu aveau să se întoarcă la Londra în câteva zile, urma să meargă după ei la ţară.

Pentru că era după-amiază târziu, se întoarse la Thorsay House, unde luă cina împreună cu familia Brown, care se ocupa de casă în numele stăpânului domeniului. Domnul Brown se născuse în Thorsay, iar Broc îi cunoştea pe câţiva din familia lui. Cei doi fură interesaţi să afle ultimele veşti din insule.

Brown fusese în armată, apoi îşi cunoscuse soţia în Londra şi de atunci locuiau acolo. Broc se întrebă dacă bătrânul cumpărase casa şi crease acest post special pentru cei doi Brown. Era genul de lucru pe care l-ar fi făcut.

A doua zi de dimineaţă, Broc vizită galeria lui Richard Maxwell chiar lângă Bond Street. Era spaţioasă şi elegantă, plină de obiecte interesante şi de picturi. Pentru că Maxwell era ocupat cu alt client, Broc lăsă mapa de piele cu lucrările lui Signy pe biroul proprietarului galeriei. Apoi se plimbă prin galerie, aşteptând ca Richard să se elibereze.

În timp ce trecea de la o lucrare la alta, observă că multe aveau teme clasice, iar doamne sumar îmbrăcate în veşminte revelatoare păreau a fi foarte populare, dar el fu atras de patru picturi expuse sub titlul general „Furtuna ce se apropie”. Seria începea cu o scenă montană însorită, apoi urmau nori negri şi ameninţători, vânturi devastatoare şi fulgere înainte de revenirea unui soare palid ce lumina flori culcate la pământ şi crengi rupte. Nu fu surprins când văzu semnătura „S. Macleod” în colţul picturilor. Un artist care

excela în reprezentarea vremii. Tocmai bun pentru Signy.

O voce blândă rosti lângă el:

— Sunt uimitoare, nu-i aşa?

— Da, îmi amintesc de acasă. Broc se întoarse şi văzu un domn bine îmbrăcat şi cizelat. Thorsay. Înţeleg că şi dumneavoastră sunteţi insular?

Atitudinea cizelată a lui Maxwell fu înlocuită de un zâmbet larg şi de degajarea tipică insularilor.

— Într-adevăr, sunt. Întinse o mână şi trecu pe dialectul norn. Sunt din Eastray. De pe ce insulă eşti?

— Mainland. Broc strânse mâna celuilalt bărbat, răspunzând tot în norn. Sunt Broc Mackenzie de la ferma Thorfield, dacă ai auzit vreodată de ea.

— Am auzit. Eşti prieten cu Kai Ramsay, viitorul moştenitor?

— Da, dar acum e stăpânul domeniului. Bunicul lui a murit la o zi după întoarcerea lui Kai.

— Previzibil, dar e o pierdere. Era un bătrân grozav. Maxwell îl conduse pe Broc înapoi la birou şi reveni la engleză. Dumneata ai adus această mapă interesantă? Să îndrăznesc să cred că Ramsay mi-a trimis lucrările unui nou artist promiţător?

— Poţi îndrăzni. Broc vorbea, de asemenea, în engleză, o limbă mai bună pentru afaceri. De fapt, Ramsay vrea să-ţi solicite câteva favoruri.

Când ajunseră la birou, Maxwell se opri o clipă pentru a cere să li se aducă ceai şi să-i facă semn lui Broc să ia loc.

Curând, o tavă de ceai fu adusă din spatele galeriei; servirea ceaiului dură câteva minute, timp în care cei doi îşi continuară conversaţia. Broc se gândea uneori că, deşi englezilor nu le plăcea ceaiul, continuau să-l servească pentru că era atât de util din punct de vedere social.

Luă o înghiţitură. Ceaiul era excelent. Nimic mai bun pentru clienţii galeriei lui Maxwell.

În fine, Maxwell trecu la afaceri.

— Acum, ce pot face pentru tine? Şi ce favoruri îmi cere Ramsay?

— Mai întâi de toate, m-a însărcinat să cumpăr nişte materiale pentru un pictor din Thorsay câtă vreme sunt în Londra, deoarece de obicei nu se găsesc prea multe în Clanwick. Ramsay s-a gândit că ştii cele mai bune locuri.

— Nu-i de mirare. Maxwell se uită pe listă, apoi scoase un creion din birou şi scrise o adresă în josul foii. Ar trebui să poţi lua de aici tot ce îţi trebuie. Prăvălia aprovizionează în special pictorii serioşi, aşa încât calitatea e bună şi preţurile rezonabile. Îi dădu lista înapoi. Altceva?

Broc deschise mapa pe care o lăsase pe birou. Conţinea câteva desene ale lui Signy şi nişte acuarele puse cu grijă între nişte foi mai groase.

Le întinse pe birou.

— Acestea au fost făcute de un pictor local. Ramsay s-a gândit că ar putea fi destul de bune ca să te intereseze pentru galerie, dar nu i-a spus pictorului că a trimis picturile, deci nu sunt de vânzare. Voia doar părerea ta.

Maxwell luă picturile pe rând, studiind cu atenţie fiecare lucrare înainte de a trece la următoarea.

— Esenţa Thorsay, murmură el. Mă fac să mă gândesc că e vremea să fac o vizită în insule. A trecut multă vreme de când am plecat.

— Asta înseamnă că eşti dispus să expui picturile acestui artist în galerie?

— Da, sunt, deşi aş solicita drepturi exclusive la început. Îmi place să am lucrări unice dacă e posibil.

Privirea îi zăbovi pe o pictură a portului din Clanwick. Era frumoasă şi liniile delicate ale vaselor şi pescăruşilor îl făcură pe Broc să se gândească la masa pe care o împărţise cu Kai în port, unde hotărâseră plecarea lui în această călătorie.

— Lucrările astea sunt ale aceluiaşi pictor care a comandat materialele? E foarte talentat.

— Talentată. Numele ei e Signy Matheson şi a fost asistenta bătrânului. Cred că speră să aibă mai mult timp pentru pictură acum, când el nu mai e.

— Un ţel măreţ. O să-i trimit o scrisoare în care să-i spun că îi admir lucrările, precum şi care sunt condiţiile pentru a le vinde prin galeria mea. Maxwell înclină capul într-o parte. Alte solicitări?

— Încă una. Signy a văzut o carte cu reproduceri ce includeau lucrări ale pictoriţei Sophie Macleod şi le admiră foarte mult. Ramsay a văzut picturile domnişoarei Macleod aici şi a presupus că ai putea lua legătura cu ea.

— Ramsay vrea să cumpere o pictură a domnişoarei Macleod drept dar pentru domnişoara Matheson?

Lucirea din ochii lui Maxwell sugera că îşi dăduse seama că interesul lui Ramsay era mai mare decât unul obişnuit.

— Nu aş putea spune ce pictură să cumpăr! Dacă era vorba de cai, aş avea o părere avizată, dar nu când e vorba de pictură, spuse categoric Broc. E altceva. Signy ar dori să studieze tehnici mai avansate, cum ar fi pictura în ulei. Pentru că în Thorsay nu există un astfel de profesor, Ramsay speră că domnişoara Macleod poate fi convinsă să viziteze Thorsay şi să petreacă un timp îndrumând-o pe domnişoara Matheson. Ar putea locui la Skellig House şi ar avea timp din belşug să lucreze la picturile ei. Crezi că ar putea fi interesată? Transportul şi casa ar fi asigurate. În plus, ar avea un onorariu pentru timpul ei.

Amuzat, Maxwell spuse:

— Nu pot spune dacă domnişoara Macleod ar fi interesată. Ca mulţi pictori, e destul de excentrică. Dar s-ar putea să aprecieze ocazia de a ieşi din oraş pentru o vreme. În plus, se pare că îi place să picteze furtuni, iar Thorsay are din belşug.

Bărbaţii râseră. Broc continuă:

— Ai putea să-mi spui cum să iau legătura cu ea?

— N-o să-ţi dau adresa ei, dar poimâine o să vină în cursul dimineţii ca să ia banii pe una dintre picturile ei. Dacă eşti aici, o să vă fac prezentările

şi o să poţi întreba dacă ar fi interesată să viziteze Thorsay.

— Mulţumesc! Broc se ridică şi întinse mâna. Ai fost foarte amabil. O să vin peste două zile ca s-o cunosc pe domnişoara Macleod.

Începu să strângă picturile lui Signy ca să le poată pune în mapă.

— Le-ai putea lăsa aici ca să-i arăt domnişoarei Macleod ce posibilităţi are potenţiala ei elevă, sugeră Maxwell.

— Picturile acestea mi-au fost încredinţate, aşa că le iau cu mine şi le aduc înapoi în dimineaţa aceea.

— Eşti un om prudent, spuse Maxwell. O trăsătură bună când ai de-a face cu arta şi cu pictorii.

Plecând din galerie, Broc reflectă că majoritatea picturilor pe care le văzuse nu-l interesau, ci doar lucrările domnişoarei Macleod. În ele găsea putere şi mister. Spera ca ea să accepte oferta lui Ramsay şi să călătorească spre Thorsay împreună cu el. Ar fi fost un însoţitor de călătorie interesant, chiar dacă era excentrică. Zâmbi. Poate mai ales pentru că era excentrică.

capitolul 25

În cele două săptămâni de când Ramsay plecase să facă turul insulelor exterioare, Signy intrase într-o rutină foarte confortabilă. După micul dejun, ea şi Fiona se duceau la Sea Cottage ca să vadă cum mergeau reparaţiile. Ramsay avusese

dreptate în privinţa eficienţei lui Peter Swenson şi a fiilor lui. Odată ce grinzile acoperişului căzut fură ridicate şi peretele din spate reparat, începu să creadă că avea să îşi vadă casa renăscută.

Lucrările de interior mergeau mai greu. Podeaua trebuia înlocuită şi echipa Swenson făcea dulapuri pentru bucătărie şi pentru studio. Ea protestă când auzi cât se cheltuia, dar Swenson spuse categoric că stăpânul le spusese să facă această casă mai bună decât fusese până atunci. Numeroasele ochiuri de sticlă ale ferestrei mai mari necesitau mai mult timp pentru înlocuire, dar peste câteva săptămâni se putea întoarce acasă.

Trebui să recunoască faptul că îi plăcea să locuiască la Skellig House, în special că Ramsay nu era acolo s-o ispitească. Deşi putea să sfârşească prin a locui cu el, deocamdată tânjea după intimitatea propriei case.

După vizita la Sea Cottage, Signy şi Fiona continuară să meargă pe mal până la Fiona Brae. Glezna era aproape vindecată, dar pentru că încă era slăbită şi câteodată o mai durea, folosea bastonul. Precum casa, în curând şi ea avea să fie ca nouă.

Echipa Swenson construise o scară lungă şi solidă ce ajungea de pe faleză în jos spre vechile case din piatră. Părea solidă şi sigură când Signy coborî spre sit. Fiona preferă să alerge în josul pantei.

Dimineaţa era însorită, o zi bună de lucrat în aer liber. Andor, fiul cel mare al lui Swenson, care răspundea de săpăturile de la Fiona Brae, pusese o

masă şi nişte scaune sub un cort mare s-o protejeze pe Signy de ploaia trecătoare câtă vreme lucra.

Când ajunse la capătul scării, strigă:

— Andor, ai găsit ceva interesant în dimineaţa asta?

— Câteva unelte depozitate într-o cameră laterală, domnişoară Signy. Pe aici!

O însoţi la cea de-a treia casă, care era cea mai îngropată în pământ. Uneltele păreau a fi o lopată, o teslă, câteva sule şi două cuţite grosolane de piatră.

— Proprietarul era tâmplar, poate?

Signy scoase caietul de schiţe şi făcu o schiţă rapidă a uneltelor şi a locului unde fuseseră găsite. Ramsay lăsase ordine stricte ca toate artefactele de orice dimensiuni să fie desenate la faţa locului înainte de a fi mutate.

Când termină, Andor luă obiectele pentru a fi numerotate. Signy făcuse nişte desene foarte bune ale sitului şi marcase locul unde fusese găsit fiecare obiect. Nu era sigură ce va face Ramsay cu informaţiile, dar presupunea ca avea motivele lui pentru a proceda în felul ăsta.

Mai desenase în detaliu şi fiecare construcţie şi făcuse un plan al sitului cu clădirile conectate aşa cum se vedeau de pe faleză. Era interesant să facă parte din cercetarea acestui vechi sat, deşi făcea din când în când pauze pentru a picta cu acuarele marea, cerul şi pescăruşii.

Vestea despre descoperire se răspândise odată ce începuseră săpăturile şi uneori insulari curioşi

treceau pe acolo. Majoritatea priveau de sus, deşi câţiva coborâseră pe scară. Nu exista nimic valoros de furat, dar vizitatorii erau supravegheaţi de Andor şi de echipa lui. Nu fuseseră probleme în afară de pescăruşii care încercau să fure mâncare când muncitorii făceau pauză de masă.

Era amiază, iar Signy simţi că îi era foame, aşa că lăsă caietul de desen deoparte şi se ridică să se întindă. Prea mult stat jos îi încorda muşchii. O voce din stânga spuse:

— Ai găsit vreo comoară, domnişoară Signy?

— Ramsay! Nu te aşteptam înapoi aşa de curând!

Se învârti încântată şi iată-l înalt, zvelt şi puternic, cu acea încredere adânc înrădăcinată în ciuda tuturor încercărilor cu care se confruntase. Aproape că se aruncă în braţele lui, abia amintindu-şi că nu erau singuri. În schimb, îl luă de mâini şi se uită radioasă la el.

El îi răspunse la fel, iar imaginea celor doi probabil dezvăluia aproape la fel de mult ca şi când s-ar fi sărutat. Sărutatul ar fi fost o idee minunată dacă îl putea prinde singur. Decenţa câştigă. Ea întrebă doar:

— Cum a fost turul insulelor exterioare?

— A mers bine. Am vizitat oamenii pe care tu i-ai sugerat, am pus întrebări şi am ascultat răspunsurile. Majoritatea oamenilor s-au bucurat că pot fi ascultaţi, în special pe insulele mai mici. Fără tragere de inimă, îi dădu drumul mâinilor. Cum merg săpăturile?

— Foarte bine. Andor şi oamenii lui au fost atenţi şi am schiţat locaţiile şi detaliile.

Deschise mapa şi îi dădu caietul de schiţe. El îl răsfoi, încuviinţând din cap pe măsură ce dădea paginile.

— Bună treabă! Când toate piesele vor fi puse laolaltă, o să avem o idee cum trăiau oamenii ăştia. E vremea să vorbesc cu Andor.

— Mai întâi, am o întrebare. Pentru că Sea Cottage a fost în proprietatea domeniului Thorsay când bunicul tău a luat cu împrumut bani de la Roald, asta înseamnă că va merge la el dacă nu vei putea restitui banii? E o soartă mult prea groaznică pentru a te gândi la ea.

— Nu, eşti în siguranţă, spuse el liniştitor. Pe drum, azi-dimineaţă, m-am oprit să-l văd pe Fergus Maclean în Clanwick. A putut face rost de o copie a documentelor împrumutului de la secretara lui Roald. Mi-a spus că, dacă împrumutul ar fi presupus o ipotecă obişnuită, casa ta ar fi fost inclusă în domeniu, dar, pentru că a fost un împrumut personal, listele n-au fost atât de detaliate. Nici Sea Cottage, nici Thorsay House din Londra n-au fost incluse. Ramsay se opri gânditor. Sunt surprins că Roald n-a vrut Thorsay House.

— Poate pentru că el nu se duce aproape deloc la Londra? sugeră Signy, complet uşurată că Sea Cottage era încă a ei.

Era destul de mare pentru ea şi Ramsay? Probabil nu era, dar cu voia lui Dumnezeu nu avea să se ajungă până acolo.

— Mai degrabă nu consideră locul ăla destul de grandios pentru el. Ochii lui Ramsay se luminară. Destul cu chestiunile legale. Vreau să văd ce aţi găsit!

Signy îl însoţi în structura din mijloc, unde Andor şi unul dintre oamenii lui îndepărtau cu grijă pământul de pe o altă mică încăpere laterală.

— Bună ziua, Andor! strigă Ramsay. Ce crezi, să ne îmbogăţim cunoştinţele despre strămoşii noştri?

Acoperit de praf şi pământ, Andor ieşi din camera laterală zâmbind.

— E interesant, deşi e mai satisfăcător să repari un acoperiş pentru ca o familie să poată lua cina fără să fie udată de ploaie.

— Mi-e greu să te contrazic, spuse Ramsay. Care-i cel mai interesant lucru găsit aici?

— Domnişoară Signy, să-i arătaţi dumneavoastră! spuse Andor.

Signy îl conduse pe Ramsay la a treia clădire şi făcu semn spre patul mai mic.

— În interiorul ancadramentului de piatră au fost găsiţi doi pumni de mărgele. Acum sunt în mare parte ambalate, dar am păstrat câteva aici pentru a-ţi arăta la întoarcere.

Scoase o ţesătură împăturită şi o desfăcu, arătându-i înăuntru şase mărgele.

— A fost nevoie de îndemânare şi de o unealtă bună, care să sfredelească găurile pentru fir. Mărgelele sunt făcute din os, iar cele mai mari au fost cioplite, vezi?

El le cercetă atent.

— Cu siguranţă par a fi făcut parte dintr-un colier. Desigur, e comoara cuiva.

Signy puse o mână pe stâlpul de piatră de la capătul patului.

— E doar parte din imaginaţia mea, dar, când am găsit mărgelele astea, am putut vedea o femeie sărind din pat şi alergând spre un teren mai înalt când s-a dat o avertizare. Poate că valuri uriaşe au lovit, la fel precum cele care au descoperit ruinele. Firul colierului s-a rupt când ea ieşea în fugă din casă şi mărgelele s-au risipit pe pat. Sigur ar fi vrut să vină înapoi să le găsească, dar n-a putut. De-a lungul secolelor, salteaua şi blănurile au dispărut, lăsând doar mărgelele astea.

— Probabil aşa ceva s-ar fi putut întâmpla, spuse Ramsay. E parte din fascinaţia locurilor precum acesta. În Italia am vizitat ruinele unui oraş roman numit Pompei. A fost distrus de un vulcan şi mulţi oameni au fost omorâţi în paturile lor sau în timp ce-şi făceau treburile zilnice. Se uită în interiorul structurii de piatră. Mi-ar plăcea să cred că oamenii noştri au ieşit de aici vii şi nevătămaţi.

— E ciudat să ne pese atât de oameni care au dispărut de atâta amar de vreme? întrebă Signy.

— Ăsta e motivul pentru care se studiază arheologia, spuse încet Ramsay. Erau oameni, la fel ca noi. Trecutul e o oglindă a prezentului.

Ea îi zâmbi.

— E prea filosofic pentru o frumoasă zi însorită. Ţi-ar plăcea să explorezi plaja de după colţul celei de-a treia case? Echipa lui Andor a curăţat ceva din solul fărâmicios, aşa încât e destul spaţiu de mers

în jur, dar nimeni nu s-a ostenit încă. M-am întrebat dacă s-ar putea să mai fie case ca astea. Probabil nu sunt, dar ar trebui totuşi să aruncăm o privire.

— Dacă nu găsim altceva, măcar vom avea mai multă intimitate, murmură Ramsay în şoaptă.

Signy zâmbi şi merse în faţă spre capătul celei de-a treia case, folosind bastonul pentru stabilitate pe pietrişul alunecos. Capătul plajei era îngust şi cotea spre stânga pe o anumită distanţă.

De îndată ce Andor şi muncitorii lui nu îi mai puteau vedea, ea se întoarse în braţele lui Ramsay. El o strânse cu putere şi buzele li se întâlniră într-o foame reciprocă. Ea murmură:

— Nu mi-am dat seama cât de dor mi-a fost de tine până când nu te-am văzut din nou.

— Eu mi-am dat seama cât de dor îmi era de tine din clipa în care am plecat din Skellig House.

Mâinile lui îi coborâră pe şolduri s-o strângă mai aproape de el. Ei i se tăie răsuflarea, întrebându-se cât de inconfortabil ar fi să se culce pe o plajă udă plină de pietriş. Foarte inconfortabil. Cu părere de rău, se retrase din braţele lui.

— Mai târziu.

El zâmbi pieziş.

— Uneori, îmi doresc să nu ai atâta înţelepciune. Hai să vedem mai degrabă ce mai e prin partea asta de teren!

Ea presupuse că fâşia de plajă se termina. Fu surprinsă când se deschise mai larg chiar în faţa lor.

Păşi cu grijă pe partea mai lată, apoi se opri şi icni. Pe faleză, spre stânga, o corabie de vikingi

având la proră un cap de dragon era încastrată în pământ la nivelul plajei.

Se opri atât de brusc încât Ramsay se ciocni de ea.

— Ce...

Văzu corabia şi înlemni cu mâinile pe umerii lui Signy. După o lungă tăcere, el şopti:

— Cred ca e o corabie de vikingi funerară. Marii regi şi căpeteniile erau îngropaţi în corăbiile lor cu bunuri pentru a le asigura confortul pe lumea cealaltă. Cel puţin asta e teoria. Am citit despre astfel de lucruri, dar n-am văzut niciodată una. Niciodată ceva asemănător.

Signy merse prudentă spre corabie ca şi cum era un balon de săpun ce putea pocni.

— Faleza a fost retezată de valuri, deci bănuiesc că nu e vizibilă de deasupra. Cât de veche crezi că e? La fel de veche precum Fiona Brae?

— Fiona Brae e mult mai veche. Aş zice ca are mai mult de o mie de ani vechime. Poate de pe vremea când creştinismul a ajuns în aceste insule nordice. Ramsay ajunse la corabia parţial expusă şi o atinse uimit. E uluitor că a rezistat atât de mult şi încă e întreagă. Trebuie să fie ceva neobişnuit legat de condiţiile terenului de aici.

— Ai spus ca e o corabie funerară. Signy studie lungimea corabiei, care avea poate şase sau şapte metri.

— E vreun corp îngropat în ea? Sau mai multe? Căpeteniile vikingilor omorau servitorii credincioşi

şi îi îngropau împreună, ca regele să le poată porunci şi pe lumea cealaltă?

— N-am auzit de aşa ceva, deşi sunt ţări la Răsărit unde se făcea câteodată asta. Puntea corabiei era acoperită cu pământ nisipos. Luă o mână de nisip. Probabil în mijloc e o cameră mortuară cu nişte obiecte în ea şi compartimente pentru alte comori în jur.

— Comori? întrebă ea. Bijuterii şi aur?

— Poate. Clătină din cap, studiind corabia. Mai sigur arme. Scuturi, o sabie şi poate o săgeată ruptă simbolizând o viaţă pierdută în luptă? Vikingii erau meşteri la prelucrarea metalului, dar nu ştiu destule despre ei.

Ea îi aruncă un zâmbet poznaş.

— După ce corabia asta va fi descoperită, o să ai destul material să scrii o carte despre ei.

O voce uimită din spatele lor spuse:

— E o corabie fantomă a strămoşilor!

Se întoarseră şi-l văzură pe Andor Swenson apărând din pasajul îngust de la capăt. Văzându-le expresiile uimite, le explică:

— Aţi fost plecaţi un timp şi am devenit curios, întrebându-mă ce ar putea fi aici.

— E o corabie funerară a vikingilor, zise Ramsay, adăugând câteva explicaţii pe care i le dăduse lui Signy, dar fără a menţiona o eventuală comoară. Şi aici trebuie săpat pentru a fi scoasă, dar e mult mai fragilă decât clădirile de piatră din Fiona Brae. Intenţionez să lucrez eu însumi aici. Ai vreo doi oameni buni care să mă ajute?

Privirea lui Ramsay se mută spre capul de dragon cioplit, vizibil în mod miraculos după atâţia ani, timp în care fusese îngropat.

— Vreau ca asta să rămână secret pentru moment. E puţin probabil ca oamenii curioşi să facă pagube printre pietrele din Fiona Brae, dar n-ar trebui prea multă neatenţie ca să distrugă corabia asta veche. E o descoperire ştiinţifică remarcabilă şi nu vreau s-o văd distrusă.

Părând de-a dreptul impresionat, Andor spuse:

— Înţeleg. Merse spre corabie şi, la fel ca Ramsay, o atinse cu o mână curioasă. Asta pare a fi o adevărată istorie din Thorsay, mai mult decât casele alea vechi de piatră. Şi un mormânt! Merită respect.

— Într-adevăr, aşa e, spuse Signy. Respect şi protecţie.

Avea sentimentul ciudat că, în vreme ce Fiona Brae era de interes pentru istoria ei, această corabie de mult îngropată putea atrage alt gen de interes, mult mai periculos.

capitolul 26

La două zile după vizita la Galeriile Maxwell, Broc se întoarse, sperând că avea să o întâlnească pe Sophie Macleod. Sosi devreme ca să nu rateze întâlnirea cu ea. După o ceaşcă de ceai excelent, se plimbă din nou prin galerie, studiind pe îndelete fiecare lucrare.

După Waterloo, regimentul lui fusese staţionat în Paris ca să ajute la menţinerea păcii când aliaţii

care îl înfrânseseră pe Napoleon se adunaseră pentru o conferinţă ca să elaboreze tratatele ce aveau să se ocupe de păcatele Franţei şi de viitorul Europei. Unul dintre cele mai pline de culoare dezacorduri a fost legat de artă. Franţa jefuise comorile fiecărei ţări pe care o invadase, iar acum proprietarii originalelor îşi voiau capodoperele înapoi. Deşi nu era un cunoscător de artă, putea înţelege punctul lor de vedere. Şi cu siguranţă putea aprecia lucrările lui Signy. Picturile ei erau frumoase şi îi evocau propriul cămin.

Era foarte atent la clienţii care veneau şi plecau, nevrând să scape din vedere persoana care îl interesa. Avea în minte imaginea lui Sophiei Macleod drept o fiinţă excentrică înaltă şi cu o voinţă de fier, care putea chiar să vânture o umbrelă dacă era nervoasă.

Tocmai contempla o statuie a unei femei aproape dezbrăcate care încerca să scape de atenţia nefirească a unei lebede, când îl strigă Maxwell:

— Maior Mackenzie, a sosit domnişoara Macleod!

Broc se întoarse spre intrarea principală şi fu surprins să vadă o roşcată minionă cu o privire deranjant de ageră. Era mai tânără decât se aşteptase, probabil avea sub 30 de ani.

Maxwell făcu prezentările, adăugând:

— Sophie, maiorul Mackenzie are o propunere pentru tine.

Ea îşi îngustă ochii.

— Poate că sunt pictoriţă, spuse ea cu un uşor accent scoţian, dar nu sunt deloc interesată de propuneri din partea unor foşti ofiţeri destrăbălaţi.

În timp ce Maxwell privea amuzat, Broc spuse uimit:

— Nu e genul *acela* de propunere! Sunt din Thorsay, iar stăpânul domeniului m-a rugat să vă conving să veniţi în nord pentru o vizită în scopul instruirii unui pictor amator, mare admirator al lucrărilor dumneavoastră.

— Am cunoscut bărbaţi care spuneau că sunt mari admiratori ai lucrărilor mele ca prim pas spre o purtare dezonorabilă! izbucni ea.

Începând să înţeleagă, Broc spuse:

— Aşa cum unii bărbaţi presupun că actriţele sunt întotdeauna femei uşoare?

Ea se încruntă.

— Exact.

— Vă asigur că nici stăpânul din Thorsay, nici eu nu avem astfel de gânduri. Pictorul care speră să studieze cu dumneavoastră e femeie, o asigură el.

Înainte ca ea să poată răspunde, Maxwell spuse:

— Sosesc alţi clienţi, poate continuaţi această discuţie în biroul meu.

— Prea bine.

Sophie se întoarse ca o pisică mânioasă şi ieşi pe uşa ce ducea în spatele galeriei. Broc o urmă şi un moment fu uluit de sculpturile depozitate acolo. Cea mai mare era un nud al unui atlet olimpic de proporţii masculine uimitoare.

Pictoriţa o luă la stânga spre un birou privat care, spre deosebire de cel de afară, avea maldăre de hârtii presate de greutăţi în formă de heruvimi de piatră şi ornamente de bronz.

Sophie se aşeză pe fotoliul din spatele biroului. Încă părea ostilă, dar cel puţin era dispusă să asculte.

— Spune-mi mai multe despre oamenii aceia care vor ca eu să mă duc la capătul lumii.

— Cred că Shetland e capătul lumii. Thorsay e vecină cu capătul lumii, spuse Broc cu blândeţe. Ai accent scoţian. Eşti din întâmplare de pe insule?

Dezvăluind o urmă de surâs, ea răspunse:

— Da, sunt. Din Hebride. Mai precis Skye. Insula mea e plină de cei cu numele Macleod.

Deşi niciunul ca ea, bănuia Broc. Luă un teanc de cărţi de pe fotoliul din faţa biroului şi se aşeză ca să răspundă la întrebarea ei anterioară.

— Bătrânul din Thorsay, Duncan Ramsay, a murit recent la o vârstă înaintată şi a fost urmat de nepotul lui, Kai Ramsay. Timp de mulţi ani, Duncan a fost ajutat de Signy Matheson, o tânără foarte capabilă şi o pictoriţă amatoare care rar a avut timp de pictat. Acum, când Signy are mai puţine îndatoriri, vrea să dedice mai mult timp lucrărilor ei, dar n-a avut niciodată o pregătire adevărată. Crede că lucrul cu un pictor profesionist ar fi benefic pentru ea. Ştiu că i-ar plăcea să picteze în ulei. Datorită serviciilor aduse de Signy vechiului stăpân, nepotul lui speră să te conving să vii în Thorsay pentru câteva săptămâni şi să petreci ceva timp instruind-o.

— Ce poţi să spui despre transport şi locul în care voi locui? La Thorsay nu se ajunge prea uşor.

— Toate cheltuielile vor fi acoperite. Moştenitorul mi-a spus că e imposibil să judeci valoarea timpului unui artist, dar ar fi un onorariu.

Sophie începu să se arate interesată.

— Cum a aflat această Signy despre mine?

— Se pare că a găsit picturile tale într-o carte.

Sophie încuviinţă din cap.

— Maxwell a plătit pentru publicarea unei cărţi cu reproducerile unor lucrări ale tinerilor pictori pe care îi considera promiţători, dar numărul exemplarelor a fost foarte mic. Sunt surprinsă că unul a ajuns tocmai până în Thorsay.

— Habar n-am cum a ajuns, dar acum, după ce ţi-am văzut câteva picturi aici, pot înţelege de ce lui Signy îi plac lucrările dumitale, spuse Broc sincer.

— Seria „Furtuna ce se apropie”. Câteva dintre cele mai bune lucrări ale mele. Sophie îşi îngustă ochii. Erau verzi şi asemănători cu cei ai unei pisici. Această Signy are ceva talent? Să învăţ un aşa-zis pictor incompetent e deranjant pentru ambele părţi.

— Ei bine, mie şi lui Kai ne plac lucrările ei, iar el cunoaşte mai multe despre pictură şi antichităţi decât mine. Uite câteva exemple!

Broc scoase din mapă acuarelele pe care le adusese şi le puse pe birou în faţa lui Sophie.

Ea studie fiecare pictură fără grabă înainte de a o pune jos. Broc îşi ţinu răsuflarea, neputând să citească opinia lui Sophie din expresia ei.

Când termină, îndreptă cu grijă picturile şi se uită la Broc.

— Este foarte talentată. Înţeleg de ce o atrag lucrările mele.

— Se pare că sunteţi spirite înrudite, spuse Broc. Amândurora vă place vremea.

Sophie chiar zâmbi.

— Asta înseamnă să reduci totul la esenţial. Dar, da, eu şi Signy a ta avem sentimente asemănătoare şi ar fi minunat să plec din nou din Londra spre insule. Cât ar fi onorariul, cum şi când aş pleca acolo dacă sunt de acord şi cum o să mă întorc acasă?

Broc îi spuse suma, apoi continuă:

— Dacă te decizi să faci asta, o să te însoţesc la Clanwick pe un vas din Thorsay. O să locuieşti în casa stăpânului domeniului, Skellig House, care se află lângă casa lui Signy. Nu e Blenheim Palace, dar e o casă destul de mare şi de plăcută. O să navigăm pe una din navele proprii ale stăpânului domeniului şi îţi garantez că niciun bărbat n-o să te atingă.

Probabil sunase destul de aprig, pentru că ea zâmbi mai larg.

— Dacă un marinar face asta, o să-i tai mâna?

— N-am vrut să sune dur, spuse el puţin jenat. Un marinar n-ar fi de mare folos cu doar o mână. Dar te asigur că o să opresc orice astfel de comportament.

— Sunt sigură că o încruntătură adâncă de militar i-ar intimida pe cei mai mulţi marinari. Ea îşi privi mâinile împreunate pe birou. Îmi pare rău

dacă mai devreme am părut a fi aşa de mânioasă. Am avut… nişte experienţe neplăcute.

— Blestemul de a fi atractivă, presupun, spuse el gânditor. Unii bărbaţi sunt orbiţi de feţele frumoase.

— Exact aşa. Îi dărui un zâmbet sincer. Accept, maior Mackenzie. Îmi va lua cel puţin o săptămână, poate chiar două să adun materialele necesare pentru a-i preda lui Signy a ta şi să fac aranjamentele pentru plecarea mea. E satisfăcător?

El ar fi preferat să plece mai devreme, dar trebuia să accepte programul ei.

— Foarte bine. Deşi nu e Signy a mea.

— A cui este?

Broc fu atât de mirat, încât răspunse:

— A lui Kai Ramsay, cred. Noi trei am fost vecini şi am crescut împreună. Se pare că prietenia se transformă în altceva pentru Kai şi Signy, deşi nu ştiu sigur.

Sophie rânji şi arătă ca o adolescentă răutăcioasă de 17 ani.

— Deci fac parte din campania stăpânului vostru de curtare a doamnei lui?

Zâmbi şi Broc.

— Aşa aş zice. Dar Signy e talentată şi i-ar plăcea tare mult să aibă şansa să lucreze cu dumneata şi pentru că eşti de pe insule cred că vei avea o vacanţă plăcută. Nu avem munţii de pe Skye, dar avem în schimb multe peisaje sălbatice şi câteodată o vreme furioasă.

— Insulele sunt speciale, nu-i aşa? spuse ea cu o expresie reţinută. Fiecare e unică, dar toate te fac să te simţi departe de lumea pământească.

— Nu m-am gândit la lucruri de genul ăsta, spuse el. Crescând pe o insulă, mă gândesc la asta cam cum se gândeşte un peşte la apă. A fost lumea mea în copilărie, iar acum e din nou.

— Şi între timp au fost Portugalia şi Spania?

— Printre altele.

Pentru că fusese prezentat drept maior, nu era de mirare că ea ghicise că fusese în armată. Dar avea impresia că ochii ei de pictor văzuseră prea multe.

— Ai o faţă interesantă, maiorule, spuse ea gânditoare. Aş vrea să te pictez.

El râse.

— Îţi sugerez să te limitezi la peisaje şi la vreme.

Dar, când adună lucrările lui Signy şi le puse în mapă, ştiu că voiajul spre casă avea să fie mai interesant decât fusese călătoria spre Londra.

capitolul 27

Signy turna vin pentru cina pe care urmau să o ia, când intră Ramsay. Vizita la Fiona Brae după călătoria de o săptămână făcuse ca ziua să devină foarte lungă. Dacă Signy nu l-ar fi luat de acolo, probabil ar fi petrecut noaptea săpând la corabia vikingilor. Dar stătuse acolo secole întregi. Mai putea aştepta o zi.

După o minunată baie fierbinte, se schimbase în halatul lui negru lejer, lung până la glezne. Şi Signy avea un halat albastru lung, strâns cu un cordon. Pentru doi oameni necăsătoriţi, astfel de haine ar fi fost extrem de informale oriunde în sud, dar aici era Thorsay şi amândoi erau adulţi.

Signy îi întinse un pahar de vin.

— Mă gândeam că întoarcerea ta şi descoperirea zilei merită unul dintre cele mai bune vinuri din pivniţa bunicului tău.

El ridică paharul, închinând:

— Pentru bătrânul stăpân, printre ale cărui vaste cunoştinţe se aflau şi informaţii despre vinurile de calitate!

Signy gustă vinul şi se relaxă, zâmbind. Când se aşeză la masa de lângă fereastră, unde soarele ce apunea arunca raze aurii, întrebă:

— Ai avut ocazia să-l întâlneşti pe Ian Maclean în Stromburgh?

— Da, ai avut dreptate să-l propui ca posibil judecător.

După ce sorbi din vin, îşi deschise carnetul de notiţe şi se uită peste lista vizitelor. Voia ca Signy să-i împărtăşească gândurile şi opiniile despre ce aflase şi ce fusese întrebat, dar adevăratul motiv pentru care propusese această cină intimă fusese că voia să fie singur cu ea. Părea a fi atât de bine şi firesc!

Era la a doua pagină de notiţe când Odin îi sări în poală cu o bufnitură.

— Ţi-e foame, băiete? întrebă el, mângâind motanul care îl privea cu singurul său ochi de pirat.

De asta eşti aici în seara asta, pentru că e vremea cinei şi eşti flămând?

Signy râse.

— Probabil e aici pentru că şi-a mâncat cina la bucătărie şi s-a gândit că nu era de ajuns, aşa că s-a decis să încerce cu tine figurile de mâţă flămândă.

— N-a ajuns la mărimea asta ratând ocaziile de a mânca.

Blana cenuşie a motanului era incredibil de moale, ceea ce îl făcu pe Ramsay să se gândească la magnificul păr al lui Signy, o invitaţie la păcat.

La fel ca Ramsay, Signy făcuse baie şi îşi îmbrăcase halatul lung, albastru, legându-şi la spate cu o eşarfă bogatul păr roşcat-auriu. Deşi tot trupul ei minunat era acoperit, în afară de palme şi păr, intimitatea de budoar era profund erotică. Se gândi din nou că în Londra o scenă atât de scandaloasă între două persoane necăsătorite ar fi însemnat mersul imediat la altar.

Ceea ce, de fapt, nu era o idee aşa de rea…

— Nu vreau să vorbesc despre afaceri în seara asta, recunoscu el. Călătoria a fost valoroasă, am văzut multe dintre insulele noastre şi am cunoscut mulţi oameni interesanţi şi influenţi, dar n-am nimic să te întreb ce nu poate aştepta până mâine.

Ea zâmbi.

— Vrei să vorbeşti despre corabia vikingilor, nu-i aşa? E o descoperire extraordinară. Abia aştept să văd ce se ascunde sub nisip şi pământ.

— Şi eu la fel. Îl puse pe Odin jos. Du-te şi spal-o pe Fiona pe faţă! Se pare că vă place amândurora.

— Se înţeleg bine, spuse Signy, uitându-se nesigură la Ramsay.

El se ridică şi se uită în ochii ei.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să sap la corabie, vreau mai mult să te explorez pe tine. Două săptămâni departe mi-au părut foarte lungi. Mult prea lungi!

El îi întinse mâna. Ea o apucă şi se ridică din fotoliu cu privirea la el. Fără cuvinte, se îmbrăţişară. La început, ea fu puţin încordată, dar curând începu să se relaxeze, trupul ei fiind cald şi docil. Lui îi plăcea cât era de înaltă, cum îşi putea îngropa faţa în părul ei după ce îi scosese eşarfa ce îi ţinea şuviţele groase.

— Noaptea, când încercam să adorm în paturi străine, mă gândeam la tine, îi murmură el la ureche. Ceea ce nu mă ajuta deloc.

Ea râse uşor.

— Cel puţin Fiona şi Odin au dormit cu mine în pat. Era mai bine decât să dorm singură.

— Când am stat la familia Jansen în Eastray, m-a impresionat olăria, dar mai mult Chieftain, câinele lor gigant de vânătoare, care a vrut să doarmă cu mine în pat. Sunt sigur că îl cunoşti. Chicoti. Animalul era uriaş şi mirosea ca un câine ce trăieşte în aer liber. Nu te putea înlocui pe tine!

— Chieftain e un câine deosebit, dar nu sunt sigură că ar trebui să fiu flatată, spuse ea pe un ton serios, dar ochii îi râdeau.

— Categoric ar trebui să fii. Mâinile lui îi mângâiau trupul suplu, plăcându-i rotunjimile graţioase, dar puternice. Ceea ce m-a ţinut treaz a fost amintirea faptului că am dormit în patul tău când am venit să-ţi spun că murise bătrânul şi nu s-a întâmplat nimic. Mai rău, eram atât de istovit încât nici măcar nu-mi amintesc cum a fost!

— Dacă ai fi încercat să faci ceva, te-aş fi dat jos din pat, spuse ea pe un ton îndrăzneţ.

— Şi acum ai face la fel? întrebă el şoptit. Pentru că tare aş vrea să împart patul cu tine în seara asta şi în toate nopţile.

Îşi lăsă capul în jos şi o sărută cu tandreţe. Buzele ei erau atât de moi, cum numai Signy avea…

Gura ei se deschise sub a lui, iar el trecu rapid de la tandreţe la ardoare. Pasiunea era puternică, pulsând prin trupul lui, dar chiar mai mult decât dorinţa, voia să se unească cu ea pentru a-şi împărtăşi esenţele. Pentru a fi pereche şi mai puternici ca fiecare din ei singur.

— Nu eşti foarte subtil, spuse ea nesigură după ce o sărută.

El îi dădu părul strălucitor de pe faţă.

— Se pare că tocmai mi s-a terminat subtilitatea azi. El credea cu tărie că acum era momentul potrivit, dar îi era la fel de teamă că ce urma să spună avea să fie dezastruos. Îţi plac săruturile mele, iar înainte de plecarea mea, părea că ajunsesem la o înţelegere. Cum e acum?

Ea îşi alunecă încet mâna pe trupul lui.

— Nu sunt pe deplin sigură ce urmează, spuse ea ezitând, neavând experienţă. Deşi am o oarecare idee.

Mâna ei se opri şi îl apucă încet prin ţesătura groasă a halatului. Îl cuprinse o căldură ce-i topi minţile.

Ea strânse foarte încet.

— Poate că... asta e noaptea în care o să devenim amanţi.

Ea îşi ţinea privirea în jos şi vocea timidă chiar când mâna îi devenea mai îndrăzneaţă.

Abia putând să vorbească, el icni:

— Nu amanţi, iubita mea zeiţă! Îi ridică bărbia cu mâna şi se uită în ochii ei căprui. Vreau mai mult de atât. Vreau să împarţi patul cu mine ca soţia mea. Şi putem să facem să se întâmple asta chiar acum, chiar aici.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Să ne legăm prin jurământ?

El încuviinţă din cap.

— Se pare că azi suntem în mijlocul lucrurilor vechi, iar legarea prin jurământ e un obicei scoţian foarte vechi şi onorabil. De obicei, doi oameni asistă la jurământ cu intenţia de a avea curând o căsătorie formală, o intenţie pe care eu în mod categoric o am. Vreau să mă însor cu tine în catedrala St. Magnus cu jumătate din Thorsay uitându-se aprobator sau invidios. Dar în seara asta vreau să fac acest jurământ intim şi personal în faţa ta.

— Nu-i nevoie de martori? întrebă ea nesigură.

El arătă spre locul unde Fiona şi Odin erau ghemuiţi în colţ.

— Îi avem pe prietenii noştri aici. Bănuiesc că Odin nu e întru totul de nădejde, dar ştiu că Fiona ta e onorabilă şi cinstită.

Signy râse.

— O afirmaţie corectă. Îşi dădu nervoasă părul pe spate. Suntem pregătiţi pentru asta?

— Eu sunt pregătit, iar speranţa mea cea mai mare e că şi tu eşti. O luă de mâna dreaptă şi se uită în ochii ei. Pe o voce adâncă, rosti solemn: Eu, Kai Douglas Ramsay, te iau pe tine, Signy Anne Matheson, să-mi fii soţie, uitând de toate celelalte până când moartea ne va despărţi şi, drept urmare, îţi jur credinţă.

Signy aduse mâinile lor unite spre obrazul ei. La început vocea fu nesigură, dar deveni mai puternică atunci când rosti:

— Eu, Signy Anne Matheson, te iau pe tine, Kai Douglas Ramsay, să-mi fii soţ, uitând de toţi ceilalţi până când moartea ne va despărţi şi, drept urmare, îţi jur credinţă.

Ramsay îi luă cealaltă mână şi o trase spre el pentru încă un sărut, acesta fiind un legământ pentru eternitate. Gura ei se deschise sub a lui, dulce şi îmbietoare. El simţi o tandreţe ce-l topi, dorinţa de a o proteja împotriva tuturor celorlalţi chiar dacă ea avea cel mai puţin nevoie de această protecţie faţă de orice femeie pe care o cunoscuse vreodată.

— Cred că acum e timpul să ne îndreptăm spre pat.

Ea se dădu înapoi şi îşi desfăcu cordonul halatului, lăsându-l să îi alunece de pe umeri şi să-i cadă la picioare. Pe dedesubt avea doar o cămăşuţă albă, transparentă.

Lui i se tăie răsuflarea, uluit de simplitatea cu care acceptase şi de frumuseţea trupului ei.

— Eşti magnifică! şopti el.

— Şi tu eşti prea îmbrăcat, spuse ea cu un zâmbet poznaş, trăgând de cordonul lui, iar halatul se deschise.

În lumina apusului, ea văzu că era bronzat şi gol pe sub halat. Gol, frumos şi foarte pregătit.

Signy făcu ochii mari.

— Văd că erai foarte încrezător.

— Nu chiar, rosti el sec. Dar aveam speranţe.

— Evident, spuse ea ridicându-şi privirea. De seducţie?

— Aşa cum am spus, voiam mai mult de atât, spuse el pe o voce calmă. Iar acum avem mai mult. Vrei să te culci cu mine, frumoasa mea soţie?

— Încântată şi emoţionată, spuse ea sincer.

— Hai să începem cu încântarea!

În timp ce apunea soarele, dormitorul se umplu de umbre. El îi trase cu grijă cămăşuţa peste cap. Apoi înaintă şi o cuprinse cu braţele de talie, trăgând-o spre el până ce pielea lui se lipi de a ei.

Ea abia putea să respire fiindcă erotismul total al acestei atingeri o pârjolea, nimicindu-i toate îndoielile şi întrebările. Se dădu înapoi, trăgându-l după ea în vreme ce se prăbuşi pe pat.

El o urmă bucuros, sărutând-o şi mângâind-o, în vreme ce-i stimula fiecare fibră din trup. Vrăjită,

ea se întrebă când trecuse de la a-l adora în copilărie la a-l dispreţui când plecase, la a-i accepta mai întâi prezenţa, apoi prietenia şi, în cele din urmă, a simţi că unirea cu el era cel mai bun lucru.

— Soţul meu, îi şopti ea la ureche, apropiindu-se pentru ca el s-o poată atinge mai uşor.

El răspunse cu gura fierbinte şi degetele colindând în timp ce o mângâia, apoi căută, găsind un miez ascuns de senzaţii ce se topi într-o plăcere nimicitoare.

O ţinu aproape când ea îşi reveni.

— Într-adevăr erai pregătită, şopti el cu un zâmbet în voce. Am fost făcuţi unul pentru altul, Signy. Am fost meniţi să fim împreună. Şi la naiba dacă bunicul nu ştia asta!

Auzind asta, ea râse.

— Cu toată împotrivirea mea, avea dreptate. Am fost sortiţi să fim o pereche.

Mâna ei îi alunecă pe abdomen în jos, până când îl cuprinse. El tresări şi înlemni.

— Şi mai e până la împerechere pentru că asta e seducţie reciprocă, nu-i aşa?

— Cât de intimi pot fi un bărbat şi o femeie, spuse el răguşit, mutându-se între picioarele ei, degetele abile pregătind-o, apoi penetrând-o în vreme ce îi privea intens reacţiile.

Se uniră mai uşor decât se aştepta ea. Simţi o presiune crescândă, apoi o durere scurtă şi ascuţită înainte ca el să intre complet în ea. Ea rămase nemişcată o clipă, savurând puterea ce pulsa şi totala intimitate a unirii lor.

Apoi ea începu să se mişte, explorând dimensiunile acestei împerecheri. Spre surprinderea ei, fierbinţeala începu din nou s-o cuprindă în vreme ce găsiră repede un ritm intens şi fermecător.

Cu un geamăt aproape de agonie, el termină în ea. Ea îl întâmpină cu propriul extaz în vreme ce ajunseră amândoi pe culmea bucuriei acestui dans al vieţii. Distrugere şi renaştere, sufletele lor unindu-li-se la fel de sincer ca trupurile.

Când îşi recăpătă suflul, Ramsay se întoarse pe o parte şi o trase lângă el.

— Mulţumesc, nevastă, murmură el înainte de a o săruta pe tâmplă.

— Mulţumesc, bărbate, murmură ea râzând încet. Îşi îngropă degetele în părul lui moale şi îi mângâie ceafa jucăuş. Nu sunt pe deplin convinsă că asta s-a întâmplat.

— Trebuie să crezi, dragostea mea! Vocea i se schimbă. Cineva din patul ăsta are blană.

Ea săltă capul. Era aproape întuneric, dar recunoscu forma rotundă.

— Odin s-a cuibărit pe şoldul tău.

Mâna lui bâjbâi la spate până ce simţi corpul blănos al motanului, iar pentru asta primi lovitura unei lăbuţe. Se rostogoli înapoi şi se ridică în capul oaselor.

— Cel puţin nu e aici şi Fiona.

— Ea are nevoie de mai mult spaţiu. Signy se ridică şi puse picioarele pe podea. Îmi amintesc că avem cina pe care n-am mâncat-o încă. Sper că e bună şi rece.

Aerul serii era răcoros, aşa că îşi luă halatul şi îl îmbrăcă din nou, apoi îi aruncă şi lui Kai halatul.

În timp ce el se îmbrăcă, ea aprinse o lampă. Râse uitându-se la masă.

— Sper că eşti de acord să împărţim mâncarea!

Odin îşi mutase repede trupul solid pe masă şi savura o bucată de peşte. Se uită la ea cu o privire vinovată, apoi împinse o bucată de peşte jos, unde Fiona aştepta s-o prindă din aer.

— Mă bucur să văd că au devenit prieteni buni, observă Ramsay, luând-o pe Signy de mijloc.

— Pentru că au fost martorii noştri, cred că sunt îndreptăţiţi să mănânce împreună cu noi masa festivă, spuse Signy. Dar, pentru că mi-e foame, ce zici să mergem jos şi să scotocim la bucătărie? E destul de târziu, aşa că mă îndoiesc că ne va vedea cineva.

— Un mod perfect să ne terminăm noaptea. O trase lângă el pentru un sărut. Nişte buze aşa de bune de sărutat... Pentru că în seara asta, dragostea mea, totul e perfect!

capitolul 28

Trecură câteva zile fără vreo veste de la familia Vance, iar Broc decise că era vremea să meargă din nou la casa lor din Londra şi, dacă e necesar, să plece spre casa de la ţară. Dar în dimineaţa următoare familia Vance intră în salonul de la Thorsay House fără a se anunţa.

Broc luase cina cu o seară în urmă cu un vechi camarad de arme şi se bucurase de luxul de a dormi până târziu. Abia terminase micul dejun când doamna Brown intră în micul salon de luat cina şi anunţă:

— Căpitanul Gabriel şi Lady Aurora Vance au sosit şi vă aşteaptă în salonul de zi.

— Nu îi aşteptam! Broc se ridică. Ai putea să aduci ceai şi cafea pentru vizitatorii noştri?

— Bineînţeles. Vocea doamnei Brown coborî până la şoaptă: Lady Aurora e o frumuseţe!

— Abia aştept s-o cunosc, spuse Broc încet, îndreptându-şi haina şi plecă spre salon.

— Maior Mackenzie. Căpitanul Vance era înalt şi cu păr castaniu şi arăta liniştit şi periculos de competent. Se ridică şi întinse mâna, prezentându-se, apoi o prezentă şi pe soţia lui, care era într-adevăr o frumuseţe, deşi Broc bănuia că părea astfel datorită faptului că se purta frumos şi că era blondă.

Vance spuse:

— Îmi pare rău că am venit atât de devreme, dar, când am găsit mesajul lui Ramsay la întoarcerea noastră în Londra, ne-am îngrijorat.

Broc le făcu semn să ia loc.

— Nu ştiu sigur ce a spus în scrisoare. Înţeleg că sunteţi prieteni de mulţi ani.

Vance zâmbi.

— Nu chiar. L-am văzut doar de două ori, dar în ambele cazuri împrejurările au fost speciale.

— Speciale în sensul că, atunci când el ne cere ajutorul, răspundem „Îţi dăm orice vrei”, adăugă Lady Aurora.

— Sună interesant, spuse Broc, luând loc şi el.

Vance chicoti.

— Cred că asta înseamnă că ţi-ar plăcea să ştii împrejurările, dar eşti prea politicos ca să întrebi.

— Nu suficient de politicos, recunoscu Broc. Eu şi Kai am crescut împreună, dar am luat-o pe drumuri diferite timp de mulţi ani, aşa că nu ştiu în ce gen de necazuri se bagă.

— Spune-i maiorului povestea ta, Gabriel, îi sugeră Lady Aurora.

Vance zâmbi spre soţia lui.

— Pentru că nimic nu-ţi place mai mult decât o poveste bună, Rory.

Ea îşi flutură genele spre el.

— *Aproape* nimic!

Schimbară un zâmbet intim înainte ca Vance să se uite din nou spre Broc.

— Foarte bine. Ne-am întâlnit când eram închişi împreună cu alţi trei bărbaţi într-un beci portughez, acuzaţi că suntem spioni englezi, toţi fiind condamnaţi să fim împuşcaţi în zori. La vremea aceea, el îşi spunea Chantry, din motive necunoscute.

— E un nume de familie din partea mamei lui, le explică Broc. Deşi nu ştiu de ce l-ar folosi. Nu e un capitol din viaţa lui despre care să fi auzit. Amândoi ne-am întors recent în Thorsay, aşa încât avem multe de împărtăşit.

— Numele nu e important. Ce contează e că toţi cinci am plănuit să evadăm din acel beci. Asta naşte o legătură între oameni, continuă Vance. A doua zi dimineaţă, fiecare a mers pe drumul său după ce ne-am legat prin jurământ să ţinem legătura şi poate să ne întâlnim după război. Dacă vreunul va supravieţui.

— Asta creează o legătură, încuviinţă Broc, gândindu-se să-l întrebe mai târziu pe Kai despre aventura lui.

— Dar mai e ceva. Vance se uită la soţia lui. Rory şi verişoara ei, Constance, au fost capturate de piraţi berberi şi trimise în haremul unui oficial ticălos şi puternic din Constantinopol. Am mers la ambasada britanică de acolo să solicit ajutor. Oficial, nu au putut face nimic pentru mine, dar am fost trimis la Ramsay, care era însărcinat cu proiecte speciale.

— Cred că vrea să spună că era un fel de spion, spuse amabilă Lady Aurora. Cu siguranţă avea nişte contacte locale foarte interesante!

Vance încuviinţă din cap.

— Datorită acelor legături, am putut să le salvăm pe Rory şi pe verişoara ei, precum şi pe o franţuzoaică ţinută captivă în harem timp de câţiva ani. Dacă n-ar fi fost Ramsay… Vance trase adânc aer în piept. Nici nu mă pot gândi.

— E o poveste pe cinste! spuse Broc silindu-se să nu se uite la Lady Aurora sau să se întrebe cum era viaţa în harem. Pot înţelege de ce vrei să ajuţi în orice fel poţi. De fapt, de ce te-a solicitat Kai?

— M-a întrebat dacă ştiu o bancă de la care să se poată împrumuta în circumstanţe mai puţin decât ideale, spuse Vance. Mi se pare că are nevoie de o sumă substanţială de bani. Ştii destule despre situaţia lui încât să-mi poţi explica? A precizat că eşti cel mai vechi prieten al lui şi că pot avea încredere în tine.

Broc bănui că Vance ar fi mutat munţii din loc să o salveze pe doamna lui. Ei într-adevăr ar fi făcut orice pentru Kai, care putea să aibă nevoie de mai mult decât de numele unei bănci.

Pe scurt, Broc povesti despre vremurile dificile ce loviseră Thorsay, despre împrumutul nefericit, dar necesar luat de bătrân de la Roald Ramsay şi despre posibilele consecinţe dezastruoase dacă Roald îşi încălca acordul verbal de a prelungi cu un an termenul.

La final, spuse:

— Roald Ramsay e un diavol viclean. Dacă i se dă cel mai mic motiv, e în stare să ceară împrumutul în orice clipă după data de 21 septembrie. Dacă face asta şi Kai nu va putea împrumuta destui bani din altă parte pentru a-i restitui împrumutul, ar pierde totul cu excepţia titlului, ceea ce e de fapt lipsit de valoare dacă nu are resursele necesare să conducă Thorsay.

Vance se încruntă.

— Ramsay te-a trimis tot drumul până la Londra sperând să afli un nume al unei bănci binevoitoare? Cu siguranţă e riscant. Nu are prieteni care i-ar putea împrumuta cele 25 000 de lire în condiţii mai uşoare?

— Chiar dacă ar avea un prieten care ar fi extrem de bogat şi amabil, răspunse Broc, nu prea vrea să împrumute o sumă aşa de mare de la un prieten în condiţiile în care n-are idee cât timp i-ar trebui să restituie suma.

Vance încuviinţă din cap.

— Majoritatea bărbaţilor ar gândi la fel.

— A mai avut un motiv pentru care m-a trimis la Londra, adăugă Broc. Prietena lui, Signy Matheson, i-a fost de mare ajutor bunicului lui. E şi o talentată pictoriţă căreia i-ar plăcea să vină în Londra să studieze cu o pictoriţă pe nume Sophie Macleod, dar este puţin probabil că asta va fi posibil, aşa încât Kai m-a trimis pe mine s-o conving pe domnişoara Macleod să viziteze Thorsay.

— Am văzut lucrările domnişoarei Macleod la Galeriile Maxwell, spuse cu interes Lady Aurora. E foarte bună, are un fel unic de a vedea lumea.

— Într-adevăr, şi înţeleg de ce Signy ar vrea să studieze cu ea, încuviinţă Broc. Am reuşit s-o conving pe domnişoara Macleod să plece din Londra şi să vină în Thorsay pentru câteva săptămâni ca s-o poată instrui pe Signy. Acum face aranjamentele şi nu va putea pleca cel puţin încă o săptămână.

— Cum ai călătorit până la Londra? întrebă Vance. De obicei, e o călătorie lungă şi complicată din Thorsay, nu-i aşa?

— Categoric, aşa e! spuse Broc înfocat. Dar pentru că timpul e de o importanţă crucială, Kai mi-a permis să folosesc vasul *Freya*, unul dintre

vasele de coastă, proprietatea lui Ramsay. *Freya* m-a adus aici şi o să ne ia pe mine şi pe domnişoara Macleod înapoi când va fi gata, făcu Broc o grimasă. Marinarii încep să devină agitaţi, vor să plece înapoi.

— Am o idee, spuse Vance încet. Aşa cum am spus, noi, cei cinci supravieţuitori din beci, am plănuit oarecum vag să ne adunăm când va fi pace, iar acum ar putea fi un moment bun să navigăm împreună. Ne va lua câteva zile organizarea grupului, iar până atunci poate că voi găsi o soluţie pentru problemele financiare ale lui Ramsay.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Lady Aurora încet.

— De obicei ştii, spuse Vance. Şi?

— E o idee bună, rosti ea ferm.

Întrebându-se ce hotărâseră cei doi tacit, Broc se concentra asupra altei întrebări.

— Câţi oameni vor veni la Thorsay? *Freya* nu e foarte mare.

— Dacă fiecare reuşeşte să vină, vor fi zece cu soţiile, asta dacă vor dori să vină. Eu, una, vreau! spuse Lady Aurora gânditoare. Gabriel, crezi că Lucas şi Kendra ar vrea şi ei să vină? El nu a fost în beciul ăla, dar ea are amintiri plăcute despre verile petrecute în Thorsay.

— E Kendra Douglas? întrebă surprins Broc. O ştiu. E verişoară cu Kai Ramsay. O fată pe cinste. Ştiu că lui şi lui Signy le-ar plăcea s-o vadă. Dar cum propui să facem călătoria? Te gândeşti să închiriezi un vas mai mare?

— Am un vas, spuse Vance cu o sclipire în ochi. Şi ştiu să navighez.

capitolul 29

Ramsay se trezi a doua zi dimineaţă când razele soarelui ce răsărea luminau încăperea. Stătea culcat într-o parte, cu Signy cuibărită lângă el şi braţul lui pe mijlocul ei, părul ei superb căzându-i pe umeri. Nevrând s-o trezească, îi depuse un sărut uşor pe tâmplă.

Ea rămase cu ochii închişi, dar murmură:

— Bună dimineaţa, bărbate!

— Bună dimineaţa, nevastă! Răsuflă mulţumit. N-am fost niciodată mai fericit în viaţa mea. Ar fi trebuit să ne căsătorim mai devreme.

— Nu, acum a fost timpul potrivit. Ea se întoarse pe spate şi se uită la el cu ochii somnoroşi căprui-aurii. Presupun că ţi-ai risipit îndoielile legate de dormitul în camerele bunicului tău.

El chicoti.

— Asta era tot o întrebare legată de timpul potrivit, care a venit. Ezită, apoi spuse: N-am discutat despre posibilii copii. Te preocupă din cauza Giselei?

— Fireşte că m-am gândit la asta, spuse Signy serioasă. Dar sunt mai puternică şi mai sănătoasă decât ea şi, decât să-mi ascund sarcina, mai degrabă m-aş asigura că cea mai bună moaşă din Thorsay va avea grijă de mine. Îi dărui un zâmbet leneş. Vreau să am copii cu tine. Iar dacă vom avea o fiică, s-o botezăm Gisela.

— Bineînţeles, frumoasa mea soţie deşteaptă, spuse el uimit de felul în care ea simplifica trecutul lor complicat. Ceea ce îmi aminteşte…

Sări din pat şi îşi luă halatul de pe podea, unde îl aruncase noaptea trecută. Broderia fină de pe umeri sclipea în soare. Pipăi buzunarul drept şi scoase altceva ce strălucea ca aurul în soare. Apoi se aşează pe marginea patului şi îi arătă inelul de aur gravat cu modele scandinave îngemănate.

— A fost al mamei, spuse el încet. Voiam să ţi-l dau aseară dacă mă acceptai, dar am fost… distras.

Ea râse.

— Amândoi am fost! Luă inelul din palma lui. E frumos. A fost inelul ei de căsătorie?

— Nu, cu acela a fost înmormântată. Acesta a fost alt inel pe care i l-a dat tata, unul pe care bunica mi l-a păstrat ca să-l dau miresei mele. Luă inelul şi ridică mâna stângă a lui Signy. Cu inelul ăsta mă căsătoresc cu tine şi sper să se potrivească!

Cercul de aur alunecă lin pe al treilea deget al ei ca şi cum fusese făcut pentru mâna lui Signy. Ea îndoi degetele să-l admire, apoi sărută inelul.

— E perfect, spuse ea încet. Un dar de la mama şi de la bunica ta.

El zâmbi, simţindu-se căsătorit în cel mai bun mod posibil. Dădu să-şi pună halatul.

— Nu trebuie să te îmbraci pentru mine, spuse Signy pe o voce senzuală.

Râzând, el lăsă halatul să cadă şi se întoarse în patul lor ca să celebreze prima zi a restului vieţii lor.

Signy consideră că se comportau complet decent când se îmbrăcară şi coborâră la bucătărie pentru micul dejun. Nu se atingeau şi între ei era un spaţiu respectabil de mare.

Cu toate astea, doamna Donovan îi salută cu sprâncenele ridicate şi o privire tăcută şi arzătoare către Ramsay. Signy ridică mâna stângă să-i arate inelul de căsătorie. Pentru a-i întări spusele, Ramsay o luă pe Signy de după umeri.

— Ne-am jurat credinţă unul altuia până când avem timp să facem o nuntă aşa cum se cuvine la catedrală, doamnă Donovan.

Menajera le făcu un semn aprobator.

— Atunci, e în regulă. Era şi timpul! Bunicul tău e foarte mulţumit. Acum ce vreţi la micul dejun?

— Surprinde-ne! spuse Ramsay însoţind-o pe Signy în bucătărie. După ce se aşezară şi bucătăreasa plecă să-şi facă treaba, el îi şopti lui Signy: Chiar crezi că are un mesaj de la spiritul bătrânului? Întotdeauna am bănuit că are o înclinaţie spre clarviziune.

Signy râse, ştiind că în acea zi putea râde din orice.

— E mai bine să nu întrebi.

Râse şi el, cu o expresie la fel de veselă. Ea zise:

— Încerc să-mi amintesc de ce m-am împotrivit atât de puternic acestei lucru inevitabil.

— Voiai să călătoreşti şi să vezi altceva decât Thorsay, îi aminti el.

— Ah, asta-i adevărat.

Ea se încruntă şi ceva din strălucire dispăru.

— Ai uitat ceva. El puse mâna peste a ei în mijlocul mesei. Putem călători *împreună.* Ceea ce are nişte avantaje considerabile faţă de călătoria de una singură.

— Presupun că aşa e. Întoarse mâna sub a lui ca să-i poată apuca degetele, dându-şi seama că avea un zâmbet prostesc pe faţă. De fapt, sunt sigură că aşa e.

El râse şi îşi retrase mâna pentru că erau aduse ceainicul şi ceştile. „Dacă asta e o lună de miere, vreau să dureze o veşnicie”, se gândi Signy.

Următoarele zile fură splendide. Chiar şi vremea coopera şi ploua doar noaptea. Începeau dimineţile făcând dragoste şi râzând. După micul dejun, Signy pleca să verifice cum mergeau lucrările la Sea Cottage. Erau aproape gata, dar nu se mai gândea să se mute înapoi. Ea şi Kai discutaseră despre casă şi hotărâseră că aveau să o lase acolo, ca să fie atelier şi un loc intim când voiau să fie singuri. Presupunea că, dacă ea şi Kai aveau să se certe, putea fugi acolo să doarmă peste noapte, dar până acum nu dădeau niciun semn că ar vrea să facă asta.

După vizita la Sea Cottage, mergea mai departe pe potecă spre săpături, unde făcea desene amănunţite ale obiectelor găsite şi supraveghea lucrările.

Deşi făcea tot ce trebuia ca să noteze cele găsite la Fiona Brae, corabia viking era cea care o încânta. Echipa de lucru descoperise încă un spaţiu pentru ca ea să poată lucra. Îi plăcea să deseneze, dar nu putea rezista să nu lucreze chiar pe corabie, îndepărtând pământul în vreme ce recunoştea în sinea ei că spera să găsească ceva rar şi minunat.

Simţindu-se puţin ridicol, începu să-şi ia pumnalul cu ea în cutia în care avea cele necesare desenului. Până acum nu avuseseră loc furturi de la cele două situri, dar se răspândise vestea despre corabia vikingilor, iar posibilitatea de a găsi nişte comori îi putea aduce acolo pe cei lacomi.

Ramsay ar fi lucrat la corabie fără întrerupere dacă ar fi putut, dar, în calitate de stăpân al domeniului, era solicitat în alte părţi. Doi muncitori din echipa Swenson lucrau regulat la corabie şi câteodată venea şi Peter însuşi. O corabie de mult îngropată atrăgea insularii mai mult decât acoperişurile de paie.

Signy găsi prima ei comoară într-o zi când muncitorii luau prânzul cu prietenii lor la Fiona Brae. Vrând să se dezmorţească, Signy îşi luase lopata şi peria pe corabie.

Pentru a evita presiunea pe vechiul lemn delicat, primul pas în săpături fusese să construiască un eşafodaj solid la câţiva zeci de centimetri de copastia vechii galere. În acest fel nu se mai păşea direct pe punte pentru că ar fi fost periculos atât pentru corabie, cât şi pentru oricine ar fi stat acolo.

Puntea jumătăţii expuse a corabiei fusese deja curăţată şi aşteptau cu emoţie să găsească lucruri interesante. În acea zi, Signy se concentră asupra unui punct din mijlocul corabiei. Cu o zi înainte simţise că puntea era diferită în acest loc, aşa încât curăţă zona mai minuţios.

Aha! Folosind peria, apărură nişte linii fine, dovedindu-se a fi un pătrat. Scoase cuţitaşul şi trasă cu vârful de-a lungul liniilor slabe până când se curăţară, apoi încercă să ridice capacul dreptunghiular.

Spre uluirea ei, se ridică, descoperind o cavitate cam de treizeci de centimetri adâncime. În mijloc era o cutie de metal cu nisip adunat în jur. Cu mâinile tremurânde, luă cutia din locul ei de odihnă.

— Ce ai acolo? strigă vocea lui Ramsay venind într-acolo de la Fiona Brae.

— Vino să vezi! spuse Signy atât de emoţionată, încât crezu că vocea i se piţigăiase.

Duse cutia grea la masa de lucru. Trebuiră să o ridice împreună pentru a o deschide fără a o strica.

La început, Signy nu putu vedea ce era înăuntru. Câteva obiecte mici erau aşezate în nişe cioplite în lemn şi peste tot era un praf colorat. Luă unul dintre obiectele mai mari şi îl frecă de mâneca bluzei ca să cureţe praful gros. Şi iată că ţinea în mână o figurină complicată a unei fiinţe umane, cioplită în poziţie ghemuită, având circa zece centimetri înălţime!

Ramsay icni.

— E un joc de şah! Luă altă piesă şi o curăţă la fel cum făcuse şi ea. Cred că tu ai una din regine. Ăsta e probabil regele. Dumnezeule sfinte, sunt uimitoare! Fiecare e unică!

— Pare că sunt cioplite din os sau probabil din fildeş de morsă. Signy studie piesele de şah ce fuseseră create atât de frumos şi depozitate cu secole în urmă. Dacă bunurile din morminte reflectau ce dorea cel decedat pentru viaţa de apoi, omul acesta era clar un jucător de şah. Nu era numit jocul regilor?

Ramsay încuviinţă din cap.

— Da, iar ăsta e un set demn de un rege.

Cu un zâmbet poznaş, luă regina din mâna lui Signy.

— Eu am capturat regina!

Signy îşi plimbă privirea pe trupul lui Ramsay, oprindu-se la pantaloni.

— Iar mai târziu o să-ţi capturez eu temeinic regele.

El râse.

— Devii delicios de indecentă, milady! Îmi place. Puse piesele de şah înapoi în cutie. Asta trebuie luată imediat la Skellig House. Nu numai că e o comoară istorică, dar ar fi foarte valoroasă pe piaţa de antichităţi.

— Exact genul de descoperire despre care nu vrem să ştie lumea, încuviinţă Signy. Am aici un sac de pânză în care poţi duce setul. Adusese sacul în caz că găseau ceva ce trebuia dus în casă şi pus în siguranţă. Puse înapoi piesele pe care le

scoseseră, aşează capacul şi o bagă cu grijă în sac. Acum te duci acasă?

— O să las setul de şah acolo, apoi trebuie să merg până în Clanwick. M-am oprit aici ca să văd dacă ai găsit ceva interesant şi dacă vrei să faci o pauză, zise şi ridică sugestiv din sprâncene.

Ea râse, plăcându-i această latură jucăuşă a lui Ramsay.

— Mai târziu. Ne vedem la cină.

— Pe mai târziu!

O sărută apăsat, ceea ce îi lăsă pe amândoi fără aer, apoi puse sacul pe umăr şi plecă înapoi pe plajă cu paşi mari. Se mişca frumos, iar ea nu se putea sătura să se uite la el.

Apoi dispăru, iar cei doi muncitori reveniră din pauza de prânz, discutând veseli. Ea se aşează să înceapă o schiţă brută a setului de şah, lăsându-şi mintea să rătăcească, anticipând clipele pe care avea să le petreacă mai târziu cu Kai. Şi avea să-i captureze ea regele!

capitolul 30

Ramsay se opri la Skellig House şi puse jocul de şah într-o magazie cu un lacăt mare şi zdravăn. Ar fi vrut să-şi petreacă restul după-amiezii curăţând piesele de şah pentru a scoate la iveală detalii uluitoare, preferabil cu Signy în faţa lui şi făcând acelaşi lucru. Îi plăcea că acum ea îi împărtăşea pasiunea pentru arheologie.

În schimb, se duse călare la Clanwick, făcând o listă în minte cu tot ce trebuia făcut. Mai întâi

banca, apoi Fergus pentru a semna acte legale, după care o oprire la librăria Olson ca să vadă dacă veniseră deja materialele de pictură pe care le comandase.

Rezolvase deja primele două puncte de pe listă când se decise să facă o scurtă vizită în port. Nu se plictisea niciodată să se uite la vase. Dacă Broc ar fi fost acolo, ar fi putut merge să stea pe banca lor. Se întrebă când avea să se întoarcă Broc şi dacă o convinsese pe pictoriţă să vină în Thorsay. Trecuse deja destul timp ca Broc să ajungă la Londra şi să vină înapoi.

Când se apropie de drumul ce înconjura portul, fu surprins să vadă două feţe cunoscute în faţa lui stând nemişcate şi uitându-se spre port. Verii Axel şi Annabel vorbeau pe voci joase şi intense.

Era prea aproape pentru a pretinde că nu-i văzuse, aşa că strigă:

— Bună ziua, verilor! E o zi frumoasă pentru a vă uita la vase.

Amândoi tresăriră înainte de a se întoarse să-l salute. Annabel arăta elegant, dar era supărată, ca şi cum ar fi plâns, iar Axel părea chiar şi mai posomorât ca de obicei.

— Bună ziua, Kai, spuse politicoasă Annabel. Îmi pare rău că ne-am văzut atât de puţin de când te-ai întors.

— Am călătorit prin insule şi m-am familiarizat din nou cu locurile şi cu oamenii, le explică el. În curând, o să fiu mai des în Clanwick.

— Am auzit că ai găsit comoara îngropată într-un sat viking antic, spuse Axel cu o privire ascuţită.

Ramsay râse.

— Văd că fabrica de bârfe e în funcţiune, ca întotdeauna. Da, ultima mare furtună a scos la iveală o bucată de ţărm şi a descoperit câteva case din piatră foarte vechi. Nu-i nicio comoară de găsit acolo, doar dacă îi place cuiva să studieze trecutul, aşa cum fac eu.

— E de pe vremea vikingilor? întrebă Axel.

Lui Ramsay nu-i plăcea să mintă şi, pentru că deja circulau zvonuri, trebuia să profite de ocazie şi să clarifice ce studiau.

— Casele din piatră sunt mult, mult mai vechi decât atât. Nici măcar nu pot estima cât de vechi. Am mai găsit ceea ce pare a fi epava unei corăbii vikinge. A fost descoperită de aceeaşi furtună, dar e atât de fragilă încât chiar un cuvânt răstit ar putea-o transforma în aşchii.

— Au şi alte părţi de lume atâtea vestigii antice ca în Thorsay? întrebă Annabel cu un aparent interes.

— Nu din câte am văzut eu, deşi sunt locuri în Asia Mică ce se apropie, spuse Ramsay. Privirea îi fu atrasă de vederea unui vas ce intra încet în port. Scuze, dar nava mea, *Freya*, vine la docuri. Mă întrebam când o să se întoarcă.

— Câte nave are domeniul tău? întrebă Axel cu interes.

— Trei. Două sunt bărci de pescuit, răspunse Ramsay. *Freya* transportă în special marfă în Scoţia şi în nordul Angliei.

— E o iolă drăguţă, aprecie Axel cu pe un ton critic.

Ramsay fu surprins că Axel dădea atâta atenţie vaselor. Nu părea interesat de nimic.

Ramsay dădu să plece când Annabel spuse pe o voce cam ascuţită.

— Am auzit că Signy Matheson poartă un inel de căsătorie. E doar un zvon?

Ramsay se uită în ochii ei şi spuse pe o voce fermă:

— Nu, e foarte adevărat. Ne-am jurat credinţă unul altuia şi în curând o să avem o nuntă aşa cum se cuvine la catedrală. Cam la începutul toamnei.

— Deci Signy a câştigat premiul, spuse Annabel cu enervare în ochii ei albaştri.

Ramsay râse când auzi asta.

— Dacă tu crezi că eu sunt un premiu, nu mă cunoşti foarte bine. Din fericire, Signy îmi tolerează excentricităţile. Dacă vreţi să mă scuzaţi, trebuie să merg la vasul meu.

Mergând spre docul unde avea să acosteze iola, se gândi ce pereche nefericită alcătuiau verii lui. Erau cei mai bogaţi oameni din Thorsay, dar nu era de ajuns pentru ei.

Aşteptă cu nerăbdare ca *Freya* să andocheze, întrebându-se de ce Broc nu era pe punte, aşteptând să coboare la ţărm. Când nava fu acostată în siguranţă, căpitanul Alan Innes ieşi de la timonă şi îi făcu semn lui Ramsay, văzându-l că aştepta.

Nerăbdător, Ramsay sări pe vas, spunând:

— Sper că ai avut o călătorie plăcută, Alan. Broc Mackenzie e cu tine? Nu pot să cred că e sub punte cu rău de mare!

— Nu, e bine sănătos şi probabil încă la Londra. A trebuit să aştepte să se ocupe de treaba pentru care l-ai trimis acolo, aşa încât a propus să plecăm noi, iar pe drum să luăm ceva marfă până la Edinburgh. Băieţii mei deveniseră neliniştiţi ancoraţi atât de mult.

Ramsay se încruntă şi se întrebă ce naiba plănuia Broc. Nu-i stătea în fire.

— A trimis vreun mesaj?

— Da, a trimis. Căpitanul băgă mâna în buzunar şi scoase o scrisoare împachetată în hârtie cerată, apoi se duse la pupă să vorbească cu oamenii lui.

Încruntându-se, Ramsay deschise scrisoarea imediat şi se uită peste rânduri.

Kai,

Îmi pare rău că încă nu sunt în Clanwick.

Pe scurt, am găsit-o pe Sophie Macleod şi am convins-o să vină în Thorsay, dar a spus că are nevoie de două săptămâni ca să facă pregătiri şi să cumpere materialele necesare pentru pictură. Cred că ea şi cu Signy o să se împace bine.

A trebuit să aştept şi pentru a mă întâlni cu prietenul tău, căpitanul Vance, pentru că nu era în Londra. Când s-au întors, el şi soţia lui au venit în vizită la Thorsay House şi mi-au explicat împrejurările interesante în care v-aţi cunoscut.

Amândoi doresc să te ajute să supravieţuieşti comportării imprevizibile a lui Roald. Vance s-a gândit că ar putea găsi un

mod de a-ţi asigura banii de care ai nevoie, deşi a fost vag în legătură cu asta.

A mai spus că voi, supravieţuitorii din beciul portughez (e o poveste din care vreau să aud mai mult), aţi decis să vă numiţi Rebelii de Odinioară şi aveţi planuri să vă adunaţi după război ca să sărbătoriţi supravieţuirea voastră.

Ramsay se opri, dându-şi seama că nu se gândise la o posibilă reuniune de ceva timp. Fusese al naibii de ocupat de când se întorsese acasă. Dar ar fi fost interesant să se vadă din nou cu ceilalţi supravieţuitori. Când trecuse prin Londra în drum spre casă, citise scrisorile pe care toţi le trimiseseră la Hatchard’s ca un mod de a păstra legătura şi luase cina cu Vance şi cu Lady Aurora.

Supravieţuitorii din beci făcuseră cu toţii lucruri interesante şi toţi se căsătoriseră, după cum îşi amintea el. Ei bine, acum avea şi el o soţie uluitoare cu care să se mândrească. Se întoarse la scrisoare.

Aşa că Vance s-a hotărât să adune cât se poate de mulţi dintre tovarăşii tăi de beci (şi pe soţiile lor) şi să-i aducă la Clanwick împreună cu domnişoara Macleod şi cu mine. Se pare că e proprietarul câtorva vase, fost spărgător de blocade şi îi place ca vasele lui să fie rapide.

Cel mai nou vas, Lady Constance, a fost proiectat să transporte atât marfă, cât şi pasageri, aşa încât are câteva cabine destul de încăpătoare. De îndată ce adună cât mai mulţi

dintre ai tăi iremediabili Rebeli care sunt dispuşi şi pot veni, o să plecăm. Ar trebui să ajungem acasă înainte de Festivalul Focului. Dacă reuşim, o să fie o experienţă specială pentru sudiştii ăştia!

Câte camere de oaspeţi are Skellig House?

Broc, uluit

Ramsay lăsă scrisoarea jos, la fel de uluit. Spera ca Vance să fi găsit o bancă potrivită pentru a lua împrumutul, pentru că avea un sentiment neliniştitor despre ce putea face Roald. Dar erau şi veşti bune – Broc o convinsese pe pictoriţă să vină la Thorsay. Ar fi fost un fel de cadou de nuntă pentru Signy.

Dar doisprezece vizitatori? *Chiar aşa,* câte camere de oaspeţi avea Skellig House? Începu să numere în minte sărind pe chei, se opri la Olson şi apoi se îndreptă spre grajdurile unde îl lăsase pe Thor, ca să plece acasă să-i spună lui Signy despre toate astea.

Signy clipi uimită auzind povestea lui Ramsay.

— Suntem invadaţi de englezi?

El râse.

— Sunt sigur că toţi se vor retrage mai degrabă în sud decât să înfrunte o iarnă în Thorsay. Avem destul loc pentru toţi?

Signy se gândi.

— Da, dar numai dacă nu sunt genul de aristocraţi care găsesc a fi inacceptabil să împartă camera cu soţiile lor.

— De ce să nu vrea un soţ şi o soţie să doarmă în acelaşi pat? întrebă el. E cel mai bun motiv să te căsătoreşti!

— În special în nordul friguros, spuse Signy cu un zâmbet. O să vorbesc cu doamna Donovan ca să mă asigur că toate camerele sunt pregătite.

— Şi între timp ne putem întoarce la corabia vikingilor, spuse Ramsay. Mă întreb ce alte comori vom găsi.

Următoarea comoară fu descoperită a doua zi. Era o extraordinară cruce de aur lungă cam de doisprezece centimetri cu email executat în tehnica *cloisonné* pe braţe. În mijloc era o monedă de aur ce îl făcu pe Ramsay să icnească atunci când Signy curăţă crucea destul de bine ca să se vadă detaliile.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el. E o monedă bizantină veche! Am câteva ca asta în colecţia mea. Cum naiba crezi că a ajuns aici, la capătul lumii?

Signy clătină din cap.

— Nu pot ghici, deşi romanii călătoreau mult. La drept vorbind, la fel făceau vikingii.

Cei doi oameni care lucrau la săpături veniră în jur să vadă ce se găsise. Cel mai în vârstă, Edmund, şopti:

— E frumoasă! Pot s-o ţin?

— Bineînţeles.

Signy i-o dădu. Edmund se închină pios, studiind-o.

— Aşadar regele nostru mort a fost creştin.

— Trebuie să fi fost, încuviinţă Ramsay.

Edmund îi dădu crucea tovarăşului său, care fu la fel de uimit, deşi întrebă:

— Ce valoare are?

— E greu de spus. Ramsay luă înapoi crucea şi o studie din nou. Corabia e pe pământul meu, deci legal ce găsim e al meu, dar genul ăsta de istorie aparţine tuturor insularilor.

— Ai putea înfiinţa un muzeu în Clanwick într-o zi, spuse Signy. Nu doar pentru obiecte spectaculoase ca ăsta, ci şi pentru obiectele de piatră obişnuite de la Fiona Brae. Toate fac parte din istoria noastră comună.

— E o idee excelentă.

Dacă într-o zi ar fi avut bani să se apuce de un astfel de proiect!

Gândindu-se la bani, Ramsay le atrase atenţia celor doi muncitori.

— Cel mai bine e să nu vorbiţi despre descoperirile noastre, spuse el. Nu vrem ca oamenii să vină noaptea pentru a jefui corabia şi probabil să distrugă totul.

Amândoi încuviinţară, dar Ramsay încă era neliniştit. Deşi credea că muncitorii erau cinstiţi, comoara dintr-o corabie de mult îngropată era o poveste prea bună pentru a n-o împărtăşi. Trebuia să se gândească dacă exista un mod potrivit de a proteja situl când nu se lucra la el.

El şi Signy discutară problema în acea noapte, dar situl era dificil de păzit, în special pentru că se putea ajunge şi de pe mare într-o barcă mică.

În cele din urmă, Signy spuse:

— Cred că va trebui să angajăm paznici dacă ne putem permite. Câţi bani ai disponibili?

El oftă.

— Nu mulţi, dar ai dreptate. Nu vrem ca tâlharii să distrugă corabia înainte ca măcar s-o descoperim complet. Avem nevoie nu numai de bani, ci şi de paznici în care putem avea încredere.

— Poate nişte oameni care şi-au găsit adăpost la ferma Mackenzie? sugeră Signy. Sunt sigură că de-acum Flora Mackenzie ştie în cine să aibă încredere.

— E o idee bună. O să vorbesc cu Broc când se întoarce, ceea ce ar trebui să fie cât de curând.

Ramsay spera să fie aşa. Echinocţiul şi Festivalul Focului se apropiau cu repeziciune.

capitolul 31

În seara următoare, Ramsay îşi îndeplini visul de a sta la masă faţă în faţă cu Signy, amândoi curăţând noile artefacte ale vikingilor. În vreme ce Ramsay muncea la o sabie ruginită, Signy lustruia o oală masivă din bronz menită a sta atârnată de un lanţ deasupra focului. Întrebă:

— Crezi că asta ar putea fi folosită în bucătărie la Skellig House când avem mulţi oaspeţi?

Ramsay râse.

— Poate că n-a fost folosită niciodată. Probabil face parte dintre obiectele de înmormântare ca un simbol că regele îşi putea permite să hrănească o întreagă armată.

— Mă bucur să văd ceva domestic, zise ea amuzată. Chiar şi în viaţa de apoi, oamenii probabil voiau să mănânce.

— Simbolic, are sens, spuse Ramsay. Ridică sabia găsită. Mă întreb dacă a fost o armă folosită personal de către rege. Bănuiesc că nu. Când o să găsim şi o să deschidem sicriul, scutul lui, coiful şi sabia personală vor fi probabil pe trup.

— Nu sunt sigură că vreau să fiu acolo când se deschide sicriul. Pare… lipsit de demnitate.

— Noi, arheologii, ne luptăm cu un conflict între respectul pentru strămoşii noştri şi pasiunea pentru cunoaştere, recunoscu el.

— Îmi imaginez că, de regulă, pasiunea pentru cunoaştere învinge. Dădu un lustru final oalei de gătit. Dar înţeleg fascinaţia de a afla mai multe despre trecut.

— Îmi place ideea ta de a construi un muzeu pentru a expune antichităţile din Thorsay. Oamenii ar trebui să poată intra ca să aprecieze istoria noastră. El ridică sabia ca să vadă unde mai trebuia curăţată. Cel puţin regele nostru încă va fi aici, în Thorsay, zona aleasă pentru locul de veşnică odihnă.

— Sper să fie posibil să deschidem un muzeu. Signy începu să deseneze oala, care avea interesante plăci emailate pe laturi. Deocamdată, magazia e muzeul nostru.

Când amândoi terminară de curăţat, puseră artefactele în magazie, apoi coborâră la bucătărie pentru o cină târzie. După ce mâncară, Signy se duse la fereastră şi privi afară în noapte.

— E o noapte cu lună plină. Vrei să mergem la o plimbare? Mi-ar plăcea să văd corabia sub clar de lună.

— Ce idee minunată! O să trebuiască totuşi să ne îmbrăcăm gros. Fiind atât de aproape de echinocţiu, nopţile sunt răcoroase. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că mai era până la sfârşitul lunii septembrie. Broc şi restul oaspeţilor încă nu sosiseră, iar data oficială a înapoierii împrumutului era foarte aproape. Tot ce putea face era să se roage ca Roald să îşi ţină cuvântul de a prelungi termenul.

Amândoi se îmbrăcară cu îndemânarea nordicilor. El ridică din sprâncene când Signy îşi puse sacul de desenat peste umăr şi piept.

— Poate că o să vreau să desenez corabia sub razele lunii. Îi aruncă un zâmbet poznaş. Şi am o sticluţă de whisky bun Callan.

El râse.

— Îmi place cât de bine anticipezi, zise şi apoi o luă de mână şi porniră la drum.

Într-adevăr, era o noapte splendidă pentru plimbare. Valurile veşnic în mişcare erau argintate de razele lunii, iar dealurile aveau o lucire nepământească, lucru ce îl făcu să se gândească la un tărâm de basm.

Nu era nevoie să vorbească în vreme ce mergeau pe poteca bine cunoscută de pe faleză. Coborâră scara spre Fiona Brae ce arăta ca un vis antic, apoi continuară să meargă pe poteca îngustă de pe plajă în jurul promontoriului. Ramsay începu

să se întrebe dacă putea găsi un petic de plajă destul de neted pentru a face dragoste.

Depăşiră colţul spre zona mai largă unde era corabia vikingilor când Ramsay înlemni. Pe plajă era o barcă în mijlocul ţărmului arcuit şi dinspre corabie se auzeau sunete.

Signy şopti îngrozită:

— Cineva jefuieşte corabia!

Înfuriat, Ramsay alergă pe plajă strigând:

— Naiba să vă ia, coborâţi de acolo, hoţilor!

Înjurături furioase fură urmate de două siluete întunecate ce păşeau pe eşafodaj. Păreau neintimidaţi şi gata de luptă.

Ramsay se repezise înainte prea iute ca Signy să-l poată opri. Nu-şi dăduse seama că hoţii de morminte puteau fi înarmaţi?

Temerile le fură confirmate când ambii tâlharii scoaseră pistoale şi le aţintiră asupra lui Ramsay. Şi… Sfinte Doamne, erau verii lui, Axel şi Annabel! Îmbrăcată simplu de data asta, Annabel ţinea pistolul cu ambele mâini, cu ochii îngustaţi şi hotărâtă. Arăta ca un criminal periculos, nu precum tânăra cochetă şi uşuratică.

— *Tu!* mormăi Axel. De ce dracului ai venit în noaptea asta? Probabil n-ar trebui să te omor, dar o s-o fac dacă mă sileşti.

Signy îşi dădu seama că n-o văzuseră în întuneric. Încet, deschise sacul de desen şi scoase pumnalul. Nu mai luptase cu el de ani buni, dar păstrase lama ascuţită.

Să sară pe eşafodaj şi să-i provoace pe Annabel şi pe Axel la un duel n-ar fi fost înţelept de vreme ce ei aveau pistoale. Dar dacă ar fi mers pe sub eşafodaj? Era destul loc dedesubt ca să se mişte, iar sunetul valurilor ar fi acoperit orice zgomot ar fi făcut. Umbra aruncată de faleză ar fi ascuns-o până când ar fi ajuns la capătul deschis al eşafodajului. Cu pumnalul în mână, se mişcă în tăcere prin întuneric şi sub eşafodajul de lemn.

Bineînţeles că Ramsay vorbea cu o voce calmă şi interesată.

— De ce furaţi piesele vechilor vikingi când sunteţi doi dintre cei mai bogaţi oameni din Thorsay? Trebuie să furaţi pentru că tatăl vostru nu vă dă destui bani?

— Nu ne dă deloc bani! spuse iritată Annabel. Ne cumpără lucruri, dar nu vrea să ne dea ce vrem mai mult: libertatea de a pleca din Thorsay şi de a ne trăi vieţile pe care le dorim!

— Vă ţine prizonieri aici? întrebă Ramsay.

— Cam aşa ceva, izbucni Annabel. Chiar dacă am reuşi să evadăm, n-am avea niciun ban.

— Mă pune să stau la exploatarea de alge, iar eu urăsc să fac asta! aruncă Axel. Iar când sunt acolo şi Annabel e singură acasă cu el, trebuie să-şi încuie uşa dormitorului când el bea!

Cuvintele lui Axel erau înspăimântătoare. Signy ştia că se întâmplau astfel de lucruri, dar nu l-ar fi bănuit pe Roald. Era limpede de ce ambii copii voiau să fugă de el.

Dar traiul într-o colivie aurită nu le dăduse lui Annabel şi lui Axel dreptul să strice şi să fure de pe

vechea corabie de nepreţuit sau să-l omoare pe Ramsay. Signy se furişă pe sub eşafodaj până când ajunse sub locul unde stăteau verii lui Ramsay. Prin spaţiile înguste dintre scânduri putea vedea cu uşurinţă tălpile jefuitorilor de morminte.

Pe cine să atace mai întâi? Probabil Axel era o ţintă mai bună. Părea că avea pantofi, nu cizme. Bun.

Ridică pumnalul şi băgă lama prin crăpături, apoi prin talpa pantofilor cu toată puterea.

El ţipă de surprindere şi durere, apoi se îndepărtă de pumnal în vreme ce ea strigă:

— Ramsay, fereşte-te de pistolul lui!

Apoi se aruncă în faţă şi tăie şi tălpile lui Annabel.

Annabel ţipă şi căzu. Signy bănui că pantofii ei aveau tălpi mai subţiri. Pierzându-şi echilibrul, Annabel căzu de pe eşafodaj pe plajă cu răsuflarea tăiată.

Scăpase prea uşor. Signy ieşi de sub eşafodaj şi o ţintui la pământ pe tânără, apoi îi smulse pistolul din mână.

— Ridică-te şi pune-ţi mâinile la ceafă! porunci ea. Am pistolul tău şi pumnalul şi oricare din ele e bun pentru tine dacă mă înfurii destul de tare!

Plângând, Annabel făcu ce i se spuse, cu capul plecat sub mâini.

Deasupra lor, cei doi bărbaţi se luptau cu furie. Ramsay profitase de intervenţia lui Signy ca să sară pe eşafodaj şi să-l înfrunte pe Axel. Se clătinară în faţă şi în spate până când Ramsay îl dădu jos pe Axel de pe eşafodaj. Se rostogoliră pe

pietriş până când Ramsay reuşi să-i smulgă pistolul lui Axel.

Axel înjură şi încercă să îi zgârie ochii adversarului său când Ramsay se izbi de tânăr, ţintuindu-l cu greutatea sa mai mare. Armă pistolul şi îl apăsă de tâmpla vărului său. Axel înlemni îngrozit.

Annabel strigă:

— Nu!

Mai calmă, Signy zise:

— Mai bine nu-l omorî pe vărul tău, Kai! Nu pare corect când el nu e nici pe jumătate omul care eşti tu. În afară de asta, mă gândesc că amândoi sunt mai demni de milă decât de dispreţ.

După ce suflă de câteva ori cu greutate, Ramsay se dădu în spate şi dezarmă pistolul, deşi îl ţinu îndreptat spre Axel.

— Foarte bine, draga mea. Ce să facem cu cei doi criminali în devenire?

— Nu sunt nişte criminali foarte pricepuţi, spuse Signy. De fapt, ce voiaţi să faceţi? Artefactele furate de pe corabie au valoare, dar numai dacă ştii unde şi cui să le vinzi, iar Thorsay nu are genul ăsta de cumpărători.

Annabel se opri din plâns şi se uită în jos.

— Speram să găsim monede de aur precum cea din centrul crucii pe care ai găsit-o.

Era evident că unul dintre muncitori vorbise despre săpături.

— Nu-i un plan de evadare prea grozav, spuse Ramsay neimpresionat. Axel, eşti sigur că vrei să

renunţi a fi moştenitorul unei importante activităţi comerciale?

— Nu vreau nicio bucată din blestemata afacere a tatălui meu! izbucni Axel. Nu m-ar deranja să am banii, dar tata nu e aşa de bătrân şi ar putea cu uşurinţă să mai trăiască treizeci de ani. Mai degrabă m-aş îneca decât să fiu prizonierul lui atât timp!

Cuvintele erau melodramatice, dar adevărate.

— Ce-ai face dacă ai avea libertatea de a alege? întrebă Signy.

Axel păru uimit, ca şi cum nu mai fusese niciodată întrebat aşa ceva.

— Mi-ar plăcea să fiu căpitanul propriei nave. Iubesc marea. Tata crede că e o ambiţie nebunească.

— Există mulţi oameni care aleg marea mai presus de orice, spuse Ramsay. Eşti sigur că asta vrei să faci cu viaţa ta?

— Da! Dar n-aş putea s-o las pe Annabel singură cu el.

Fu rândul lui Signy.

— Annabel, tu ce vrei să faci?

— Să merg la Londra, să fiu introdusă în societate şi să flirtez cu bărbaţi chipeşi la baluri, spuse Annabel. Apoi să-mi aleg un bărbat drăguţ, care să se poarte frumos cu mine şi să mă mărit cu el.

— E greu în Londra dacă n-ai prieteni sau familie ca să te introducă în societate, observă Ramsay. Ar trebui mulţi bani şi influenţă, dar tu nu ai nimic.

— Londra nu e singura posibilitate, spuse Signy. Mama ta nu era din Dublin? Ai o familie acolo la care ai putea să stai?

— Mătuşa mea s-a oferit să mă susţină financiar de câteva ori, recunoscu Annabel. Dar nu ştiu cum să ajung acolo pentru că tata nu m-ar lăsa niciodată să plec. Se îmbufnă. Şi eu vreau la *Londra!*

— Câteodată trebuie să acceptăm ce e mai degrabă posibil decât să ne zdrobim inima tânjind la imposibil, spuse Signy tăios. Am auzit că Dublin e un oraş frumos şi, dacă îmi aduc bine aminte, mama ta provine dintr-o familie bine văzută. Sunt sigură că acolo o să ai posibilitatea să participi la baluri şi să cunoşti bărbaţi chipeşi. Eşti frumoasă, aşa că ai putea să-ţi găseşti un soţ după dorinţa ta. Ăsta e un viitor realizabil. Sună aşa de rău?

Annabel îşi muşcă buza, cu lacrimile uscate.

— Nu. Nu sună rău.

Ramsay îşi întoarse atenţia spre Axel.

— Ce experienţă de navigaţie ai?

Axel arătă spre barcă.

— Vin aici ori de câte ori am ocazia. Am mai ieşit cu prieteni care aveau nevoie de echipaj pentru vase mai mari.

— E un început. Ramsay se încruntă. Dacă vrei cu adevărat o viaţă de marinar, o să-l rog pe Alan Innes să te ia ca un fel de ucenic şi să te instruiască să devii căpitan de vas. O să fie nevoie de timp şi de muncă grea, dar, dacă o să te porţi ca un mic lord arogant, poate că o să te arunce peste bord la rechini, iar eu nu l-aş învinovăţi.

Se uită cu seriozitate în ochii lui Axel.

— Dar, dacă înveţi să fii căpitan, o să-ţi dau *Freya* sau un vas asemănător.

— Un… un vas al meu? se bâlbâi Axel, făcând ochii mari. Mi-ar plăcea asta mai mult decât orice!

— Va trebui să meriţi asta, dar dacă e viaţa pe care o vrei, poate fi a ta şi o să te eliberezi de tatăl tău. Ramsay intrase foarte bine în rolul de stăpân. Sunteţi amândoi mulţumiţi de aceste perspective? Trebuie să vă decideţi pe loc. Acum tatăl vostru e la exploatarea de alge, dar o să fie acasă înainte de Festivalul Focului.

Fraţii se uitară unul la altul. Annabel înghiţi greu.

— Da. Axel?

Fratele ei inspiră adânc.

— O să fii în siguranţă, o să poţi cunoaşte burlaci şi va fi puţin probabil ca eu să am o ocazie mai bună decât asta. Ridică privirea spre Ramsay. Da. Da, acceptăm amândoi!

— Atunci trebuie să vă întoarceţi la Thorsay să vă faceţi bagajul, spuse Signy. Annabel, poate că o să ajungi la mătuşa ta fără un ban, dar cred că ai o garderobă destul de bună.

— Da, am. Se ridică în picioare. Dar pantofii ăştia sunt stricaţi.

— Aşa îţi trebuie pentru că furi şi ameninţi oamenii cu pistolul! spuse sec Signy. Kai, când vor trebui să plece, de dimineaţă?

— Trebuie să vorbesc cu Alan Innes, dar cred că fluxul creşte mai târziu, deci atunci.

Ramsay îi întinse mâna lui Axel să se ridice.

Tânărul se clătină puţin, dar reuşi să se ţină pe picioare.

— Mulţumesc, domnule, spuse el serios. Vă mulţumesc amândurora pentru că ne-aţi ascultat şi ne-aţi oferit o şansă să ne clădim propriul viitor.

Signy chicoti.

— N-o să-mi lipsească să vă văd pe amândoi bântuind prin Clanwick bosumflaţi şi arătând nedreptăţiţi.

Annabel dădu să protesteze, dar fratele ei o luă de mână şi o îndreptă spre barca în care veniseră.

— Are dreptate, Bel. Tu o s-o iei de la capăt şi la fel o să fac eu. Hai să fim recunoscători!

— Încă un lucru, spuse Ramsay. Aţi luat ceva de pe corabie?

Axel clătină din cap.

— Abia începusem să căutăm.

— Sper că nu aţi stricat prea multe, spuse Ramsay. Acum luaţi-o din loc!

Signy se duse lângă el şi îl luă de mijloc în vreme ce el o luă pe după umeri. Priviră în tăcere cum tinerii Ramsay plecară, plutind luminaţi de lună până când pânzele fură umflate de vânt şi barca se întoarse înspre sud, spre Clanwick.

— Nefastă întâlnire sub clar de lună, murmură Signy. Crezi că o să găsească vieţile pe care şi le doresc?

— Au o mare şansă, spuse Ramsay. Vor să scape de sub controlul tatălui lor şi se pare că au fost întotdeauna cei mai buni prieteni. Se uită la faţa lui Signy luminată discret de lună. Când am

sosit aici, mă întrebam dacă aş putea să te seduc pe plajă, dar sunt gata să merg acasă.

— Şi eu la fel. Îşi coborî vocea intenţionat provocator. Putem discuta tema seducţiei când ajungem la Skellig House.

El râse, ea se răsuci pe călcâie, apoi plecară spre casă pe poteca luminată de lună.

capitolul 32

Mai târziu în seara aceea, stând îmbrăţişaţi după ce făcuseră dragoste, Signy întrebă încet:

— Te-ai mai gândit ce o să faci dacă Roald cere împrumutul şi nu ai suficiente fonduri?

Ramsay oftă.

— M-am gândit mult, dar am bătut pasul pe loc. O să fiu în continuare moştenitor şi fără Skellig House, dar nu ştiu cât de multe o să pot realiza. Fergus spune că cele trei vase nu sunt incluse în garanţia pentru împrumut, aşa că măcar o să-mi pot ţine promisiunea faţă de Axel dacă o va merita. Dar o să-mi lipsească Skellig House. Şi dacă Roald încearcă să ne ia caii?

— Am putea să-l trimitem pe Odin după el. Prinde şobolanii cu mare talent şi Roald e un şobolan mare. Când Ramsay chicoti, Signy se mişcă astfel încât ajunse cu capul pe umărul lui. Şi eu m-am gândit. Am o casă foarte plăcută, dar ar putea fi puţin prea strâmtă pentru doi oameni înalţi. Am fi unul peste celălalt.

El o sărută pe frunte.

— Nu m-ar deranja asta! Putem fi deasupra cu rândul.

Ea zâmbi pe întuneric.

— E prea mică pentru a primi oaspeţi, dar ar putea fi reşedinţa ta oficială. La momentul acela, vei fi cunoscut oameni din toată insula. Te ştiu şi te respectă. Încă eşti stăpân cu toate puterile şi responsabilităţile legale care însoţesc poziţia.

— Ai dreptate, spuse el încet. Cred că pot face lucrurile să meargă cât timp tu eşti lângă mine.

— Unde să fiu în altă parte? Se ridică puţin ca să-l sărute. Şi acum să dormim, stăpânul meu chipeş! Mâine o să fie o zi plină.

În timp ce ea adormea pe umărul lui, el înălţă o rugă de mulţumire pentru că se găsiseră unul pe altul. Acum, când ea îi jurase credinţă, îşi împărtăşeau complet raţiunea şi ardoarea.

Cum dăduse un noroc aşa de mare peste el?

A doua zi, Ramsay se sculă dis-de-dimineaţă ca să meargă în Clanwick pentru a discuta cu Alan Innes, căpitanul navei Freya. Fu surprinzător de uşor să-l convingă să-l ia pe Axel ca ucenic.

— Vine des prin port, spuse Innes. Vorbesc cu el câteodată. Cred că are suflet de marinar.

— Sper să ai dreptate, zise Ramsay puţin surprins să afle că Axel era de mulţi ani atras de viaţa de marinar.

Dar Ramsay lipsise atât de mult încât nu era de mirare că nu-şi cunoştea bine verii. Îi plăcea ideea de a-i ajuta să scape de controlul distrugător al tatălui lor.

Dar lui Roald nu avea să-i placă absolut deloc.

Prezicerea lui Ramsay se adeveri în acea seară, când el şi Signy erau pe cale să ia cina. Roald năvăli în Skellig House trântind uşi şi aruncând ameninţări.

— Naiba să te ia, băiete, o să te fac momeală de peşti!

— Stăpânul e în salonul de luat cina, domnule, spuse calmă doamna Donovan înainte de a se feri în mod înţelept din calea lui.

Signy tocmai îi spunea lui Ramsay ce găsise nou pe corabie, de data asta o cutie cu două mici monede de aur. Era o descoperire spectaculoasă, iar Ramsay era recunoscător că verii lui n-o văzuseră. Făcuseră ceva stricăciuni vechii corăbii, dar ar fi putut fi mult mai rău.

Când Roald năvăli în cameră, Signy rosti precum cea mai bună gazdă:

— Bună seara, Roald. Ai vrea să stai cu noi la cină? Sau poate vrei un pahar de vin?

Ignorând-o, el urlă:

— Mi-ai furat copiii!

— Nu, le-am dat doar o şansă să-şi trăiască vieţile, spuse rece Ramsay. Amândoi voiau cu disperare să scape de sub controlul tău. Dacă ai fi fost un tată mai bun, n-ar fi vrut cu atâta ardoare să plece!

— Le-am dat totul! strigă Roald. Annabel era fata din Thorsay cel mai bine îmbrăcată şi Axel avea să moştenească cele mai mari activităţi

comerciale. Dar nu a fost de ajuns pentru plozii ăştia nerecunoscători. Trădătorii!

Ramsay de-abia se abţinu să nu spună că, dacă Roald n-ar fi fost atât de obsedat de propriul interes şi ar fi ascultat ce spuneau copiii lui, ei n-ar fi fugit.

Vărul lui se răsti:

— Annabel mi-a lăsat un bilet, spunând că pleacă amândoi. N-a spus unde o să plece şi cum o să ajungă acolo. Doar au plecat. Au plecat! Şi asta e doar din vina ta!

— Eu şi Signy am deschis doar nişte uşi şi amândoi s-au grăbit să iasă. Ramsay se ridică în picioare. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât Roald. Dacă nu vrei să stai la masă cu noi, e vremea să pleci.

— O să plăteşti pentru asta! spuse vărul lui printre dinţi. Cer achitarea împrumutului. Dacă nu-mi plăteşti până la sfârşitul zilei de 21, tot ce a pus bunicul tău drept gaj va fi al meu. Casa asta, domeniul, orice mică afacere de pe listă. Al meu. Al meu! Din partea mea, poţi să mori de foame pe străzile din Clanwick!

— Dar eu tot voi fi stăpân, iar Signy tot va fi soţia mea. Se uită la Signy, având nevoie de confirmarea din privirea ei hotărâtă. Sper că nu te vei simţi prea ofensat dacă nu eşti invitat la celebrarea oficială a căsătoriei.

— Mai degrabă ard în flăcările iadului decât să particip! mârâi Roald.

Se întoarse să plece, dar pe Ramsay îl străfulgeră un gând.

— Cu câteva săptămâni în urmă, cineva a tras cu puşca asupra mea când călăream pe dealurile din sudul insulei. Tu ai fost?

Roald se încruntă şi mai mult.

— Am tras din impuls. N-am vrut să te omor, dar acum mi-aş dori s-o fi făcut. Ne vedem la banca din Clanwick la ora 17.00. Pregăteşte-te să-mi predai toate posesiunile tale! Dacă n-o faci, o să angajez oameni ca să ia totul. Plecă din salon trântind uşa ce zgudui vesela.

Ramsay se aşeză din nou, tremurând. Se aşteptase la o scenă ca asta, dar realitatea era mai urâtă decât îşi imaginase.

Signy se întinse peste masă şi îl luă de mână.

— Ştiai că aşa se va întâmpla.

— Da, dar realitatea de a avea de-a face cu Roald e mai rea decât am crezut. O strânse de mână. Chiar dacă Broc şi ceilalţi apar mâine cu numele celei mai generoase bănci din Marea Britanie, va fi prea târziu să negociez un împrumut. O să pierdem toate astea, Signy!

Îi dădu drumul la mână şi făcu un gest ce cuprinse casa, pământul şi toţi oamenii care lucrau pentru domeniu.

Ea ridică din umeri.

— Am trăit cu mult mai puţin toată viaţa mea. Zâmbi. Dacă mica mea casă e prea neîncăpătoare, putem locui într-unul dintre şoproanele de la ferma Thorfield. Am auzit că Fiona Mackenzie le-a amenajat destul de confortabil.

El se relaxă şi o luă din nou de mână.

— O să ne descurcăm. Îi ridică mâna şi îi sărută dosul degetelor. Atâta vreme cât suntem împreună.

Următoarea zi fu una liniştită. Ploua, aşa că Signy rămase în casă şi lucră la desenele ei, iar Ramsay plecă în Clanwick ca să-i dea lui Fergus veştile rele. Avocatul confirmă că Ramsay trebuia să se mute din Skellig House imediat dacă Roald avea să ceară achitarea împrumutului.

Fiona Brae şi corabia vikingilor erau pe terenul domeniului. Nu putea îndura să ştie că aveau să cadă în mâinile nepăsătoare ale lui Roald. Oare Fergus putea să se gândească la o tactică legală de amânare? Avocatul nu era optimist în privinţa asta.

După ce plecă de la Fergus, Ramsay coborî în port şi îşi cumpără friptură de berbec cu piure de cartofi şi o bere de la Gordon’s. Adevărata hrană din Thorsay.

Ploaia se oprise deocamdată, iar Ramsay se aşează pe o bancă să mănânce şi să se uite la vase. Niciunul dintre vasele lui nu era în port, iar *Freya* plecase de mult spre Dublin cu Annabel şi Axel la bord.

Niciun semn din partea lui Broc, a Rebelilor de Odinioară sau a oricărei salvări posibile pe care ar fi putut s-o aducă cu ei. Călătoreau pe unul dintre vasele lui Vance, care era mai mare decât majoritatea celor ce acostau în Clanwick.

Când termină de mâncat, se scutură pe mâini şi îi înapoie doamnei Gordon coşul şi sticla. Apoi se

îndreptă spre casă, la Signy, singura parte din viaţa lui de care era pe deplin sigur. Aveau să stea amândoi în bibliotecă şi să lucreze la orice le putea distrage atenţia de la sabia lui Damocles ce atârna deasupra capetelor lor.

capitolul 33

A doua zi de dimineaţă soarele răsări palid. Lucru neobişnuit pentru el, Ramsay nu vru să facă dragoste când se treziră. Înţelegând că în acea zi nu era loc de bucurie, Signy doar îl strânse în braţe când soarele îşi făcu apariţia.

După micul dejun, îşi mută toate desenele la Sea Cottage, la fel lucrurile ei personale, aşternuturile şi ustensilele de bucătărie de care aveau nevoie. Practic, lucrurile acelea aparţineau de Skellig House, dar ea se îndoia că Roald avea să numere aşternuturile.

Tot personalul casei ştia ce urma să se întâmple, dar numai doamna Donovan comentă:

— N-o să fie la fel, domnişoară Signy.

— Nu, dar trebuie să acceptăm că lucrurile se schimbă în bine sau în rău. Zâmbi tremurat. Roald ar fi nebun să vă concedieze pe dumneata şi pe soţul dumitale. Eşti mult prea bună la tot ce faci.

În sinea ei se temea că Roald era destul de răzbunător să dea afară servitorii care îi fuseseră loiali bătrânului, dar se rugă să nu aibă dreptate.

După ultimul prânz, Signy şi Ramsay plecară călare în Clanwick. Când îi duseră la grajd pe Thor şi Loki, el spuse:

— Mă tot uit înspre port să văd dacă intră un vas mai mare ca de obicei. Zâmbi pieziş. E clar că eu cred în miracole.

Ea îl luă de mână.

— Avem alte miracole în vieţile noastre chiar dacă nu e niciunul financiar.

El o sărută, murmurând:

— Tu eşti miracolul meu, draga mea fată!

— Şi tu eşti al meu, dar oare nu arătăm ca nişte îndrăgostiţi care au 17 ani? spuse ea glumeţ.

El râse.

— Într-adevăr, dar nu e un lucru rău.

Mână în mână, merseră pe strada principală spre banca situată lângă port. Directorul băncii îi conduse la etajul superior, unde era o sală spaţioasă de întruniri de unde se vedea portul printr-o fereastră largă.

— Foarte impresionant, remarcă ea.

— Poate că afacerile falimentează, dar băncilor rar li se întâmplă asta, spuse sec Ramsay.

Veni şi Fergus, iar cei doi bărbaţi se aşezară şi împrăştiară documentele pe masă. Signy n-avea nimic de făcut decât să se uite spre port, ceea ce îi convenea. Putea privi apa la nesfârşit.

Când un vas mare şi graţios intră în port, simţi un şoc de emoţii. Sperând din tot sufletul să fie Broc şi Rebelii de Odinioară, spuse:

— Ies să mă plimb puţin. Mă întorc înainte de sosirea orei fatidice.

Ramsay se uită spre ea încuviinţând din cap, înainte de a se întoarce la documente. Signy ştia

că Fergus încerca să tragă de timp cât de mult putea în favoarea lui Ramsay.

Imediat ce ieşi din încăpere, Signy coborî în fugă scările deloc elegant şi se îndreptă rapid spre port, unde andoca vasul. Era *Lady Constance* din Londra.

Cu inima bubuind, Signy rămase pe chei şi aşteptă să fie lăsată pasarela. Deasupra ei, îl văzu pe Broc în mijlocul multor oameni bine îmbrăcaţi. Flutura din mână, plin de entuziasm.

Imediat ce pasarela fu lăsată jos, el se grăbi să coboare.

— Îmi pare rău că am întârziat. În Canal au fost furtuni puternice şi s-au stricat nişte pânze. Dar am ajuns la timp, nu-i aşa?

— La limită. Îi văzu pe tovarăşii lui de călătorie coborând după el. Oaspeţii noştri s-ar putea să doarmă pe vas de vreme ce Skellig House nu va putea fi disponibilă.

— Toţi trebuie să vină cu noi. Flutură din mână ca toţi să-l urmeze şi porni în pas alert spre bancă. În primul rând, am adus-o pe Sophie Macleod să petreacă ceva timp instruindu-te. O să vă simpatizaţi foarte mult.

Uimită, Signy se uită în spate şi văzu o femeie minionă roşcată la câţiva paşi în urma lui.

— Am adus tot felul de vopsele! strigă tânăra femeie. Rămâne pe mai târziu!

Broc îi aruncă lui Sophie o privire afectuoasă, apoi îşi întoarse privirea spre bancă.

— Lasă-mă să-ţi explic…

Roald intră ţanţoş în sala de întruniri, un prădător pornit să aplice lovitura de graţie.

— Văd că aveţi actele. Şi eu le am pe ale mele, zise şi aruncă un dosar cu acte pe masă.

— Să începem?

— Încă nu e ora 17.00, spuse ferm Fergus.

Roald ridică din umeri şi se aşează într-un fotoliu, pocnind din degete ca să cheme un tânăr funcţionar de la bancă.

— Am trimis o sticlă de şampanie mai devreme. Adu-mi-o! Doar un singur pahar va fi necesar pentru că eu sunt singurul care va sărbători.

Funcţionarul făcu o plecăciune respectuoasă în faţa celui mai bogat om din Thorsay înainte de a pleca în căutarea şampaniei.

Ramsay privi în jur. Unde era Signy? Spusese că avea să se întoarcă, iar ea nu obişnuia să evite scenele neplăcute.

Auzi zgomote, iar după o clipă îşi dădu seama că erau paşii unor oameni care urcau grăbiţi scările. Destul de mulţi oameni.

Uşa se deschise şi intrară Broc şi Signy, urmaţi de alţi doisprezece. Îi recunoscu pe toţi în afară de unul dintre bărbaţi. Fiecare bărbat avea lângă el o femeie atrăgătoare. Soţiile Rebelilor de Odinioară şi verişoara lui, Kendra.

Se ridică şi se holbă, nefiind sigur că înţelegea ce se întâmpla. Signy veni lângă el, cu ochii jucăuşi. În şoaptă spuse:

— Roşcata din dreapta, care se uită la noi toţi, e Sophie. Mulţumesc mult că ai adus-o aici!

— Ea a fost cel mai bun cadou de nuntă la care m-am putut gândi, spuse el simplu, salutând-o pe pictoriţă.

Îi datora un bonus lui Broc.

Căpitanul Gabriel Hawkins Vance înaintă în faţa grupului.

— Ce mă bucur să te văd, Ramsay, cunoscut sub numele de Chantry!

Ramsay zâmbi.

— La vremea aceea, avea sens.

Privirea i se îndreptă spre ceilalţi. Will Masterson, înalt şi spătos, ce se dovedise a fi maior, stând lângă o amazoană magnifică la fel de înaltă ca Signy.

Lângă cei doi Masterson era blondul şi isteţul Gordon Audley. Doamna cu ochi luminoşi de la braţul său avea păr roşu-auriu, asemănător cu cel al lui Signy.

Vance era şi el, bineînţeles, la braţ cu Lady Rory, arătând mult mai prezentabil decât în memorabila noapte în care îl cunoscuse în Constantinopol.

Apoi Duval, un alt ofiţer ce se dovedise a fi mai mult englez decât francez. Ramsay îi recunoscu soţia, frumoasa franţuzoaică Suzanne, pe care o cunoscuse tot în acea noapte în Constantinopol.

Apoi verişoara lui, Kendra, care înaintă pe lângă chipeşul ei soţ să-l sărute pe Ramsay şi s-o îmbrăţişeze pe Signy.

— Mă bucur aşa de mult că sunt din nou în Thorsay!

Roald se răsti:

— La dracu’, cine sunt oamenii ăştia? N-au nicio treabă aici!

— Dimpotrivă. Încă o dată, Vance era purtătorul de cuvânt. Uitându-se cu dispreţ la Roald, el spuse: Kai Ramsay ne-a făcut un serviciu de nepreţuit unora dintre noi şi am venit să ne plătim datoria.

Puse pe masă o pungă plină.

— Ramsay, ne-ai salvat viaţa mie şi lui Rory. Iată aici 5 000 de lire, deşi ea valorează infinit mai mult.

Zâmbi spre soţia lui, care înaintă şi ea şi mai puse o pungă grasă lângă a lui.

— Asta e pentru verişoara mea Constance, mai dragă mie decât propriile surori. Trăieşte acum în America, aşa încât contribui în numele ei cu 5 000 de lire.

Ramsay era atât de uluit, încât nu putu decât să se holbeze. Următorul care înaintă fu Simon Duval.

— Tu ai salvat-o pe Suzanne a mea, un dar dincolo de orice imaginaţie. Zâmbi iute. Şi o afacere la preţul ăsta! Un adevărat chilipir.

Se auziră râsete. Apoi Suzanne spuse încet:

— Supravieţuiam fiind croitoreasă când m-a găsit Simon. Spre surprinderea mea, mai târziu am aflat că sunt un fel de moştenitoare, deci cred că e cinstit să plătesc cu întârziere pentru propriul bilet pentru o viaţă nouă. 5 000 de lire pentru domnul Ramsay, bărbatul cu cele mai utile legături în Constantinopol.

Puse o pungă pe masă lângă celelalte, apoi se retrase.

Kendra Douglas, care probabil avea alt nume după căsătorie, înaintă.

— Kai, noi doi suntem rude de sânge. Îi aruncă lui Roald o privire dispreţuitoare. Din fericire, dinspre mame, aşa că nu sunt rudă cu el. Privirea ei se mută spre Ramsay şi Signy. Unele dintre cele mai fericite clipe din viaţa mea au fost verile petrecute aici, în Thorsay, jucându-mă cu tine, cu Broc şi ceilalţi. Acele zile m-au format. Şi, pentru că se întâmplă să fiu şi eu moştenitoare – scoase o pungă grasă şi o puse lângă celelalte –, vreau să contribui în onoarea bunicilor tăi şi pentru că o să păstrezi Thorsay, locul special care a fost întotdeauna.

Roald se făcuse roşu de furie şi arăta ca şi cum în curând avea să explodeze. Fergus se ridică şi spuse:

— Domnule Ramsay, hai să ducem banii dumneavoastră în camera vecină, care e mai mică. Mă aştept să confirmaţi că aţi primit în totalitate cei 25 000 de lire în timp util.

Ceasul de perete începu să bată ora 17.00. Fergus îi luă de acolo pe Roald şi pe tânărul funcţionar, lăsându-l pe Ramsay cu bărbaţii de care se ataşase în acel beci umed cu atâţia ani şi kilometri în urmă. El înghiţi cu greutate.

— Eu… eu nu ştiu ce să zic.

— Un mulţumesc va fi suficient, spuse Vance, strângând mâna lui Ramsay, apoi se dădu la o parte ca toţi ceilalţi Rebeli de Odinioară să-l salute.

Duval cugetă:

— E un miracol că am supravieţuit cu toţii. V-aţi mântuit, aşa cum am discutat în acea noapte când dădeam sticla de brandy din mână în mână?

— Eu cred că da, deşi cu întârziere. Ramsay o trase pe Signy lângă el. Signy are o mare contribuţie la mântuirea mea.

Masterson o cuprinse pe splendida lui amazoană.

— O femeie remarcabilă ca Athena mea face atât de multe pentru a scoate la iveală ce-i mai bun dintr-un bărbat!

— Şi un bărbat bun poate scoate la iveală ce-i mai bun dintr-o femeie, spuse dulce soţia lui. Deşi câteodată chiar şi cei mai buni bărbaţi au nevoie de puţină instrucţie.

După ce râseră toţi, Gordon întrebă:

— Ce e cu Festivalul Focului despre care am tot auzit?

— E foarte distractiv, explică Signy. Grupuri de bărbaţi poartă torţe pe străzi, cântând un foarte vechi cântec în dialectul norn. Dacă nu ştii cuvintele, poţi doar să fredonezi împreună cu ei. Grupurile se întâlnesc în port şi se arde o efigie a unui viking într-un mare foc de tabără. E cu mâncare şi băutură. Vine toată lumea de la mare depărtare. Zâmbi spre celelalte femei. Noi, femeile delicate, stăm înăuntru, unde e cald, şi ne cunoaştem mai bine unele pe altele până când se aprinde focul de tabără.

Ramsay adăugă:

— Pentru că e echinocţiul de toamnă şi ne îndreptăm spre anotimpul rece din an, focul simbolizează lumina şi căldura ce ne vor călăuzi prin întuneric spre primăvară.

— Un simbol bun însoţit de un foc de tabără, mâncare şi băutură. Ce ne trebuie mai mult de atât? întrebă retoric Gordon, luând-o de mână pe soţia lui. Eu şi Callie o să ne distrăm pe cinste!

— Mai avem un eveniment grandios. Ramsay cuprinse mâinile lui Signy şi se uită în ochii ei calzi, aurii. Eu şi Signy ne-am jurat credinţă unul altuia. Cândva în următoarele câteva zile, o să avem o grandioasă nuntă oficială la catedrala St. Magnus şi sunteţi cu toţii invitaţi! Se aplecă spre Signy ca s-o sărute, murmurând: Acum şi pentru totdeauna, dragostea mea!

Ea se apropie de el atât de mult, încât îi putea simţi bătăile inimii.

— Te iubesc, al meu moştenitor, dar nu stăpân!

Apoi îl sărută şi ea cu o intensitate care îi făcu pe prietenii lor să aplaude.

Moştenitorul domeniului şi doamna lui, împreună pentru totdeauna.

nota autoarei: adevărul despre Thorsay

Cu câţiva ani în urmă, după ce am vorbit la o conferinţă în Leeds, Anglia, am avut marea plăcere să vizitez Orkney şi Shetland împreună cu prietena mea, scriitoarea Patricia Rice, şi cu soţii noştri, Consultantul pentru Haos şi Tipul de la IT. Ambele grupuri de insule sunt locuri minunate de vizitat şi m-au inspirat să încep cartea aceasta.

Thorsay e un arhipelag imaginar pe care l-am plasat între adevăratele arhipelaguri Orkney şi Shetland cam în aceeaşi locaţie în care se află adevărata Fair Isle. Orkney are propria istorie, propriile obiceiuri şi legi, iar faptul că am creat versiunea mea de insule mi-a oferit o mai mare libertate de a combina diferite elemente. Arderea algelor era o industrie reală şi profitabilă la vremea când se petrece acţiunea din carte, deşi după câţiva ani piaţa s-a prăbuşit când au fost descoperite alte materiale ce se puteau utiliza la fabricarea săpunurilor şi a sticlei.

Orkney are cele mai vaste ruine neolitice din nordul Europei şi peste tot pot fi văzute situri uimitoare. Fiona Brae a fost inspirată de adevărata Skara Brae, un ansamblu de opt case din piatră unite una de alta ce au fost descoperite de valurile unei mari furtuni în 1850. Este considerat cel mai întreg sat neolitic din Europa şi e un sit din Patrimoniul Universal UNESCO, mai vechi decât Stonehenge sau decât piramidele egiptene.

Corăbiile funerare sunt răspândite peste tot în Scandinavia şi în nordul Marii Britanii. Pentru corabia funerară din această carte, m-am inspirat din corabia funerară Sutton Hoo din Suffolk, Anglia. A fost descoperită la începutul secolului XX şi e impresionantă pentru că nu a fost niciodată jefuită, conţinând un uimitor tezaur de obiecte.

Orkney cel modern are mulţi artişti talentaţi şi bijutieri, iar picturile lui Signy au fost inspirate de minunatele tapiserii, desene şi picturi ale artistelor mamă şi fiică Leila Thomson şi Jo Thomson. Lucrările lor au fost expuse şi scoase la vânzare la Hoxa Tapestry Gal (https://www. hoxatapestrygallery. co.uk).

Uimitoarele lor creaţii înfăţişează marea, cerul şi superbele peisaje din Orkney – am plecat de acolo luând multe reproduceri ale lucrărilor lor. Chiar recomand să vizitaţi Hoxa Gallery dacă aveţi norocul să ajungeţi în Orkney.

Am mai adus acasă şi câteva minunate bijuterii de argint din Orkney. Dacă vă plac astfel de creaţii, aruncaţi o privire https://www.olagorie-jewellery.com. Designul Olei Gorie îmbină elemente celtice, scoţiene, vikinge, contemporane şi multe altele.

Un alt bijutier minunat e Sheila Fleet (https://sheilafleet.com), sora Leilei Thomson. Sunt o familie talentată şi toţi spun că se inspiră din ţinutul unic pe care îl numesc căminul lor.

mulţumiri

Vreau să-i mulţumesc în mod special ghidului nostru din Orkney, Lorna Brown de la See Orkney. Originară din insule, a făcut o treabă minunată prezentându-ne istoria şi minunile naturii din uimitorul ei ţinut natal.

Bonus: o povestire magică, special dedicată tuturor cititorilor din România

Sărbători strălucitoare

Mary Jo Putney

Unchiul meu Joe obişnuia să spună că poţi spune multe despre un bărbat după pantofii lui. El ar fi trebuit să ştie asta, doar şi-a petrecut mare parte din viaţă lustruind pantofii oamenilor de afaceri care voiau să fie dichisiţi pentru următoarea întâlnire de afaceri.

În ce mă priveşte, eu am ales bocancii militari. M-am gândit că o să fiu curajos şi nobil. Am sfârşit într-un loc cu mult prea mult nisip şi căldură şi chestii care făceau *bang*! Dar am zis destule.

Când am fost lăsat la vatră, nu ştiam sigur ce aveam de gând să fac, pentru că mare parte din competenţele mele profesionale nu erau privite cu ochi buni. Iar familia mea din Cincinnati mă scotea din sărite. Erau nişte oameni de treabă, să ştiţi, dar mă cam sufocau. Îşi făceau griji pentru mine. Ca şi cum eram pe cale să explodez sau aşa ceva. Sincer, îi puteam înţelege. Aşa că m-am dus în Chicago, acolo unde am locuit în copilărie.

Unchiul Joe murise de mult – fusese un unchi grozav, poate chiar prea bun. Dar faptul că eram acolo, în oraşul lui, m-a făcut să mă gândesc la el şi la lustruitul pantofilor. Aşa că, atunci când am mers la o agenţie de angajări, am scris la abilitaţi „lustragiu”, pentru că îl ajutam pe unchiul Joe, iar el îmi spunea poveşti în momentele mai liniştite. Luptase în Războiul cel Mare. Eu am luptat în Cel Greşit.

Oricum, am fost sunat de un consilier de angajări, o tipă de vârstă medie cu o limbă ascuţită

şi ochi frumoşi. Mă întrebă dacă eram într-adevăr Roy Blake, apoi spuse:

— Pentru că sunteţi veteran, aş putea să vă plasez cu uşurinţă la o firmă de protecţie şi pază.

M-am gândit preţ de aproape două secunde cum ar fi fost să devin un poliţist de închiriat.

— Nu, mulţumesc. Ce mai aveţi?

Ea îşi ţuguie gânditoare buzele.

— Pentru că e aproape Crăciunul, aş putea să vă găsesc un loc de muncă sezonier în comerţ.

— O să accept dacă nu mai e altceva, dar aş prefera o slujbă pe termen lung.

Ea se uită la un teanc de hârtii.

— Dacă vă căutaţi ceva diferit, avem un post liber pentru cineva care să conducă un centru de lustragerie şi toaletare a câinilor la Enchantment Place. E un mall exclusivist cu magazine şi clientelă selectă.

— Toaletare? Adică să pieptăn căţei? Îmi plac câinii şi animalele în general, dar n-am pregătire pentru asta.

— Oferta nu e foarte detaliată. Se specifică faptul că au nevoie de cineva versatil, care să se descurce în orice situaţie. Îmi dădu hârtia. Aţi fi angajat la mall cu un salariu de bază şi un procent din vânzări. Postul mai include un apartament, dacă aveţi nevoie de locuinţă.

De fapt, chiar aveam nevoie. Uitasem cât de costisitor era oraşul Chicago. Am studiat estimările venitului.

— Dacă este adevărat, sunt bani frumoşi. Dar oferta e veche de trei luni. De ce au probleme cu ocuparea postului?

— Pentru că insistă să aibă un veteran de război. Îi luciră ochii. Ceea ce dumneata eşti. În plus, ştiţi să lustruiţi pantofi. Sunteţi interesat, domnule Blake?

Oferta mi-a trezit curiozitatea, iar activitatea părea una liniştită, aşa că am decis să verific locul. Aşa am ajuns spre finele după-amiezii în livingul unui apartament drăguţ cu un dormitor şi o vedere uimitoare spre zona centrală comercială a oraşului Chicago şi spre lac. În mijlocul după-amiezii de decembrie, deja se întuneca şi luminiţele de Crăciun sclipeau de-a lungul Michigan Avenue.

Am trecut de interviul iniţial – combinaţia dintre un veteran de război şi lustragiu era rară –, iar acum Missy LaFey, secretara managerului, îmi arăta apartamentul oferit odată cu postul.

— Ar fi acceptabil, domnule Blake? întrebă Missy.

Era o tânără frumoasă, care se mişca atât de graţios de parcă abia atingea podeaua.

La început n-am răspuns pentru că nu-mi puteam lua ochii de la privelişte. Amplasarea la douăzeci de etaje deasupra mallului era incredibilă, iar peisajul de iarnă îngheţat mă făcea să mă bucur că mă aflam înăuntru, unde era cald.

— Apartamentul e grozav, am spus. Dar de ce oferiţi casă unui angajat de rang inferior ca mine? Aş zice că locul ăsta poate fi închiriat pentru mulţi bani.

— Ar putea, dar avem nevoie de nişte angajaţi speciali. Nimeni nu e de *rang inferior.* Enchantment Place e unic şi clienţii noştri se aşteaptă la servicii superioare. La oameni ca dumneata. Zâmbetul ei era ameţitor. Acordarea de avantaje angajaţilor din mall e un mod de a evita fluctuaţia ridicată de personal. Accepţi postul, domnule Blake?

Părea că aveam să fiu un servitor pentru o grămadă de snobi bogaţi, nu genul meu preferat de oameni. Dar munca avea să fie uşoară şi îmi plăcea apartamentul. Puteam oricând să plec dacă nu-mi plăcea postul.

— O să încerc. Dar de ce sunt membru al echipei de securitate?

Ea îşi alese cu grijă cuvintele.

— Unii dintre clienţii noştri sunt neobişnuiţi. Trebuie să fie trataţi cu grijă şi atenţie. E de aşteptat ca dumneata să ajuţi în orice mod ţi se pare necesar.

Cu alte cuvinte, erau puşti bogaţi şi răsfăţaţi, care nu puteau fi aruncaţi afară cu un şut în fund. Destul de rezonabil. Mă pricepeam la aruncat, dar puteam avea răbdare pentru banii şi locuinţa pe care urmam să le primesc la mallul ăsta pricopsit. Probabil statura mea a făcut să atârne balanţa în favoarea angajării – la peste 1,90 metri şi cu muşchi, ca să aplanez un conflict n-ar trebui decât să-mi fac apariţia şi să întreb dacă e vreo problemă.

Missy scoase un inel de chei.

— Uite cheile de la apartament, de la intrarea angajaţilor în mall şi de la lustragerie! Îţi sugerez

să-ţi găseşti timp să te familiarizezi cu materialele. Unele dintre ele sunt foarte neobişnuite.

Crema de ghete era doar cremă de ghete. Mă rog, era şi în culori extravagante. Mare lucru! Chiar când voiam s-o mai întreb câte ceva, lui Missy i-a sunat telefonul. A făcu un semn în loc de scuză şi a răspuns. Expresia feţei i s-a schimbat.

— Vin în clipa asta! Închise telefonul. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Ne vedem mâine-dimineaţă la ora 9.00 la lustragerie. O să-ţi explic totul şi o să-ţi fac cunoştinţă cu câţiva proprietari de magazine. Lustrageria face parte din zona restaurantelor şi e uşor de găsit.

Înainte ca eu să pot răspunde, ea a ieşit în grabă pe uşă. Şi jur pe bunul Dumnezeu că *n-am văzut* ca picioarele ei să atingă pământul!

După ce Missy s-a făcut nevăzută, am studiat cheile, spunându-mi cât de ciudat era totul. Oferta era grozavă, dar nu pentru un lustragiu! Chiar şi veteran fiind! Părea prea bună ca să fie adevărată. M-am gândit că ar fi fost bine să cercetez mallul înainte să-mi aduc lucrurile acolo. Până atunci nu văzusem decât apartamentul conducerii. M-am îndreptat spre lift.

Când am intrat, în Enchantment Place domnea calmul după-amiezii târzii. Cea mai mare parte din cumpărătorii de peste zi plecaseră, iar cei care veneau după serviciu nu ajunseseră încă. Puteam vedea câte un om pe ici, pe colo, dar nu era nimeni în apropiere. Se auzea în surdină o muzică de sărbătoare, mai degrabă stilată şi instrumentală decât genul obişnuit de muzică de mall.

Zona de restaurante era spre dreapta, aşa încât m-am îndreptat într-acolo. Missy nu glumise când spusese că locul era luxos – părea că acolo erau doar buticuri speciale, fiecare sclipind ca o bijuterie cu decoraţii de sărbătoare. Nu se vedea niciun lanţ de magazine. Un magazin numit „Savoarea mirodeniilor” avea vase de gătit de lux şi boluri de cristal pline cu mirodenii mirositoare – câteva dintre ele luceau slab. Nucşoară radioactivă?

La următorul magazin m-am oprit. Oh! Literele aurii discrete chiar spuneau „Ceva diferit pentru vampirul care are totul”? M-am uitat înăuntru, dar sticla mată mă împiedica să văd ce fel de produse avea magazinul. Probabil era un fel de magazin de suvenire pentru bogătaşii blazaţi.

Zona de restaurante era uimitoare, proiectată ca o grotă tropicală cu o stâncă pe o latură şi o cascadă înaltă de câteva etaje ce se prăvălea într-o piscină uriaşă căptuşită cu piatră.

Pe laturile din dreapta şi stânga ale zonei de restaurante erau doi pomi de Crăciun care aproape că ajungeau la tavan şi umpleau aerul cu un miros înţepător de molid.

M-am uitat în piscină. Am văzut un soi de... chestii foarte mari înotând la adâncime. Nu mi se păreau a fi crapi.

Zona avea pâlcuri răsfirate de copaci şi flori tropicale, toate sclipind de luminiţe şi decoraţiuni de sărbătoare. Locurile de stat jos nu erau doar mici mese şi scaune.

Erau toate de mărimea unor bănci sau canapele ce mă făceau să mă gândesc la culcuşuri mari şi scumpe pentru câini. Am încercat să nu mă gândesc la ce puteau face nişte adolescenţi răsfăţaţi în astfel de locuri. Făcea oare parte din fişa postului meu să menţin în limita decenţei spaţiile publice?

Mi-am îndreptat atenţia spre standurile cu mâncare. Din nou nu se vedeau lanţurile de magazine. Un mic stand se numea „Vin de sânge”. Acolo probabil klingonienii în devenire se opreau să-şi bea sucul de roşii. Ideea era cam de groază, dar locul era curat lună şi tipul din spate care ştergea paharele arăta destul de normal. Lângă el era o cafenea cu aromă încântătoare de scorţişoară ce plutea prin aer.

Ah, uite şi lustrageria, înghesuită între cafenea şi „Standul de chebap pentru carnivorul din tine”.

Lustrageria era genul demodat din lemn pe care unchiul Joe îl avea la gară. Banchetele de mahon lustruit erau fixate la înălţime, aşa încât lustragiul să nu trebuiască să se îndoaie de mijloc, iar suporturile de alamă pentru picioare luceau ca aurul. Cu siguranţă standul ăsta fusese apreciat.

Materialele erau depozitate la capete, în spatele uşilor încuiate, care se deschideau cu cheia demodată de fier pe care mi-o dăduse Missy. Înăuntru erau sertare ordonate de diferite mărimi cu etichete precum „cârpe de lustruit” şi „cremă neagră”. Am tras de unul şi, bineînţeles, înăuntru erau borcănele cu o marcă de cremă europeană elegantă. Am deschis unul şi am mirosit. Mirosul

familiar, astringent m-a dus înapoi în timp la unchiul Joe şi la mine pe vremea când nu eram mai înalt de-o şchioapă.

Clipind iute, am pus borcănelul deoparte şi am controlat celelalte sertare. Culorile de cremă de ghete erau ceea ce mă aşteptam să fie, dar ce naiba căuta acolo „crema de copite”? Mă gândeam la vacile aranjate pentru bâlciurile rurale, dar asta era o pastă strălucitoare cu un miros de pin. Poate că era unul dintre lucrurile alea copilăreşti – zilele astea, se părea că fetele luceau mai mult decât pe vremea când eram eu la liceu.

Pe următorul sertar scria „cremă de gheare”. Acum treaba devenea ciudată. Tocmai dădeam să cercetez asta când o voce în spatele meu spuse:

— În sfârşit! Credeam că n-o să mai aducă un lustragiu nou. Am nevoie să fiu servit chiar acum!

M-a furnicat pe ceafă pentru că era o voce, un fel de voce, dar o auzeam în cap, nu cu urechile. M-am întors prudent şi am văzut un unicorn stând în spatele meu. De mărimea unui ponei mare, unicornul – categoric mascul – era de un alb pur, cu o coamă lucioasă şi coadă stufoasă. Cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată, deşi cornul ăla lung şi ascuţit nu era doar decorativ.

Am înghiţit cu greutate, întrebându-mă dacă m-am ţicnit. Dar aveam o mătuşă clarvăzătoare, iar în călătoriile mele am aflat că există mai multe lucruri sub soare decât ne dăm noi seama.

Având în vedere toate legendele despre vârcolaci, vampiri şi altele, poate că aceştia chiar

existau şi preferau să stea mai retraşi. Categoric, unicornul arăta la fel de real ca trupul meu. Mai avea un uşor miros de cal ce îmi convinse nasul aşa cum imaginea lui îmi convinsese ochii.

Missy spusese că angajaţii trebuiau să se adapteze şi acum am înţeles de ce. În regulă, mă adaptam.

— Aş fi bucuros să te ajut, dar chiar în clipa asta încep, aşa că va trebui să-mi spui ce ţi-ar plăcea.

— Nu-i nicio problemă. Cremele de lustruit copite şi corn pentru unicorni sunt aici.

Cuvintele îmi răsunau în cap ca nişte corzi în vreme ce cornul bătea într-un sertar. Apoi se întinse pe unul dintre culcuşurile de căţei.

— Aici sunt câteva culori diferite. I-am arătat unicornului cutiile pe care le-am găsit în sertar. Pe care o preferi?

— Argintiu. Auriul e prea formal pentru altceva decât evenimente de gală.

Mda, ar fi trebuit să-mi dau seama. Am întins crema moale pe copitele unicornului, care erau într-adevăr puţin murdare. Particulele strălucitoare au luminat pe loc copitele. Câtă vreme am aşteptat să se usuce, am aplicat cremă pe cornul cel lung şi ascuţit. După lustruire, copitele şi cornul luceau ca un curcubeu argintat.

Unicornul oftă.

— Ce bine mă simt! Ai mâini bune. Apropo, mă cheamă Bernie.

— Îmi pare bine să te cunosc, Bernie. Eu sunt Roy.

Bernie se rostogoli de pe canapea şi se dichisi în oglinda înaltă de pe partea laterală a lustrageriei.

— Sunt aşa de bucuros că eşti aici, Roy! Cornul meu n-a arătat aşa de bine de săptămâni întregi. Se întoarse de la oglindă. Pune-o în contul meu!

Contul lui?

— Pentru că eşti primul meu client, nu ştiu exact cum funcţionează asta.

— Ah, bine. Bernie apăsă un buton cu cornul, iar cel mai mare panou din lustragerie se ridică. Înăuntru erau un mic computer, o casă de marcat şi un cititor de carduri. Am un cont la mall conectat la contul meu bancar, îmi explică Bernie. Noi, toţi cei care nu avem mâini, facem asta. Apasă pe simbolul „preţuri” şi o să apară o listă ce include lustruire copite şi corn. Apoi te duci la „conturi” şi cauţi Bernie. Înscrie operaţiunea cu 25% bacşiş pentru tine.

— Eşti generos, am spus eu, descărnând lista de preţuri.

În cap am auzit un chicotit.

— Vreau să avem o relaţie lungă şi fericită, Roy.

Dând vesel din coada stufoasă, Bernie se întoarse şi ieşi.

Aşadar, lucram într-un mall ce furniza servicii pentru clienţi magici. Poate că magazinul pe lângă care trecusem chiar deservea vampiri. Presupun că ideea ar fi trebuit să mă bage în sperieţi, dar, după ce mă ferisem de gloanţe şi bombe în luptă, aproape orice altceva era mai bun. Dacă toţi

clienţii erau la fel de drăguţi ca Bernie, slujba asta avea să-mi placă foarte mult.

Am studiat lista de preţuri. Preţurile pentru copite şi corn erau clare. Mai erau multe preţuri pentru lustruit pantofi, în funcţie de mărime. Şi ce era „ascuţit şi lustruit gheare”?

M-am afundat în cercetarea computerului ca să văd la ce să mă aştept. Poate că ar fi fost mai uşor să aştept întâlnirea de dimineaţă cu Missy LaFey, dar să fac asta era prea distractiv.

Se auzi o voce guturală care spuse torcând:

— Bună, marinarule!

— De fapt, am fost soldat.

M-am întors şi am înlemnit la vederea celei mai sexy făpturi pe care o văzusem vreodată. Era toată doar curbe ca un drum de munte şi de două ori mai periculoasă, cu o rochie neagră ce-i venea ca turnată. Părul de abanos i se revărsa pe umerii aproape goi, iar pielea era aşa de albă, încât trebuia să îşi dea cu cremă cu factor de protecţie 500.

— Sunt Monica, spuse ea cu o voce de pisică torcând. Şi vreau să-mi lustruieşti cizmele.

Se aşeză pe un scaun şi îşi puse piciorul pe suport. Cizmele înalte până la coapse aveau tocuri de cincisprezece centimetri, iar fusta era crăpată până *sus.*

Am înghiţit cu greu, amintindu-mi când a trebuit să dezamorsez o bombă şi nu aveam niciun fel de pregătire.

— Eşti sigură că ai nevoie de lustruire, domnişoară? Cizmele tale arată perfect.

— Cred în lustrul preventiv. Şi, te rog, spune-mi Monica! Cum te cheamă?

Avea nişte ochi uluitori. N-aş putea spune ce culoare erau, dar nu-mi puteam lua privirea de la ea.

— R-Roy, m-am bâlbâit eu.

Deşi Monica era aşa de sexy încât îmi transpirau palmele, simţurile mele de soldat strigau că ar fi trebuit s-o iau la goană în direcţia opusă.

Dar nu puteam fugi, oricât de mult aş fi vrut. Simţindu-mă de parcă eram drogat, am scos o cutie cu cremă neagră şi am aplicat-o pe vârful piciorului stâng.

— Mai sus, Roy, şopti ea. Eşti o bucăţică bună, nu-i aşa?

— Nu chiar.

Simţind că mă sufoc, am trecut cârpa de lustruit peste glezna ei. Avea nişte picioare grozave. Cizmele negre se opreau la jumătatea coapsei, pielea moale ajungând chiar sub fusta mătăsoasă.

Tocmai mă întrebam dacă aş fi putut să dau lustru peste genunchi spre coapsă, când o voce ascuţită spuse:

— Monica, fii cuminte! O femeie ieşi în grabă din cafenea. Nu era o strălucitoare zeiţă sexy. Era înaltă, cu păr castaniu şi arăta… drăguţ. Cu privirea aţintită asupra Monicăi, o certă: Ştii foarte bine că nu ţi-e permis să te apropii de angajaţii de aici!

Monica arăta ca o şcolăriţă ruşinată.

— Dar abia m-am trezit şi mi-e *foame.* Aş fi luat doar o gură sau două. O băutură proaspătă e mult mai bună decât aia la sticlă.

— Fără justificări! Vocea nou-venitei era serioasă. Vrei să-ţi fie interzisă pe veci intrarea în Enchantment Place?

— Nu m-am gândit! Cu o expresie îngrozită, Monica îşi retrase cizma de pe suport şi se aplecă să-mi spună serios: Îmi pare aşa de rău, Roy! Promiţi să nu mă spui?

Întinse mâna şi îmi apucă bărbia cu o mână palidă. Aproape că am sărit din ghetele de soldat. Avea degetele reci. Nu reci ca ale unei persoane cu circulaţia proastă, ci *de gheaţă.* Ca un mormânt. Şi zâmbetul ei seducător expunea un vârf de colţ.

Am icnit.

— Eşti vampir?

— Bineînţeles. Monica se ridică în picioare şi îşi netezi cutele rochiei. Ţi-ar plăcea să ieşim într-o seară când nu eşti de serviciu?

Am inspirat tremurând.

— Nu prea cred.

— Ce papă-lapte!

Strâmbă din nas şi plecă legănându-şi şoldurile.

O mână mă luă de braţ. O mână caldă, plăcută.

— Se pare că ai nevoie de o cană de cafea. Hai la mine!

Am urmat-o pe ea şi aroma de cofeină spre magazinul primitor de alături. Era drăguţă, precum fata din vecini, şi avea un pulover vesel de Crăciun cu fulgi de nea împrăştiaţi pe un fond albastru-

închis ce se potrivea cu frumoşii ei ochi albaştri. Am întrebat-o:

— Nu eşti vampir sau unicorn, sau altceva ciudat, nu-i aşa?

Ea râse.

— Sunt om, la fel ca tine. Mă cheamă Meg Rudolph şi fac dulciuri şi prăjituri de savurat la o cafea. Pariez că tu eşti genul ăla de tip care îşi bea cafeaua fierbinte şi neagră fără vreun adaos sofisticat.

— Da. M-am aşezat recunoscător pe o canapea adâncă. Sunt Roy Blake.

— Probabil ţi-e foame. Mi-a turnat o cană de cafea neagră aburindă, apoi a mai pus o farfurie cu o felie mare de prăjitură ce mirosea a portocale şi a stafide şi care era plină de nuci. Ia o bucată de cozonac! Încă e cald, abia scos din cuptor.

Am muşcat. Era bogat în arome şi delicios şi îmi amintea de un *panettone* italian, doar că era mai bun. L-am înghiţit cu o gură de cafea, apoi am mai luat o îmbucătură mare.

— N-am mai mâncat cozonac până acum, dar e minunat! Povesteşte-mi despre el!

— Cozonacul e o delicatesă tradiţională românească de sărbători, îmi explică ea. Există multe feluri. Asta e reţeta bunicii mele. Era de loc din Bucureşti. Şi era o cofetăreasă grozavă.

Nu mi-am dat seama cât de foame îmi era. Am înfulecat felia, apoi am spus plin de speranţă:

— Îmi mai dat o felie, te rog?

Râzând, ea se conformă şi mai turnă cafea. Bând mai încet, am spus:

— În dimineaţa asta, nici nu ştiam că locul ăsta există. Acum sunt în mijlocul unor lucruri în care nu credeam. Nu sunt nebun, nu-i aşa?

— Deloc, spuse ea senină. Am fost destul de speriată când am venit aici, dar locul şi clienţii sunt destul de adevăraţi.

— Verificam doar. M-am decis să mănânc una dintre prăjiturile ei cu scorţişoară. Şi asta era excelentă. Cum e să lucrezi aici?

— Grozav! Meg termină de făcut o cafea sofisticată pentru ea şi se aşează în faţa mea. Sigur, clienţii sunt destul de amestecaţi, dar mare parte sunt foarte drăguţi. Apreciază să aibă un loc unde să poată fi ei înşişi. Să fie normali. Tocmai de aceea administraţia e atât de pretenţioasă cu angajările. Poate că nu ai observat, dar ai fost scanat magic înainte să ţi se facă o ofertă.

Treaba *asta* chiar era ciudată.

— De ce au făcut asta?

— Să vadă cât de tolerant şi adaptabil eşti. Proprietarii nu vor aici pe cineva care să pună clienţii în situaţii stânjenitoare. Vocea i se îmbună. Mulţi dintre clienţii noştri fideli au fost persecutaţi, chiar vânaţi. Merită un loc unde sunt acceptaţi.

M-am uitat la mallul care se umplea. Un grup de... fiinţe cu o formă ciudată trecu pe lângă noi. Urâţi ca naiba şi cu negi în locuri pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu le aveau. Troli? Căpcăuni?

Dar discutau şi râdeau ca orice altă familie ieşită în oraş. Mama căpcăun o ţinea de mână pe

fetiţa ei, iar tatăl purta un prunc într-un fel de marsupiu la piept.

Din cauză că prea mulţi oameni se holbaseră la cicatricea de pe obrazul meu stâng, puteam înţelege de ce clienţii de aici doreau să fie trataţi doar ca nişte fiinţe obişnuite.

— În regulă. Dar de ce administraţia mallului a specificat că vrea un veteran de război pentru lustragerie?

— Câteodată se întâmplă nişte lucruri pe care nu le vezi într-un mall obişnuit. Angajaţii trebuie să poată calma spiritele fără a răni pe cineva şi fără a se speria ei înşişi. Chicoti. Asta face ca slujba să nu devină plictisitoare.

Un grup de copii intră în magazinul ei, iar un bărbat se apropie de lustragerie, aşa că mi-am terminat cafeaua şi m-am ridicat în picioare.

— Mulţumesc pentru explicaţii, Meg. Ne vedem mai târziu.

Tipul care aştepta la stand era solid, aproape cât mine, cu un aer neliniştit. Hainele erau de calitate, dar lejere şi pantofii aveau mare nevoie să fie curăţaţi. Am spus vesel:

— Salut, sunt Roy, noul lustragiu. Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Am mare nevoie de un lustru.

Se căţără pe un scaun şi ridică un picior. Pantofii maro-închis trecuseră prin multe, aşa că am scos atât crema, cât şi bucata de piele pentru lustru.

În vreme ce mă pusesem pe treabă, el spuse pe o voce adâncă şi mormăită:

— Mă întâlnesc cu băiatul meu aici în câteva minute şi trebuie să recunosc că sunt nervos şi stau ca pe ghimpi. Nu l-am văzut de când era pui.

— Probabil i-ai dus dorul.

Aflasem de la unchiul Joe că o parte a acestei slujbe era să asculţi dacă un client părea că voia să vorbească, aşa cum făcea acesta. Iar mie îmi plăcea să ascult.

— Am pierdut multe în vreme ce Johnny creştea. E doar vina mea, la naiba! Îşi îndoi nervos încheieturile degetelor, apoi în faţa mea apărură nişte gheare lungi şi încovoiate, ieşind de sub unghiile obişnuite. În vreme ce mă dădeam înapoi, el spuse: Îmi pare rău! Dacă încă n-ai ghicit, sunt un teriantrop. Un om-tigru. Mă cheamă George.

Un om-tigru. Pe nume George. Biiine!

— N-aş fi ghicit. Sunt nou aici şi încă învăţ.

I-am dat un lustru final pantofului stâng şi i-am făcut semn să schimbe picioarele.

— Atunci poate că nu ştii prea multe despre cei ca noi. Tigrii sunt destul de solitari. Nu ne adunăm în grupuri ca leii, care sunt nişte extrovertiţi blănoşi. Când am cunoscut-o pe mama lui Johnny, mi-am închipuit că e doar o distracţie pasageră şi că eram liber să-mi continui viaţa. Nu aveam de gând să am o parteneră permanentă, nu era genul meu. Nu prea l-am văzut pe Johnny de când s-a născut. Acum a ajuns la adolescenţă şi în curând va trece prin prima lui preschimbare. Atunci, un băiat are nevoie de tatăl lui. George oftă. N-am fost lângă el când trebuia, dar vreau să fiu de acum încolo.

Ghearele i se încordară din nou, dar el şi le retrase grăbit.

— N-ar trebui să-mi arăt ghearele cu o săptămână înainte de luna nouă. E semn de nervozitate maximă.

— Şi băiatul tău va fi nervos, dar va dori la fel de mult ca tine ca întâlnirea asta să decurgă bine. Încurajarea era o altă faţetă a muncii mele. La început, lucrurile s-ar putea să fie puţin încordate. E foarte firesc. I-am dat un ultim lustru pantofului. Dar, cu bunăvoinţă de ambele părţi, o veţi scoate la capăt.

— Dacă reuşim, poate că Deborah va fi dispusă să-mi acorde o a doua şansă, spuse el încet. N-am cunoscut în toţi anii ăştia din urmă altă femeie care s-o egaleze.

La asta n-am spus nimic. Trebuia să fie foarte convingător în faţa unei femei care se simţea abandonată de bărbatul ei.

— Toţi teriantropii trebuie să se preschimbe când e lună plină?

— Sunt o mulţime de situaţii, depinde de felul teriantropului şi de individ. Oamenii-tigru sunt de obicei legaţi de lună, dar, aşa cum vezi, eu sunt atât de stresat încât fac fără să vreau mici schimbări. Un începător se putea preschimba în orice clipă dacă e cu adevărat îngrozit. Dar asta se întâmplă rar.

— Noroc la întâlnirea de familie! Pun pariu că o să fie bine.

Arătând de parcă voia să mă creadă, plăti şi plecă. După câteva minute, am avut o clientă

unicorn, de data asta cu o panglică de sărbătoare roşie cu auriu legată de corn. Dorea o cremă aurie fosforescentă pe copite şi coarne şi în plus un pieptănat al coamei şi al cozii. Chicoti în vreme ce lucram şi spuse că avea să meargă mai târziu la un club să danseze. Deci am cunoscut primul unicorn adolescent.

Mallul deveni mai aglomerat pe măsură ce orele treceau. Cu vampiri şi alţi noctambuli printre clienţi, era interesant. Şi eu am fost destul de ocupat. Fiinţele magice erau educate şi le plăcea să arate cel mai bine. În plus, era iarnă şi vremea era urâtă, aşa că unii aveau nevoie să li se îndepărteze zăpada şi sarea de pe încălţăminte înainte ca pielea să se strice.

Între clienţi, m-am dus la cafenea s-o văd pe Meg. Dacă nu era ocupată, avea să discute cu mine. Când clienţii s-au aşezat la coadă, mi-a arătat cum se făcea *mocha latte.* Sergentul Roy Blake, barman la cafenea. Cine ar fi crezut?

L-am văzut pe George întâlnindu-şi familia în partea cealaltă a zonei de restaurante lângă un pâlc de palmieri înalţi luminaţi festiv. Femeia era într-adevăr o frumuseţe – suplă şi aranjată, cu păr blond-închis şi, da, se mişca mlădios ca un tigru. Era îmbrăcată cu un pulover de Crăciun cu un tigru cu o fundă roşie în jurul gâtului uitându-se printr-o coroniţă de sărbătoare.

Copilul avea poate 13 ani şi părea la fel de nervos ca tatăl lui. Nu trebuia să am puteri magice ca să simt tensiunea dintre cei trei. Le-am urat în sinea mea noroc.

Lustrageria se închidea la ora 21.00, aşa că eram gata să închid. Am încuiat uşile de la depozit şi m-am dus s-o văd pe Meg.

Vorbea cu un tânăr cu o piele foarte albă, ceea ce – mi-am dau eu seama – era o trăsătură a vampirilor. Mi-a făcut semn cu mâna când am intrat.

— Roy, fă cunoştinţă cu Josh! El e schimbul meu de noapte. Meg îşi ascunse un căscat. Sunt gata pe ziua de azi.

L-am salutat pe băiat, bucuros că nu se uita spre gâtul meu, şi am condus-o pe Meg afară din magazin.

— Dacă era lună plină, locul ăsta ar fi fost arhiplin şi aş fi lucrat până mai târziu, observă ea. Dar mai e vreo săptămână până atunci. E o seară destul de obişnuită. Crezi că o să-ţi placă să lucrezi aici?

Mi-am ridicat privirea spre stânca înaltă. În lumina slabă a serii, cascada strălucea ca un cristal şi tot felul de plante tropicale şi flori erau înflorite în nişe. În vârful stâncii era legată o uriaşă fundă roşie de Crăciun. Era uimitor să găseşti aşa ceva în inima unei ierni în Chicago.

— Îmi place, Meg! E relaxant. I-am aruncat o privire – şi ea se simţea bine. Statul în spatele unui espressor fierbinte îi făcuse părul castaniu să se încreţească în mici bucle ce i se lipeau de gât. Arăta destul de bine pentru a fi gustată – într-un fel nevampiresc.

— Ai vrea să luăm ceva de mâncare? Mai am multe întrebări.

Am fost uimit să aud cuvintele care îmi ieşeau pe gură – trecuse ceva vreme de când activasem pe scena întâlnirilor.

Meg îmi aruncă un zâmbet ce îmi încălzi inima.

— Mi-ar plăcea asta, Roy. E un local drăguţ cu grătar în apropiere. E liniştit, are mâncare grozavă şi, dacă avem noroc, poate un interpret sau doi de jazz.

Ştiam că zâmbetul meu era prostesc. Asta era cea mai bună zi de când Mary Jane O'Neill acceptase invitaţia mea la balul de absolvire când eram la liceu.

Prin mall răsună un sunet ce-ţi ridica părul pe ceafă, ceva între un ţipăt şi un muget. M-am întors şi m-am uitat spre holul dinspre est, aşezându-mă instinctiv în faţa lui Meg în caz că apărea ceva periculos.

Meg nu era genul care avea nevoie de protecţie. Se mută lângă mine când un tigru se apropie în goană de zona restaurantelor. Clienţii se împrăştiară. Am văzut-o pe mama căpcăun trăgându-şi fetiţa din calea tigrului. Începu să sune o alarmă, sunetul automat sporind atmosfera de panică.

Doi oameni urmăreau tigrul: George şi Deborah.

— Ah, la naiba! Pariez că ăla e Johnny! am exclamat eu. Tatăl lui s-a întâlnit cu copilul şi cu mama lui mai devreme. A spus că băiatul era aproape gata pentru prima lui preschimbare şi probabil că asta s-a întâmplat. Dar credeam că ar trebui să fie lună plină.

Meg fluieră încet.

— Un teriantrop nou speriat se poate preschimba mai devreme dacă e destul de stresat.

Johnny intră în zona restaurantelor, încercând să se oprească pe labele lui mari când îşi dădu seama că acolo se adunaseră o mulţime de oameni. Pe trupul lui blănos atârnau câteva zdrenţe de haine, rămase ca urmare a preschimbării. Era destul de mic pentru un tigru, dar destul de al naibii de mare, cu dinţi şi gheare ce puteau ucide la fel de repede precum colţii vampirilor.

De el se apropiară doi paznici, câte unul de fiecare parte. Aveau arme paralizante, dar mă îndoiam că Johnny putea observa ceva fiind atât de speriat.

Cu un strigăt disperat, se răsuci pe loc şi făcu un salt pe peretele stâncii. Erau o mulţime de crăpături şi scobituri pentru a-i susţine greutatea, aşa că începu să urce. La jumătatea drumului, alunecă şi aproape că era să cadă, legănându-se periculos pe ghearele din faţă. Se auzi un icnet general venind dinspre privitori.

Îşi reveni şi continuă să se caţăre până când dădu cu nasul de tavanul ce imita cerul. Şocat, se agăţă acolo, plângând nefericit.

În timp ce eu şi Meg ne îndreptam spre stâncă, ea spuse:

— Teriantropii se vindecă destul de bine, dar o cădere de la înălţimea aia ar fi totuşi periculoasă.

După tonul ei, am bănuit că putea fi fatală căzătura. Am ajuns la stâncă în acelaşi timp cu

George şi Deborah. Mama lui Johnny mârâi la fostul ei partener.

— Ce naiba i-ai spus lui Johnny de l-a speriat aşa de tare?

— Nimic! protestă George. Doar îi povesteam cât de grozav e să fii un teriantrop tigru şi că abia aşteptam să vânăm împreună. Cât de palpitant e să dobori o căprioară şi să-ţi înfigi colţii în carnea aia proaspătă.

Ea arăta de parcă voia să-l strângă de gât.

— Ce prostie! Johnny e vegan! Era deja nervos din cauza întâlnirii cu tine, apoi a trebuit să-i faci greaţă cu poveştile tale de vânătoare!

— Un teriantrop tigru vegan? repetă uluit George. Trase adânc aer în piept. Nu contează, e tot băiatul meu şi trebuie să-l dăm jos în siguranţă. Se uită la mâinile lui, unde ghearele îi apăruseră de sub unghii. Dacă mă concentrez, ar trebui să mă preschimb şi să merg după el.

De data asta, Deborah chiar îl strânse de gât. M-am gândit s-o întreb mai târziu pe Meg despre obiceiurile de împerechere ale teriantropilor tigri. Pe o voce ajunsă la un mârâit periculos, ea mormăi:

— Să nu îndrăzneşti! Probabil o să-i frângi gâtul. Chiar dacă reuşeşti să te caţări pe stâncă, eşti ultima persoană pe care ar vrea s-o vadă.

Lângă noi veniseră şi agenţii de pază. Unul dintre ei spuse:

— Tavanul nu are niciun panou de acces lângă el şi nu avem o scară destul de lungă, aşa că am cerut o macara. Cu asta o să-l coboare.

De unde să aducă o macara la ora aceea atât de târzie? Mă îndoiam că avea să ajungă înainte ca lui Johnny să-i slăbească strânsoarea. Era timpul să mă fac util. Mi-am scos ghetele, m-am dezbrăcat de cămaşă şi de jachetă şi am rămas în tricou şi pantaloni.

— Mă duc eu după el!

Deborah se întoarse şi se uită la mine cu nişte ochi aurii şi disperaţi.

— Poţi să ajungi acolo sus fără să te sinucizi? Oamenii obişnuiţi sunt atât de fragili!

— Am fost soldat, iar alpinismul este un hobby pentru mine.

Mi-am îndoit degetele de la mâini şi de la picioare pentru a fi mai flexibile. Avusesem parte de destule discuţii cu copii speriaţi în condiţii de război, aşa că situaţia asta nu-mi era în întregime necunoscută.

Meg îşi scoase pantofii şi puloverul de Crăciun, rămânând în tricou şi arătându-şi muşchii încordaţi şi supli.

— Vin şi eu sus!

— Eşti alpinistă? am întrebat surprins.

— Da. Rânji, părând antrenată şi pregătită. Nu observasem ce conformaţie frumoasă avea – pe cât de puternică, pe atât de armonioasă. Gata de căţărat, munteanule?

— Da.

Am început, urcând în paralel. Nu era prea diferit faţă de căţărarea dintr-o sală de gimnastică. Eram cu ochii pe Meg, relaxându-mă când am văzut că era la fel de pricepută ca mine. Avea

pantaloni şi un top din tricot şi se mişca la fel de uşor ca mine în jeanşi şi tricou.

M-am uitat scurt în jos şi am văzut că agenţii de pază eliberaseră zona de restaurante. Probabil nu voiau să aibă victime în caz că unul din noi cădea.

La un moment dat, Meg a alunecat, iar eu m-am apucat de o tufă şi am stabilizat-o. O dată a făcut şi ea la fel pentru mine. Poate că la primăvară ne puteam căţăra împreună.

În timp ce ne apropiam de Johnny, Meg spuse încet:

— O să vorbesc eu. O voce feminină ar putea fi mai liniştitoare.

Ce femeie deşteaptă! Am încuviinţat din cap. Ea ridică glasul:

— E în regulă, Johnny! Nimeni n-o să-ţi facă vreun rău. Doar relaxează-te, iar noi o să te ajutăm să cobori!

Când urcam ultimii metri, ea continua să-i vorbească pe un ton dulce ca mierea.

Johnny gâfâia şi întregul corp îi tremura. Chiar şi cu puterea lui de teriantrop tigru, nu mai putea să se ţină prea mult.

Cu o voce moale, am spus:

— O să-mi pun mâna pe spatele tău ca să te sprijin, Johnny. Apoi o să ne gândim cum să te coborâm până jos.

Mă întrebam cum aveam să facem asta. Salvasem câteva pisici din copaci şi nu ştiam sigur cât de bune erau felinele când trebuiau să dea înapoi.

Am întins mâna dreaptă şi i-am pus-o uşor pe partea de sus a spatelui. El se înfioră. Instinctiv, am început să-l mângâi ca pe o pisică, spunând:

— E în regulă, Johnny. Totul o să fie bine!

Dintr-odată, trupul îi fu înconjurat de căldură şi de lumină. Eram cât pe ce să cad de pe stâncă. Am reuşit să mă ţin. Sub mâna mea, blana netedă se transforma în piele goală tremurândă.

Johnny ţipă. Credeam că aveam să-l pierdem, dar Meg se ancoră de un copăcel ce creştea din stâncă şi îl luă de mijloc.

— Nu-ţi face griji! îi murmură ea. N-o să te lăsăm să cazi.

El oftă.

— T-tata o să mă urască pentru că nu sunt ca el. Nu pot să vânez căprioare neajutorate şi să le sfâşii gâturile, *nu pot!*

— N-o să fie nevoie s-o faci, am spus eu. Tatăl tău nu te urăşte. Vrea doar să fii în siguranţă. Şi vrea să înveţe cum să fie un tată bun.

Johnny se întoarse spre mine cu ochii înlăcrimaţi şi cu o expresie plină de speranţă.

— Serios?

— Serios. Hai să coborâm de aici! Acum ar trebui să fie mai uşor pentru că eşti în formă umană. Crezi că poţi găsi locuri de unde să te ţii dacă eu şi Meg te sprijinim?

El încuviinţă din cap cu o expresie hotărâtă. Era un copil bun. În timp ce începusem să coborâm, de jos se auziră aplauze. Se părea că spectatorii nu se îndepărtaseră prea mult.

Nu-mi aminteam să fi avut vreodată o coborâre mai stresantă, poate cu excepţia acelei furtuni de pe muntele Hood. Dar am ajuns jos întregi şi nevătămaţi.

Deborah sări pe fiul ei cu o îmbrăţişare ce-l trimise direct în perete, dar nu îl deranjă, pentru că o îmbrăţişă la rândul lui. George găsise undeva o pătură şi îl înveli pe Johnny, bătându-mă stângaci pe umăr. Când mulţimea se împrăştia, el spuse:

— Haide, fiule! O să-ţi cumpăr un burger vegetarian şi putem discuta.

Deborah îi oferi lui George un zâmbet strălucitor. Dacă spera la o împăcare cu ea, poate că avea noroc. Întorcându-se, ea ne strânse mâinile.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi! Sunteţi cei mai buni!

Gândindu-mă la vechile filme western, am spus:

— Ne facem doar datoria, doamnă.

Înţelegând aluzia, ea râse şi mă îmbrăţişă. După ce o îmbrăţişă pe Meg, plecă împreună cu George şi cu Johnny. Agenţii şi publicul plecaseră, iar eu şi Meg rămăseserăm singuri. Când mă încălţam, am spus:

— Hotărât lucru, acum aş avea nevoie de o farfurie de coaste şi de o bere. Mai ai chef?

Ea încuviinţă ferm din cap.

— S-a făcut! Aş putea devora şi eu o porţie dublă.

Când mă încheiam la cămaşă, am spus:

— Chiar te pricepi să acţionezi într-o situaţie de urgenţă. Ai fost şi tu în armată?

Ea rânji şi îşi ridică mâneca tricoului, expunând pe umăr vulturul, globul şi ancora Corpului de Puşcaşi Marini.

— *Semper fi,* Roy!

— Măi, să fiu al naibii!

Mă uitam la mottoul puşcaşilor marini, gândindu-mă că era la fel de sexy ca vampirul Monica, dar într-un fel care nu mă făcea să o iau la sănătoasa.

— Foarte probabil. Zâmbetul ei deveni poznaş. Eşti gata pentru coastele alea?

— Cu soldaţii în frunte! I-am oferit braţul şi am plecat împreună din mall. Din nou aveam zâmbetul ăla prostesc.

Slujba asta avea să-mi placă *foarte mult.*

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „REBELI DE ODINIOARĂ“

După moartea logodnicei sale, Kai Ramsay pleacă din Scoția îndeplinindu-și visul de a cutreiera lumea pentru a studia ruine antice și a colecționa antichități valoroase. Astfel, vreme de mulți ani, Ramsay trăiește la limita pericolului, dar totul se schimbă în ziua în care o scrisoare sosită din îndepărtatele insule ale Scoției îl anunță că peregrinările lui trebuie să ia sfârșit.

Signy Matheson și-a dedicat toată viața oamenilor din arhipelagul Thorsay din Scoția. Cu un spirit aprig și o minte ageră, ea este mâna dreaptă a bătrânului stăpân al domeniului. Dar acum bărbatul e pe moarte, iar Signy decide să-l cheme pe cel îndreptățit să devină moștenitor.

Când Ramsay ajunge în Thorsay, este șocat să vadă că Signy a devenit o frumusețe ispititoare cu o mână de fier. Ba chiar este încântat să petreacă mai mult timp împreună cu ea pentru a învăța care îi sunt responsabilitățile de nou stăpân al domeniului. Deși trecutul înnegurat le tulbură dorința nerostită ce se naște între ei, o furtună ce se abate asupra insulei aprinde pasiunea, și astfel ajung să își mărturisească sentimentele. Dar, când Ramsay și Signy descoperă niște ruine antice în Thorsay, un pericol neașteptat pândește din umbră și amenință să schimbe totul.

◆

Cadou special pentru cititorii din România:
O NUVELĂ ORIGINALĂ!

◆

„Un alt exemplu de măiestrie literară – iar rezultatul este un roman de dragoste exemplar în toate privințele.“

Booklist

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8186-7
9 786063 381867

Lira

eBook disponibil